

KANSALLISKIRKKOKUNNAN

EVANGELIUMI

KALENTERI

1910

Amerikan Suom. Ev. Lutherilaisen
Kansalliskirkkokunnan
EVANKELINEN KALENTERI

vuodelle

1910

IV.

—o—

(Kuvilla varustettu).

—o—

Toimitti:

P. WUORI.

—o—

Kustansi:

Am. Suom. Ev. Luth. Kansalliskirkkokunta.

Alkulause.

Neljättä vuosikertaansa ilmestyy nyt Kalenterimme Kansalliskirkkokunnan kustantamana. Kirjoituksia tällä kertaa oli saapunut runsaasti. Niitä on lyhennetty ja Kalenteria 20 sivua suurennettu ja ei ne sittenkään tähän kaikki mahtuneet, joten pyydetään ettei ne pahentuisi, joitten kirjoitukset jäivät pois.

Ennen on Kalenterimme ladottu n. k. suomalaisilla kirjaimilla, mutta nyt kun työ on tehty omassa vasta ostetussa kirjapainossa, jossa säännöllisesti ilmestyy „Auttaja” lehtemme, niin varojen vähyden tähden ei voitu hankkia lisää kirjaimia, vaan täytyi käyttää latinalaisia, joita oli ennen ostetuuta. Tiedämme näitten olevan monelle outoja lukea, mutta pian näihin tottuu jokaisen lukian silmät. Tällaiset kirjaimet muutoin suomenkielessäkin alkavat olla yleisemmin käytetyitä.

Kalenterimme tarkoitus on edistää Jumalan valtakunnan työtä etenkin siirtokansamme keskuudessa. Tällä kertaa onkin Suomesta uskoveljemme ja sisaremme lukuisasti rientäneet palvelemaan herttaisilla rakkautta uhkuvilla kirjoituksillaan.

Onhan Suomi meille monelle syntymämaa, jossa saimme nähdä ensimmäisen päivänvalon. Mutta se on myös maa, missä olemme saaneet oppia tuntemaan Jumalan sanan kirkasta valoa. Siellä ovat esi-isäimme haudat todistamassa, että he elivät ennen meitä ja jättivät perinnöksemme kalliin uskontomme. Näittenkin kirjoitusten kautta kuulemme uskovaisen Suomi-äidin äänen ilmoittaen meille veressä tapahtunutta autuutta. Onpa nämä kirjoitukset todistamassa ettei toki kaikki veljet ja sisaret meitä ole unohtanut Suomessa. Meitä on täältä Suomeen saakka moitittu siitä syystä, että vähä-oppisina olemme täällä muodostuneet kirkkokun-

IRONWOOD, MICH.

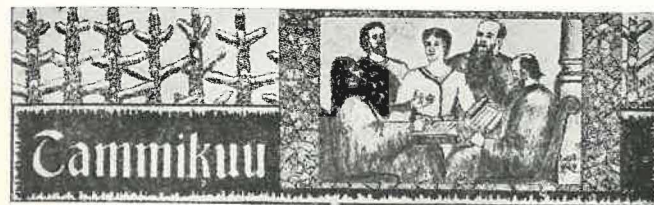
Amerikan Suom. Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan Kirjapainossa
v. 1909.

naksi. Sen kyllä olemme tehneet, mutta siihen olemme joutuneet sielumme autuuden omistamisen vuoksi. „Te näette, rakkaat veljet, teidän kutsumisenne ettei monta lihallista viisasta, ei monta voimallista, ei myös monta suuresta suvusta: vaan ne kuin maailman edessä hullut ovat, on Jumala valinnut, että Hän viisaat häpeään saattaisi” j. n. e 1 Kor. 26—27.

Golgatalla tapahtuneen lunastuksen autuudeksemme jo saimme käsittää Suomen valtiokirkossa. Mutta niinkuin sielläkin toiset lisäävät ihmistekoja mitä suurempaa vaan voitisiin löytää ja sillä kaikella vahvistetaan omaa vanhurskauttaan ja Jeesuksen vanhurskaus siten heitetään syrjään ja samoin hyljätään vääraoppisina ne, jotka siihen vanhurskauteen uskaltaavat. Samoin on ero täälläkin. Suomessa hallitus pitää nämä erimieliset ulkonaisesti yhdessä, mutta täällä ei sellaiseen laki pakoita. Tässä on siis selvä syy miksi olemme Kansalliskirkkokunnan täällä järjestäneet ja siihen uskovaisina haluamme kuulua. Emme ulkonaista oppia halveksi, mutta emme uskalla sillä mittailla tai rajoitella Jumalan sanaa. Olemme iloiset, kun vapaasti seurakunnissamme saadaan iloita siitä, että Jumala on itse omistanut valtakunnan ja meitäkin kutsuu pitoihin, kun uskomme että Karitsan häät ovat tulleet ja sen emäntä (seurakunta) valmisti itsensä. Saamme pukeutua tuhlaajapojan tavalla parhaaseen pukuun, joka on tuo kallis liina, joka on pyhäin vanhurskaus. Ilm. 9: 6—8.

Nöyrät kiitokset kaikille kirjoittajille, jotka siten olette kortenne kantaneet yhteistyöhömme ylistykseksi Jumalalle, joka on meitä Poikansa verellä lunastanut.

Suokoon Jumala tässäkin yhteen tulemisemme kautta yhdistymistä ja kasvamista Hänen Hengessään. „Hamasta auringon koitosta niin laskemiseen asti pitää minun nimeni tuleman suureksi, sanoo Herra Sebaot.” Malak. 1: 11. P. Vuori.

1 L Uud. vuod. päiv.	16 S 2 s. Loppiaisesta
2 S S. jälk. uud. vuod.	17 M Anton
3 M Eenokki	18 T Laura
4 T Ruut	19 K Heikki
5 K Lea	20 T Fabian
6 T Loppiainen	21 P Aune
7 P Aukusti	22 L Friedolf
8 L Gunnari	
9 S 1 s. Loppiaisesta	23 S 3 s. Loppiaisesta
10 M Sigurd	24 M Jarl
11 T Osvald	25 T Paavali
12 K Toini	26 K Polykarpus
13 T Nuutti	27 T Viljo
14 P Feeliks	28 P Kaarlo
15 L Siviä	29 L Valter
	30 S 4 s. Loppiaisesta
	31 M Alli

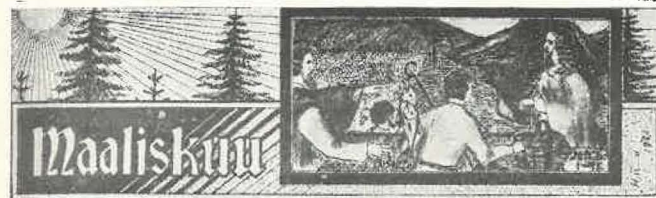
Alkaessasi uutta vuotta pyydä Jumalalta voimaa ja viisautta hengelliselle ja maalliselle toiminnallesi. Ala myöskin ravitsemaan sieluasi Jumalan sanalla ahkerammin kuin ennen. „Auttaja”-lehti tuo kotiisi hengellistä lukemista joka viikko, tilaa se!

1 T Bertta	15 T Siiri
2 K Mar. kirk. k.	16 K Julia
3 T Huugo	17 T Väinö
4 P Anskarius	18 P Tyyra
5 L Agda	19 L Kauppo, Fridjof
6 S Kynttelinpäivä	20 S Laskiaissunnunt.
7 M Rikhard	21 M Hulda
8 T Laina	22 T Tuulikki
9 K Naima	23 K Tertullianus
10 T Elina	24 T Mattias
11 P Eufrosyne	25 P Viktoria
12 L Elma	26 L Nestor
13 S Seksages.	27 S 1 s. Paast.
14 M Valentin	28 M Onni

Älkäätkä kellenkään pahaa pahalla kostako. Ahkeroitkaa siitä kuin kunniallinen on kaikkein ihmisten edessä. Room. 12: 17.

Ei rakkaus tee lähimmäiselle mitään pahaa; sentähden on rakkaus lain täyttämys. Room 13: 10

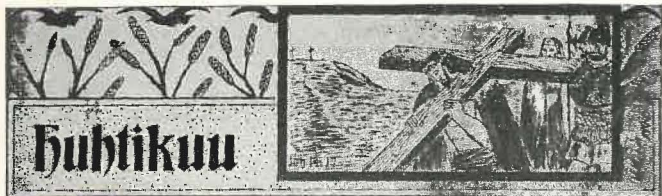
1 T Alpo	18 P Edvard
2 K Fanny	19 L Jooseppi
3 T Kauko	20 S Puolip. sunnunt.
4 P Adrian	21 M Pentti
5 L Laila	22 T Vihtori
6 S 2 s. Paast.	23 K Aksel
7 M Perpetua	24 T Gabriel
8 T Vilppu	25 P Maarian ilm. p.
9 K Edvin	26 L Immanuel
10 T Aura	27 S 5 s. Paast.
11 P Kalervo	28 M Armas
12 L Gregorius	29 T Jonas
13 S 1 Rukousp.	30 K Usko
14 M Matilda	31 T Irma
15 T Kristo	
16 K Herbert	
17 T Kerttu	

Hengellinen viikkolehti pitäisi nykyään saada jokaisen Kristityn kotiin. Tilataan sellainen osoitteella:

„AUTTAJA”

L. Box 17

Ironwood, Mich

Huhtikuu

1 P Haarald	16 L Jalo
2 L Pellervo	17 S 1 s. Pääs. j.
3 S Palmusunnunt.	18 M Valdemar
4 M Ambrosius	19 T Bernhard
5 T Irene	20 K Amalia
6 K Vilho	21 T Anselmi
7 T Allan	22 P Alina
8 P Pitkäperjantai	23 L Yrjö
9 L Otto	24 S 2 s. Pääs. j.
10 S Pääsiäisp.	25 M Markus
11 M 2 Pääsiäisp.	26 T Teresia
12 T Julius	27 K Engelberth
13 K Tellervo	28 T Tuure
14 T Tibertius	29 P Tyko
15 P Liuda	30 L Mirjam

Vanhurskaus korottaa kansan, vaan synty on kansan häpiä. Sananlask. 14: 34.

Muistakaapa, että tässä kuussa on Pääsiäinen, Kristuksen ylösnousemisen muistojuhla, ja tämän juhlan kalliista hyödyistä ja merkityksestä tulee tänäkin vuonna todistamaan m. m. „Pääsiäis-Ilo,” kirkkokuntamme kevätjulkaisu.

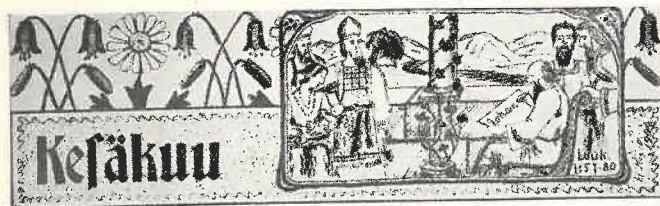
Toukokuu

1 S 3 s. Pääs. j.	16 M Ester
2 M Atanasius	17 T Rebekka
3 T Ristinpäivä	18 K Erkki
4 K Roosa	19 T Helatuorst.
5 T Jenny	20 P Karoliina
6 P Alexandra	21 L Konstantinus
7 L Helmi	22 S 6 s. Pääs. j.
8 S 2 Rukousp.	23 M Lyyli
9 M Timo	24 T Alarik
10 T Aino	25 K Urpo
11 K Osmo	26 T Vilhelmiina
12 T Lotta	27 P Ingeborg
13 P Floora	28 L Alma
14 L Eedit	29 S Heluntaip.
15 S Rukoussunn.	30 M 2 Heluntaip.
	31 T Helka

Ettekö te tiedä, että ne, jotka kiistassa juoksevat, kaikki tosin he juoksevat, vaan yksi palkan ennättää. Juoskaa siis niin, että te käsittäisitte. 1 Kor. 9: 24.

Vältä pahaa, ja tee hyvää, ja pysy iankaikkisesti. Ps. 27: 27.

Rukoilkaa lakkaamatta. 1 Thess. 5: 17:

1 K Nikodemus	16 T Justiina
2 T Venla	17 P Urho
3 P Viola	18 L Tapio
4 L Toivo	19 S 2 s. Kolm. p.
5 S P. Kolm. p.	20 M Into
6 M Kustaa	21 T Ahti
7 T Roobert	22 K Paulina
8 K Salomon	23 T Aadolf
9 T Ensio	24 P Joh. kast. p.
10 P Svante	25 L Uuno
11 L Impi, Hjördis	26 S 3 s. Kolm. p.
12 S 1 s. Kolm. p.	27 M Elviira
13 M Eedla	28 T Leo
14 T Eelis	29 K Pietari
15 K Vieno	30 T Päiviö

Tässä kuussa vietämme Johannes Kastajan syntymä muistojuhlää, joka pelkäämättä maailman mahtavimpiakaan saarnasi aikalaisilleen parannusta. Tänä vuonna ilmestyy kirkkokuntamme kus'annuksella „Huutavan ääni” niminen julkaisu Johannes Kastaja muistolle.

Osoite: L. Box 17, Ironwood, Mich.

1 P Aaro	16 L Reino
2 L Linnea	17 S 6 s. Kolm. p.
3 S 4 s. Kolm. p.	18 M Freedrik
4 M Ulriikka	19 T Saara
5 T Unto	20 K Margareeta
6 K Esaias	21 T Johanna
7 T Klaus	22 P Magdaleena
8 P Turo	23 L Olga
9 L Ilta	24 S 7 s. Kolm. p.
10 S 5 s. Kolm. p.	25 M Jaakko
11 M Eleonoora	26 T Martta
12 T Herman	27 K 7 unikekoa
13 K Joël	28 T Haakon
14 T Aliisa	29 P Olavi
15 P Rauni	30 L Eriikka
	31 S 8 s. kolm. p.

Huokeampi on kamelin käydä neulan silmän lävitse, kuin rikkaan Jumalan valtakuntaan sisälle tulla. Mark. 10: 25.

Jos sinun vihamiehesi isoo, niin ravitse häntä leivällä, os hän janoo, niin juoda häntä vedellä. Sananlask. 25. 21.

1 M Maire, Gerda
 2 T Holger
 3 K Weera
 4 T Maria
 5 P Salme, Gurli
 6 L Sikstus

7 S **3 Rukousp.**

8 M Sylvia
 9 T Natalia
 10 K Lauri
 11 T Susanna
 12 P Klaara
 13 L Alfonso

14 S **10 s. Kolm. p.**

15 M Marjatta

16 T Brynolf
 17 K Verner
 18 T Lemmitty
 19 P Maunu
 20 L Samuli

21 S **11 s. Kolm. p.**

22 M Iivari
 23 T Signe
 24 K Pärttyli
 25 T Loviisa
 26 P Ilma
 27 L Rolf

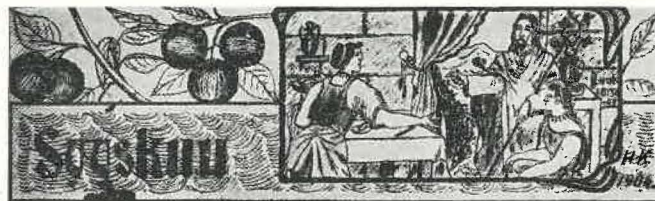
28 S **12 s. Kolm. p.**

29 M Iines
 30 T Emil
 31 K Arvi

Laki kehoittaa vihaan, sillä kussa ei lakia ole, ei siellä ole myös ylitsekäymistä. Room. 4: 15.

Katsokaa, ettei tämä teidän vapautenne tulisi heikoille pahennukseksi. 1 Kor. 8: 9.

Miehet, rakastakaa vaimojanne, ja älkää olko tylyt heitä vastaan. Kol. 3: 19.

1 T Gottfrid
 2 P Toora
 3 L Serefiina

4 S **13 s. Kolm. p.**

5 M Mainio
 6 T Sakari
 7 K Regina
 8 T Taimi, Göta
 9 P Eevert
 10 L Kaleva

11 S **14 s. kolm. p.**

12 M Aleksanteri
 13 T Jorma
 14 K Iida
 15 T Runo

16 P Mielikki
 17 L Elisabet

18 S **15 s. Kolm. p.**

19 M Fredriikka
 20 T Augusta
 21 K Matteus
 22 T Mauri
 23 P Tekla
 24 L Alvar

25 S **16 s. Kolm. p.**

26 M Cyprianus
 27 T Kaino
 28 K Lennart
 29 T Mikael
 30 P Helge

Paranna minua, Herra, niin minä paranen; auta sinä minua, niin minä olen autettu; sillä sinä olet minun kerskaukseni. Jer. 17: 14.

Jakakaa omanne pyhään tarpeeksi. Ottakaa mielellänne huoneeseen. Room. 12: 13.

Lokakuu

1 J. Ragnar

2 S **Mikkelinp.**

3 M Eevald

4 T Frans

5 K Inkeri

6 T Bruno

7 P Birgitta

8 L Hilja

9 S **16 s. Kolm. p.**

10 M Josefiina

11 T Otso

12 K Walfrid

13 T Ebba

14 P Elsa

15 L Helvi

16 S **4 Rukousp.**

17 M Luukas

18 T Alexej

19 K Uljas

20 T Kasper

21 P Birger

22 L Irja

23 S **20 s. Kolm. p.**

24 M Fjalar

25 T Hilda

26 K Amanda

27 T Hellin

28 P Simo

29 L Alfred

30 S **21 s. Kolm. p.**

31 M Artturi

Te rakkahimmat, jos Jumala meitä niin rakasti, niin meidän pitää myös toinen toistamme rakastaman. 1 Joh. 4: 11.

Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue. Room. 4: 8.

Autuas on se, kuin pelkää Herraa, joka hänen käskijänsä sangen himoitsee. Ps. 112: 1.

Marraskuu

1 T Pyh. Miest. p.

2 K Topias

3 T Erland

4 P Hertta

5 L Malakia

6 S **Pyh. Miest. p.**

7 M Eugen

8 T Aatos

9 K Teodor

10 T Martin Luther

11 P Martti

12 L Konrad

13 S **23 s. Kolm. p.**

14 M Oihonna

15 T Leopold

16 K Aarne

17 T Eino

18 P Maks

19 L Aili

20 S **Tuomiosunn.**

21 M Hilma

22 T Cecilia

23 K Klemetti

24 T Lempi

25 P Katri

26 L Dagmar

27 S **1 s. Advent.**

28 M Steen

29 T Aimo

30 K Antti

Tietäkää se ensin, että viimeisinä päivinä tulevat pilkkaajat, jotka oman himonsa jälkeen vaeltavat. 2 Piet. 3: 3.

Pian saamme viettää rakkaan vapahtajamme Jeesuksen syntymä muistojuhlaa. Hänen syntymänsä suuresta hyödyistä tulee taas tänä vuonna kertomaan m. m. „Joulu Rauha,” kirkkokuntamme juhlaulkaisu.

1 T Oskar
2 P Beata
3 L. Wellamo

4 S **2 s. Advent.**

5 M Selma
6 T Niilo
7 K Agaton
8 T Kyllikki
9 P Anna
10 L Juudit

11 S **3 s. Advent.**

12 M Tuovi
13 T Lucia
14 K Jouko
15 T Heino

16 P Adele
17 L Raakel

18 S **4 s. Advent.**

19 M Nikolai
20 T Iisakki
21 K Tuomas
22 T Rafael
23 P Israel
24 L Aatami, Eeva

25 S **Joulupäivä**

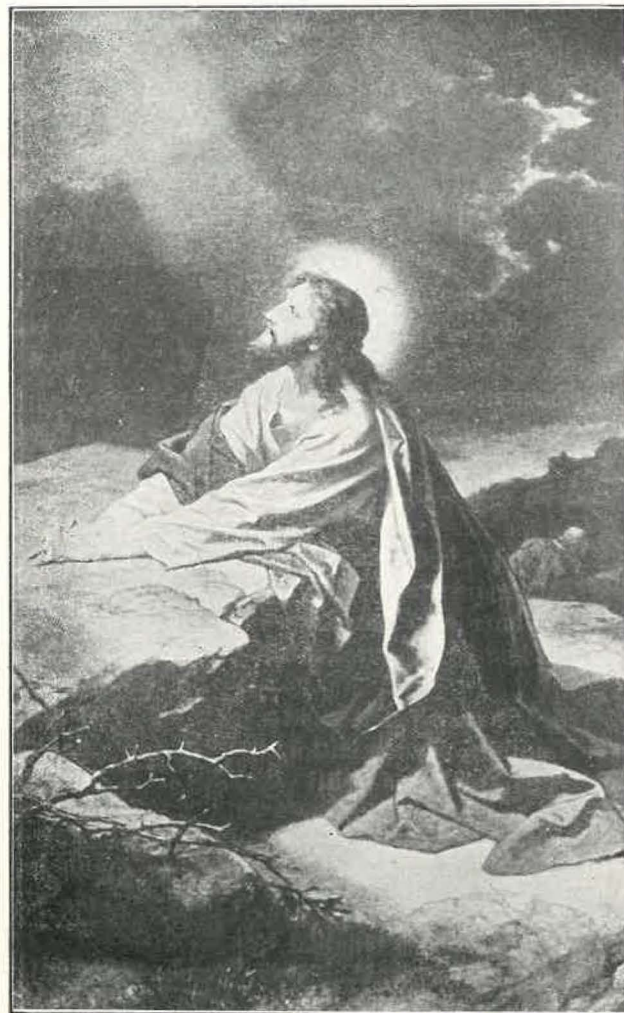
26 M **Tapaninp.**
27 T Joh. Evank.
28 K Viatt. last. p.
29 T Rauha, Frida
30 P Taavetti
31 L Sylvester

Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala! sillä hän on etsinyt ja lunastanut hänen kansansa. Luuk. 1: 13.

Kiitetty olkoon Herra Israelin Jumala iankaikkisesta iankaikkiseen? Amen, amen. Ps. 41: 14.

Lapsille tulee antaa hyvää terveellistä lukemista. Sitä tarjoaa kirkkokuntamme lasten lehti „Lasten Ystävä.”

Osoite: Ironwood, Mich.

Kallis veri.

Oi kiitos kolmiyhteys
Kun päätit armossasi
Ett' kerran vielä vapaus
Se koittaa luoduillesi (Ef. 1: 4, 5).
Vaan viha vaati Jumalan
Sovinto-uhriks' Karitsan (Heb. 9: 22).

Niin viisautta Jumaluuden (Sanan L. 9: 1—5).
Laupeudessaan sääsi
Rakentaa kodin uuden
Ett' orja suojaan pääsi,
Tuo oma kuva Jumalan
Sai kodikseen seurakunnan.

Myös teurahansa teurasti
Valmiiksi pöydän laitto,
Viinansa yksin sekoitti
Sen juotavaksi antoi.
Tässä Jeesus oli teuraana,
Ja Viina kuurnan sotkiana. (Jes: 63: 3).

Nyt palveliansa lähetti
Hän kaikkiin maiden ääriin (Luuk. 14, 17, 23).
Saleista korkeist' kutsutti
Ja vielä teiden vieriin

Sai kutsu tämä kuulua
Nyt tulkaa kaikk' on valmiina.

Nyt tyhmät hullut tulkohon
Leivästän' saatte syödä
Ken viinastani juova on
Niin autuuden saa myödä
Ja Isäni huoneen kodiksi
Saa ikuisiksi ajoiksi.

Vaikk' synnit veri peittän' on
Se sentään juoda kelpaa
Kuin muinen joukon Faraon
Purainen meri salpaa
Se hetken päästä uomaansa
Taas virtaa yhtä kirkkaana.

Niin samoin yhtä kirkkaana
On veri Jeesuksemme
Vaikk' onkin sinne haudanna
Hän syntein paljoudemme
On Herran kanssa rauha nyt
Jeesus on velan kuitannut.

TYYNE P.

Uuden vuoden mietteitä.

Jeesus Kristus sama eilen ja tänäpäni ja myös ijankaikkisesti. Heb. 13: 8.

Kun ajat vaihtuvat, ja monta muutosta tapahtuu ihmiselämässä, kaipaa sielumme jotakin pysyvää, mikä ei ole vaihteitten ja muutosten alaista. Senpätähden on meidän hyvä tietää, että Jumalan sana ja armon ne pysyvät aina muuttumatta. Jeesus Kristus on luvannut olla meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti.

Tämä todistus on ihana, kun saamme uskossa seisoa perustuksella, joka ei horju ei kukistu, eikä mitkään opetuksen tuulet ja ihmismieli voi järkähtyttää.

Ihmiselämä on rauhatonta kaikkialla, jota varten sitä verrataankin lainehtivaan mereen, jossa yksi aalto seuraa toista. Mutta vaikka onkin ihmiselämän laita itsessään näin rauhatonta ja ihmiset sekä heidän ajatuksensa sinne tänne häälyviä, joka on todistuksena siitä, että perustus ei ole laskettu oikeaan paikkaan Kristus kallioon. Niin se on kuitenkin ijankaikkisesti pettämätön totuus, johon varmasti voimme luottaa aina elämässä ja kuolemassa, maatessa ja valvoissamme. Jeesus Kristus on sama eilen ja tänäpäni ja myös ijankaikkisesti.

Ystäväni! joka näitä riviä luet. Onko sinun autuutenasi Jeesus? ja toivosi perustus Kristus kalliolla. Kun on Jeesus kanssamme, ei ole hätää vaikka tämä alkava vuosi olisikin monelle meistä viimeinen, niin onpa hyvä kuolla, ja yhtyä virren tekiän kanssa sanomaan: Mä nukun häävoin Kristuksen, Ne puhdistaa mun syntisen.

Kun elämme armossa, nauttien alituista ja loppumatonta syntien anteeksiantamusta, ja ollessamme vanhurskaat hänessä, jonka nimi on: Herra meidän vanhurskaudemme. Niin Uutta vuotta aloittaessamme heittäytykäämme siis tämän muuttumattoman armon turviin: Sillä meidän hyvä paimenemme ei keneltäkään hellää ja uskollista huolenpitoaan ole kieltänyt, eikä ole hätää hänen turvissaan, vaikkapa sitten koetuksiakin olisi osaksemme tulut.

Sillä Jumalan armo kannattaa. Armo on meidän voimamme silloinkin, kun heikkoudemme on suurin. Tämä terveellinen armo opettaa kaiken jumalattoman menon hyljäämään, ja maailmalliset himot ja tässä maailmassa siveästi ja hurskaasti ja jumalisesti elämään, sekä odottamaan autuaallista toivoa ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen ilmestystä. Kirkasta kallis Jesuksemme yhä enemmän nimesi ja veresi voimaa meille kaikille. Olkoon sinun muuttumaton armosi meidän sielumme turva. Ole tänäkin armovuotena meidän kanssamme. Elähytä ja vahvista meitä Pyhällä Hengelläsi. Johdata meitä totuutesi valossa. Anna kalliin evankeliumisi tulla tänäkin vuonna selkeästi ja puhtaasti saarnatuksi rakkaassa Suomen maassakin. Kokoo kaikkia hajallaan asuvia, ja sanas-

tasi eksyneitä suomalaisia veljiä ja sisaria Amerikasakin sinun sanasi kalliitten herkkujen ympärille ja anna kalliin evankeliumisi tulla yhä enemmän tunnetuksi kaikkien maailman kansojen seassa. Kuulemeitä rakas Isä poikasi Jeesuksen tähden. Amen.

Veljenne armossa,

Nestor Grönholm.

Nouse, ole kirkas!

Ameriikkaan paennut nuorukainen kertoi: „Oi, niin harvat johtavat Jeesuksen luokse nuoria, mutta alaspäin on kyllä johtajia! Yksi ruttohinen levittää tartunnan koko valtioon, yksi saastainen ja saatanata palveleva henkilö saattaa niin helposti turmella kokonaiset laumakunnat. Mutta ken voi korottaa langenneen ja synnin syvyyksissä nääntyvän raukan, siinä voimaa, siinä ihmeitä tarvitaankin!

Kaavakristillisyyks ei tyydytä ketään. Tekopyhät vieroittavat usein enemmän nuoria Jeesuksesta kuin julki kieltäjät ja Jumalan pilkkaajat. Törkeätä juomaria väistävät lapset ja eivät tahdo milloinkaan tulla sellaiseksi, mutta kohtuuden mies vetää kokemattoman nuorukaisen juoppouteen niin hienosti, että hän tuskin sitä itsekään huomaa.

Jo varhain jouduin erehdysten tielle ja pilkkaavassa ja irstaisessa seurassa, joka piti öillisiä valojaan aurinkoa parempana, tulin minäkin niin „valistuneeksi“, että tein Jumalan olemattomaksi ja Raamatun turhaksi. Mutta omantuntoni valvovaa ääntä en voinut tukahuttaa enkä lapsuuteni muinoista puhautta ja sen iloista uskoa saattanut unhoittaa.

Paljon lupasi minulle saatana, mutta kuitenkin se kiskoi veriveroja ja lisäsi kuormaa kuormien päälle.

Ja lopuksi minä väsyin syömään sian rapaa ja aloin etsiä Jeesusta. —

Onko se nyt niin, että lammas etsii itselleen paimenta, vai paimenko etsii kadonnutta lammastaan?

Jeesus etsii minua, tunsin usein Hänen läsnäolonsa, olin varmistunut Hänen jumaluudestaan, mutta armoa en tahtonut armosta ottaa.

Haavoja minulla oli paljon ja haisevia ne olivatkin, mutta niitten parantumiseksi en voinut mitään tehdä. Ja viimein turvaannuin minä kuin ryöväri ristilläriippuvana Jeesukseen, „jossa meillä on lunastus Hänen verensä kautta, nimittäin syntein anteeksi antamus, Hänen armonsa rikkauden jälkeen. (Ef. 1: 7).

Oi elämän kauneutta Jeesuksessa! Nuoruuteni oli uudistettu, suloinen sopusointu, riemu ja rauha täytti sydämeni kokonaan. Olen armosta autuas ja Jeesus rakastaa minua!

Eikö vanki riemuitsisi, kun on vapauden saanut? Eikö syntinen iloitsisi, koska hän on synneistään päässyt? Ja eikö onneton nauttisi elämän ehyestä onnesta, kun kaikki surujen syyt ja murheet ovat poistettut?

Mutta ylpeys vaani minua kuin krokodiili joen rannalla. Sokeat ovat ylpeyden silmät, siksi pä siitä joutuukin lankeemuksiin. Kiroillen kuljin kirouksien keskellä. Saatana ahdisti ja ampui joka puolelta. Ja kiusausten käärmeet kiemurtelivat jokaisen päätöksen välillä.

Kuule vieläkin! Minä jo vuoteeni helvetissä rakensin — — Kaikki nousun mahdollisuus oli kadonnut, menneisyys niin synkkänä, tottumuksen valta niin suuri ja kiusausten laajuus ja sydämen turmelus niin

hirveä. Minä toivotonna makasin kuin Hagar erämaassa janosta nääntyneenä. Mutta yhden seikan olin unhoittanut — Ja yksi virhe oli saatanan harkittuun laskuun pujahtanut —

„Vaikka minä vuoteeni helvetissä rakentaisin, katso Sinä myös siellä olet!” Ps. 139.

Silloin tuli Jeesus luokseni ja sanoi: „Nouse, ota vuotees ja käy!” Et suinkaan luule, että saatanalla on enemmän valtaa kuin minulla? Taivaaseen ei hänellä ole mitään osaa eikä maankaan päällä ole hänellä kaikkea valtaa. Syntisi ovat anteeksi annetut! Minussa on autuutesi, väkevyytesi ja elämäsi korkein onni. „Älä pelkää, minä sinut lunastin, olen sinut nimeltäs kutsunut: sinä olet minun!”

„Ja minä”, näin jatkoi nuorukainen. „pääsin taas kadonneena lampaana Jeesuksen olalle, josta voittoa katselen ympärilläni. Taasen on kaikki niin kirkasta ja ihanaa! Minäkin olen Hänen täydellisydestään saanut armon armosta!”

* * *

Lukijani, sinä outo ystäväni! Jeesuksen verellä kalliisti lunastettu olet sinäkin, niin ettei saatanalla enää pitäisi oleman mitään osaa tai arpaa sinuun. Tunnetko vapautesi? Iloitsetko autuudestasi, joka sinulla on Jeesuksen veressä? Joko olet omistanut sen elämän ja yltäkyläisyyden, jonka Jeesus meille kaikille toi?

Jumalan almanakassa on vaan yksi päivä, ja se on „tänään”.

Saatanan almanakassa on vaan yksi päivä, ja se on „huomenna”.

Hullun almanakassa on vaan yksi päivä, ja se on „jonkun ajan kuluttua”. Mikä surkea hulluus onkaan sanoa „huomenna” ja jättää ratkaisu toistaiseksi, kun Pyhä Henki todistaa: „Katso, nyt on otollinen aika, katso nyt on autuuden päivä” (2 Kor. 6: 2).

Nouse siis sinäkin, ota vuoteesi ja käy! — Se on: Syntisi ovat anteeksi annetut Jeesuksen veren kautta! Käy siis iloitsemaan autuudestasi ja elämään Jumalan lasten ihanassa vapaudessa ja valkeudessa, niin että Kristus saa olla kaikkenasi ja kaikissa! Nouse ja ole ijäti kirkas Jeesuksessa! Amen!

Frans Kärki.

Worcester, Mass. 5—VIII —09.

Liha.

(Omistusoikeuden pidätän itselleni.)

Paljo hämmennystä ja „sanain kilvoitusta” syntyy kristittyjen kesken sen kautta, että ei eroiteta eri käsitteitä. Raamatussa nim. tavataan monta sanaa, joilla on monta eri käsitettä kullakin. Yksi semmoinen moni käsitteinen sana Raamatussa on sana „liha”. Tätä sanaa näet tapaamme pyhässä kirjassamme tavattoman taajasti. Mutta jos sille sanalle joka paikassa yritämme antaa saman merkityksen, erhetymme pahasti. Seuraavassa koetamme osoittaa, että mielestämme tätä sanaa Raamatussa käytetään ainakin kolmessatoista eri merkityksessä, sanoo 13:ssa! Ehkä jollekin on hyötyä oppia eroittamaan tämän sanan eri merkityksiä. Sillä juuri tämän sanan yksipuolisen ymmärtämisen johdosta, luulen minä, on tätä nykyä täällä Suomessa paljo riitaa ja väittelyä uskovaisten kesken. — Usein näet pidetään sanat „liha” ja „ruumis” aina samaa merkitsevinä, ja siitä johtuu monta väärinkäsitystä. Kun esim. joku uskoo sekä sielunsa että ruumiinsa Kristuksen veren kautta pyhitetyksi, niinpä oikein Pyhän Heugen temppeliksi, kuten 1 Kor. 6: 19 sanotaankin, niin silloin toinen tokasee: „sinähän olet paha kerettiläinen, olet „lihan pyhä” y. m. Hän voikin mielipiteensä tueksi luetella monia raamatun paikkoja, joissa osoitetaan, että kaikki liha

ROVASTI ANTON AIMONEN

on turmeltu, että lihan halu on viha Jumalaa vastaan, että liha ja veri ei taida Jumalan valtakuntaa periä j. n. e. Ja näin luulee hän perusteellisesti osoittaneen veljensä olevan väärässä. Sanoin: „luulee”; sillä itse asiassa tässä toinen puhuu, kuten sanotaan, pellostä ja toinen pellon aidasta. Sen tähden, kuten sanottu, luulisin olevan hyödyksi, että opitaan tuntemaan niitä eri käsitteitä, joita sanalla „liha” Raamatussa tarkoitetaan. Tarjoudun lukijalle tässä vaatimattomaksi oppaaksi.

Liha-sana käytetty yleisessä ja luonnollisessa merkityksessä.

1:ksi. Käytetään liha-sana todellakin Raamatussa merkitsemään samaa kuin ihmisruumis. Niin esim. seuraavissa paikoissa: He tulevat yhdeksi lihaksi (1 Moos. 2: 24; Mat. 19: 5; Mark. 10: 8; Ef. 5: 31); tarkoittaa, että mies ja vaimo aviollisessa yhtymässä tulevat yhdeksi ruumiiksi, niinkuin apostoli selvästi sanookin: Joka porttoon ryhtyy, niin hän on yksi ruumis sen kanssa, sillä he tulevat kaksi yhdeksi lihaksi (Kor. 6: 16). Tässä on siis selvästi ruumis („sooma”) ja liha („sarks”) otettu samassa merkityksessä. — Kun sanotaan, että Kristuksen liha lepää toivossa haudassa olles-aankin eikä tule näkemään turmelusta (Ps. 16: 8; Ap. 2. 26, 31), niin tässäkin selvästi puhutaan ruumiista. Apostoli mainitsee rinnatusten lihan ja hengen saastaisuuden (2 Kor. 7: 1), joka myöskin lienee tarkoitettava ruumiillista likaa, hengen saastaisuuden eli synnin kuvauksena. Niinkään puhuu Paavali semmoisista, jotka eivät ruumis-

tansa armahda eivätkä tee lihallensa kunniaa hänen tarpeissansa (Kol. 2: 23), jossa siis myös ruumis ja liha merkitsevät samaa asiaa. Samaten käytetään näitä sanoja rinnatusten Ef. 5:ssä. Miesten pitää vaimojansa rakastaman niinkuin omia ruumiitansa, sillä ei yksikään ole omaa lihansa koskaan vihannut (v. 28, 29); me olemme Kristuksen ruumiin jäsenet, hänen lihastansa ja luistansa (v. 30). — Vaikka siis näissä ja joissakuissa muissakin paikoissa lihasana merkitsee ruumista, on tämä merkitys siltikin verrattain harvinainen raamatussa.

2:ksi. Lihalla tarkoitetaan myös yleensä kaikkia eläviä olentoja. Tämmöinen merkitys on tällä sanalla selvästi esim. seuraavissa lauseissa: Ja menivät Noan tykö arkkiin kaksittain kaikesta lihasta, jossa elävä henki oli (1 Moos. 7: 15); kaikkinaiset eläimet, jotka sinun tykönäs ovat, kaikkinaisesta lihasta sekä linnuista että karjasta ja kaikkinaisista matelevista maan päällä (8: 17), Senkaltaista tapah tuu kaikelle lihalle, sekä ihmisille että eläimille (Syr. 40: 8); Ei täst'edes enää pidä kaikkea lihaa hukutettaman vedenpaisumisella (1 Moos. 9: 11; Syr. 44: 19); Minä annan tulla vedenpaisumisen maan päälle hukuttamaan kaikkea lihaa (1 Moos. 6: 13, 17); Kaikki liha on ruoho (Es. 40: 6; 1 Piet. 1: 24); Jumala antaa kaikelle lihalle ruuan (Ps. 136: 25).

3:ksi Erityisesti kutsutaan ihmiskuntaa lihaksi: Kaikki liha oli turmellut tiensä maan päällä (1 Moos. 6: 12); Sinä kuulet rukouksen, sen tähden tulee kaikki liha sinun tykö (Ps. 65: 3); Kaikki liha kunnioittakoon hänen nimeänsä (145: 21); Kaikki liha on

ynnä näkevä Herran suun puhuvan (Es. 40: 5); Herra on tuomitseva tulella ja miekalla kaiken lihan (66: 16); Heidän pitää kaikelle lihalle kauhistukseksi oleman (v. 24); Herra tahtoo tuomita kaiken lihan (Jer. 25: 31); Kaikki liha pitää näkemän Jumalan autuuden (Luuk. 3: 6); Niinkuin sinä annoit Pojalle vallan kaiken lihan päälle, antamaan ijankaikkisen elämän (Joh. 17: 2); Ei yksikään liha taida lain töiden kautta hänen edessänsä vanhurskautetuksi tulla (Room. 3: 20; Gal. 2: 16); Ettei hänen edessänsä yksikään liha kerskaisi (1 Kor. 1: 29).

4:ksi. Tietysti käytetään lihasanaa raamatussa myöskin merkitsemään sitä, mitä jokapäiväisessä kielenkäytössä lihaksi nimitämme, nimittäin ihmis- ja eläinruumiitten pehmeitä osia. Niin esim. seuraavissa: Herra antaa teille ehtoon lihaa syödäkseenne (2 Moos. 16: 8), Se härkä pitää kivitettämän ja ei pidä sen lihaa syötämän (21: 28); Jumala otti yhden Aadamin kylkiluista ja täytti sen paikan lihalla (1 Moos. 2: 21); Kuka antaa meille lihaa syödäksemme (4 Moos. 11: 4, 13); Kaarneet veivät Eliaalle leipää ja lihaa (1 Kun. 17: 6); Sinä olet minun puettanut nahalla ja lihalla (Job. 10: 11); Minun polveni on heikoksi tullut paastosta ja minun lihani on lahtunut (Ps. 109: 24); Ei kaikki liha ole yhtäläinen liha; vaan toinen on ihmisten liha, toinen on karjan liha, toinen on kalain, toinen on lintuin (1 Kor. 15: 39); Se on hyvä, ettes lihaa söisi (Room. 14: 21; 1 Kor. 8: 13).

5:ksi. Myöskin siitineliimet, varsinkin miehen, nimitetään hienommalla nimellä lihaksi, vertaa

1 Moos. 17: 11 23; 3 Moos. 12: 3; 2 Moos. 28: 42; Hes. 44: 7, 9; Room, 2: 28 y. m.

6:ksi. Erittäin uhrieläinten lihaa kutsutaan pyhäksi lihaksi: Jer. 11: 15.

Liha sana kuvaannollisessa merkityksessä.

1:ksi. Vapahtajan ihmisluntoa nimitetään hyvin usein lihaksi, joka voidaan nähdä seuraavista otteista: Sana tuli lihaksi (Job. 1: 14); Kristus otti lihansa kautta vihan pois (Ef. 2: 15); Hän on teidät sovittanut lihansa ruumiissa kuoleman kautta (Kol. 1: 22); Jumala on ilmoitettu lihassa (1 Tim. 3: 16); Jeesus on hänen lihansa päivinä uhrannut rukoukset ja nöyrät anomiset (Hebr. 5: 7); Kristus on lihan suhteen tosin kuoletettu, mutta hengen suhteen eläväksi tehty (1 Piet. 3: 18); Kristus on siis lihassa meidän edestämme kärsinyt (4: 1); Joka tunnustaa Jeesuksen Kristuksen lihaan tulleen, se on Jumalasta (1 Joh. 4: 2).

2:ksi. Sukulaisuus nimitetään myös lihaksi: Hän (Josef) on meidän veljemme ja lihamme (1 Moos. 37: 27); Älä käännä itseäs pois lihasi (lähimmäisesi) tyköä (Es. 58: 7); Jos minä taitaisin jollakin tavalla niitä, jotka minun lihani ovat (-kansalaisiani) kiivaaksi saada. (Room. 11: 14); Moni kerskaa itseänsä lihan jälkeen (-esi-isistänsä) (2 Kor. 11: 18; vertaa v. 22); Jos joku näkyy lihaan (sukupuuhunsa) uskaltavan, minä paljoa enemmän, sanoo Paavali (Fil. 3: 4; vertaa v. 5 s.).

3:ksi. Kaikki omaisuuskin kutsutaan paikoittain vertauksellisesti lihaksi, niinkuin Herra esim. moittii, että päämiehet syövät hänen kansansa lihan. (Miik. 3: 3).

4:ksi. Sangen kauniin merkityksen sanalle liha antaa profeetta Hesekiel (11: 19 ja 36: 26), kun hän Herran puolesta lupaa ottaa pois kansalta tottelemattoman kivisen sydämen ja sen sijaan antaa sille lihaisen sydämen, s. o. taipuisen, Herralle kuuliaisien mielen.

5:ksi. Heikkoutta ja katoovaisuutta merkitsee liha-sana muutamain paikoin: Jumala muisti meitä lihaksi, tuuleksi, joka menee pois ja ei palaja (Ps. 78: 39); Egypti on ihminen ja ei Jumala ja heidän hevosensa ovat liha (Es. 31: 3). Tämä merkitys liha-sanalle sopinee paraiten myös 1 Kor. 15: 50, josta jo edellä on mainittu. „Ei liha ja veri taida Jumalan valtakuntaa periä, ja ei turmeltu pidä turmelematonta perimän. Ei tahdo apostoli tässä sanoa, ett'ei meidän ruumiimme tulisikaan taivaaseen, sillä se sotisi muita raamatun paikkoja vastaan, joissa ruumiin ylösnouseminen taataan. Vielä vähemmin on tässä puhe vanhasta ihmisestä, josta tässä jälempänä enemmän esitetään, sillä ilman muuta on selvä, ett'ei vanha aatami. ihmisen turmeltu luonto tule taivaaseen. Koko yhteys osoittaa, että apostoli „lihalla ja verellä” tässä tarkoittaa meidän nykyistä heikkoa, katoovaista ruumistamme, joka on turmeltu synnin kautta ja joka sen tähden ylösnousemisessa on saava uuden kirkkauden ja voiman. Sen tähden sanoo hän: Ovat taivaalliset ruumiit ja maalliset, mutta toinen kirkkaus on tai-

vaallisilla ja toinen maallisilla (v. 40); Kylvetään luonnollinen ruumis ja nousee hengellinen ruumis, meillä on luonnollinen ruumis, on myöskin hengellinen ruumis (v. 44).

6:ksi. Mutta jos lihalla raamatussa muutamien paikoin tarkoitetaan inhimillistä heikkoutta, käytetään samaa sanaa useassa paikassa melkein päinvastaisessa merkityksessä, nimittäin osoittamaan ihmisen luonnollista voimaa ja viisautta. Jopa lausetapa „liha ja veri” erityisesti juuri tarkoittaa ihmisen omaa voimaa. Tämän merkityksen voi mahdollisesti sovelluttaa äsken mainittuun 1 Kor. 15: 50:teenkin. Vielä selkeämmin esiintyy tämä merkitys seuraavissa lauseissa: Jumalahan minä toivon, en minä pelkää, mitä liha minun tekisi (Ps. 56: 5); Kirottu olkoon se mies, joka luottaa ihmiseen ja panee lihan itsellensä käsivarreksi (Jer. 17: 5); Autuas olet sinä Siimon Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ilmoittanut sitä sinulle mutta minun isäni, joka on taivaissa (Matt. 16: 17); Henki on se, joka eläväksi tekee, ei liha mitään auta (Joh. 6: 63); Mitäs me siis sanomme meidän isämme Abrahamin lihan puolesta löytäneen? Sillä jos Abraham on töiden kautta vanhurskaaksi tullut, niin hänellä on kerskaamista (Room. 4: 1, 2); Ei luonnollinen ihminen (-liha ja veri) ymmärrä niitä kuin Jumalan Hengen ovat (1 Kor. 2: 14); En minä ensinkään lihan ja veren kautta (-ihmisjärjellä) tutkinut (Gal. 1: 16); Ei meillä ole sotaa lihaa ja verta vastaan (-ei yksin inhimillisiä voimia vastaan), vaan pääruhtinoita ja valtoja vastaan, maailman herroja vastaan (Ef. 6: 12). Suurinta huomiota ansaitsee kuitenkin

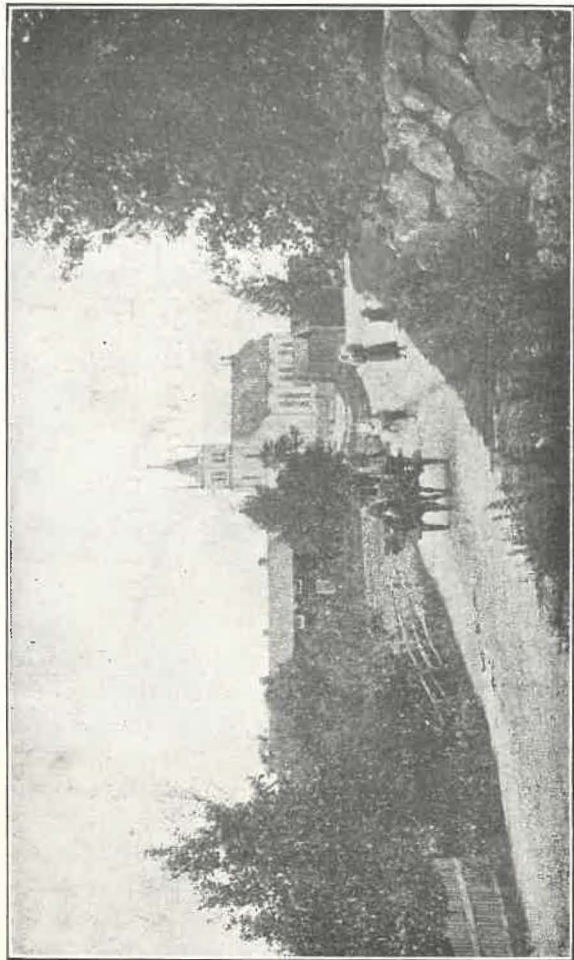
Liha-sana merkitsemässä vanhaa ihmistä eli ihmisen turmeltua luontoa.

Kuten tunnettu kadotti ihminen syntiin lankeemuksessa Jumalan kuvan, joutui synnin, kuoleman ja perkeleen vallan alaiseksi. Perisyntin kautta on tämä turmelus tullut kaikkiin ihmisiin, ja on olemassa usko-vaissakin. Tämä syntyperäinen turmelus, ihmisen turmeltu luonto nimitetään tavallisesti vanhaksi aatamiiksi eli vanhaksi ihmiseksi. Nimitystä „vanha aatami” eli „vanha ihminen” silti käytetään harvoin raamatussa, vaan sen sijaan „liha”, „lihallinen”. Ja silloin kuin liha-sana tässä merkityksessä esiintyy, on erittäin tärkeä, ett’ei sitä sekoiteta merkitsemään ruumista. Koetan esittää huomattavampia raamatun paikkoja, joissa liha-sana on ymmärrettävä tässä merkityksessä.

Laki on hengellinen, mutta minä olen lihallinen (-minulla on turmeltu luonto) (Room. 7: 14); Minä tiedän, ett’ei minussa, se on minun lihassani (turmeltuneessa luonnossani) mitään hyvää asu (v. 18); Lihasta eli lihan jälkeen syntyminen (Joh. 3: 6) tietää syntymistä synnissä; Lihassa kylväminen (Gal. 6: 8) merkitsee syntisten himojen jälkeen elämistä; Lihan jälkeen vaeltaminen (Room. 8: 1, 4) tarkoittaa himojensa valtaan antaumista. Ainoastaan tässä merkityksessä voidaan oikein tulkita apostolin sanat: Lihan halu on viha Jumalaa vastaan (Room. 8: 7); samoin myös Room. 8: 5 ja 9. Samoin vielä: Liha himoitsee Henkeä vastaan (Gal. 5: 16).

Huomattakoon tässä suhteessa vielä seuraavat merkkipaikat. Henki on altis, mutta liha on heikko (Matt. 26: 41); Me vaelsimme kaikki muinen lihamme himoissa ja teimme lihan ja toimen tahdon jälkeen, ja me olimme luonnostamme vihan lapset (Ef. 2: 3); Välttäkää lihallsia himoja, jotka sotivat sielua vastaan (1 Piet. 2: 11); Herra tietää väärät kätkeä tuomiopäivään asti vaivattaa, enimmästi ne, jotka lihan jälkeen saastaisessa himossa vaeltavat. (2 Piet. 2: 9, 10).

ANTON AIMONEN.

YLISTARON KIRKKO SUOMESSA.

Levitä nyt suusi, sillä Herra sen täyttää.*]

Minä olen Herra sinun Jumalas, joka sinun vein ulos Egyptin maalta, levitä suusi niin minä sen täytän. Mutta minun kansani ei kuullut minun ääntäni ja Israel ei totellut minua, Niin minä laskin heitä sydämensä pahuuteen, vaeltamaan neuvonsa jälkeen. Jos minun kansani kuulis minua ja Israel minun teissäni kävis, niin minä pian heidän vihollisensa painaisin alas ja käteni kääntäisin heidän vihollistensa päälle, ja Herran viholliset hukkaan tulisivat; mutta heidän aikansa olisi ijankaikkisesti pysyvä. Ja minä ruokkisin heitä parhailla nisuilla, ja ravitseisin heitä hunajalla kalliosta.” (Psalmi 81. 11—17).

Herra pelasti Israelin kansan Egyptin orjuudesta, jossa he vaivattuna ollen huusivat Herran tykö. Israel oli tullut jo Egyptistä lähteissään samoin vaelluksessaan korvessa tuntemaan Herran voimaa, hyvyttä ja armoa. Mutta sittenkin olivat nämä ihmiset halukkaat luopumaan pois elävän Jumalan palveluksesta. He myös juonitteivät Jumalaa vastaan huonosta ruuasta, huonosta vedestä ja näkivät aina syytä kään-

*) Otteita rippipuheesta, pidetty Ironwood'in, Mich. kirkossa, heinäk. 4 p. 1909.

tyä vieraitten tai epäjumalain palvelukseen. Kun heillä oli ruuan tai juoman puute, ei heidän olisi tarvinnut muuta kuin uskaltaa Herraan, vaan sitä ei he tahtoneet tehdä. He eivät avanneet suutansa, eikä kuulleet Herran ääntä, niin jäivätkin tyhjäksi sydämessään ja joutuivat vaeltamaan oman sydämensä pahuudessa oman neuvonsa jälkeen.

Näin käypi kaikille ihmisille, jotka ovat tottelemattomat Jumalan sanalle. Hirveä on se pimeys, kun ihminen vaeltaa oman sydämensä jälkeen. Silloin on sydän kiveä kovempi. Silloin voit käydä kirkossa ja vaikka kuulisit enkelin saarnan, niin se ei sinuun satu. Kun sinä oman sydämesi mukaan vaellat, niin vaikka kuulet Jumalan lain kaikessa ankaruudessaan, niin sinä luulet, ettei se sinulle kuulu ainakaan siinä mitassa että sinulla olisi mitään tarvista synnin hylkäämiseen. Sinä, vaikka tunnustatkin olevasi suuri syntinen, et kuitenkaan tahdo luopua pienimmästäkään pahuudestasi. Saatat olla hurskas puheissasi, että äänesi oikein vapisee, silloin kun olet joko kirkossa tai seuroissa eli puhelet jonkun kanssa uskonasiasta, niin ei luulisi sen hurskaampaa löytyvän koko maailmassa, mutta annappa kuulla sinua kotona tai muualla, missä olet jumalattomien luona, niin olet elämässä ja puheissasi mitä julkisin jumalatoim. Sinä et usko elävään Jumalaan, luotat kaikkeen muuhun mitä maailmassa on. Sinä saatat syntitoveriasi hautaan ja tiedät, että hän sai huonon lopun, kuoli jumalattomasti ja joutui helvettiin, mutta oma tilasi sinua ei sittenkään peljätä, vaikka et kuule Herran ääntä, etkä tottele Jumalaasi.

Tällainen on se ihminen, joka jääpi vaeltamaan oman sydämensä jälkeen. Mutta tällaisen ihmisen on hirmuista langeta kuolemassa elävän vanhurskaan Jumalan eteen. Silloin alkaa sama vaiva mikä oli rikkaalla miehellä helvetissä. Vaikka hän oli hirveässä vaivassa oli hän sittenkin oman sydämensä pimeydessä, sillä Jumalan sana ei hän silloinkaan kunnioittanut, pyysi vaan Latsarusta lähetettäväksi hänen viidelle veljelleen viemään sanaa tästä vaivan paikasta. Mutta hänelle sanottiin, ellei he usko Moosesta ja profetoita, niin ei he usko, jos joku kuolleista nousisi ylös. Siis Jumalan sana sisältää lain ja evankeliumin, ja jollei he niitä usko, niin ei he uskoisi kuolleista nousseita.

Nyt sanoo Jumala: „Jos minun kansani kuulisi minua ja kävisi minun teissäni, niin minä heidän vihollisensa painaisin alas — ja ruokkisin heitä parhailta nisuilla ja ravitsisin heitä hunajalla kalliosta.” Israelin kansa sai korpivaelluksessaan juoda vettä kalliosta, johon Mooses löi sauvallansa. Apostoli kuvaa sillä kalliolla Kristusta, sanoen: se kallio oli Kristus. Tämä Kristus kallio on oikea juoma kuolemattomain sielujen virvoitukseksi, mutta ihmiset eivät tahdo kuulla. Kristus on annettu elämäksi. Ja nyt sanoo Herra: jos minun kansani kuulisi minua. Jos sinä kuulisit miten Herra sinua juuri nytkin kutsuu, niin totisesti käsittäisit Jumalan rauhan sielussasi. Totisesti saisit käsittää elämän sydämeesi siitä sovitukselta mikä edestäsi tapahtui Golgatalla. Siinäsaamme nauttia syntein anteeksi saamista ja se on juuri tuo hunaja, jolla Herra tahtoo kansaansa juottaa. Sitä

varten juuri on tämä Herran pöytä tarjolla kaikille, jotka Herran sanaa tahtovat kuulla, niin heidän sielunsa saapi elää. Kuuleminen tässä tarkoittaa kuulla. Häntä isänään, joka kutsuu harhaan joutunutta lastansa luokseen ja nyt lapsen on lopullakin antauduttava Hänelle aivan omaksi, niin omaksi, että omistaa oikein autuuttaan Jumalan armosta, niin omaksi, ett'ei enään etsi iloa tämän katoovan synnillisen maailman.

PASTORI P. WUORI

Ironwood'in, Mich., Kansallisseurakunnan pastori.

turhasta menosta. Kapakoitsian on luovuttava tietään, kuten Sakeuskin teki, raittiusmiehen hyvytensä tuntemisen hurskaudesta, tanssian tanssihuvituksiin, samoin näytteliän näyttelyhuveistaan, kauppa miehen niinkuin muittenkin ahneuden himoistaan. Ei pidä luottaa viisauteensa, ei kauneuteensa, ei mihinkään paremmuuteensa, ne kaikki ovat katoovaisia. Ainoastaan Herran armo pysyy ijankaikkisesti. Tämä

pöytä on armopöytä, jonka Jumala on valmistanut ravinnoksi kaikille kurjille vaivaisille, jotka elämää ja autuutta tarvitsevat. Jos et tarvitse tästä kalliosta elämää, niin pysy poissa, kyllä helvettiin pääset vaikka et tulekaan tallemaan Kristuksen ruumista ja verta epäuskosi peitteeksi, sillä sydämesi on kuitenkin Herran nähtävänä ja tuomiotasi saat kantaa ijankaikkisesti, ellet kuule Herran kutsumusta autuudeksesi. Levitä nyt suusi, sillä Herra sen täyttää. Sovinto-verellä on syntisi maksettu. Elä tästä asiasta mene muualle. Teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntein anteeksi antamiseksi. Anteeksi saimme siis veressä syntimme ja tällä täytetään suumme ja sydämemme sekä tässä ajassa että ijankaikkisesti taivaassa.

Tässä on se rauha, jota enkeli saarnasi jouluaamuna sanoen: „ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto”. Tämän kautta on Herra vihollisemme alas painava ja kätensä kääntävä heidän päälleen ja nyt näin Herran lunastettuina saamme riemulla palaita Sioniin ja ijankaikkinen ilo on oleva päämme päällä. Senpä vuoksi sopii psalmistan kanssa kehoittaa sieluumme Herran kiitokseen, joka kaikki syntimme on näin antanut anteeksi ja parantaa tällä kaikki rikoksemme ja henkemme päästää näin turmeluksesta ja kruunaa armolla ja laupeudella ja suumme hyvyydellä täyttää, että nuoruudemme uudistetaan kuin kotkan. Tähän iloon ja rauhaan kehoitamme teitä. Käykää uskalluksella armoistuimen eteen, niin te laupeuden saatte. Meidän Herramme Jeesuksen nimessä, amen!

P. VUORI.

JEESUKSEN SYNTYMÄ

Ainoa toivoni.

On ikävätä elo täällä,
on kaikki synkkää maanpäällä,
Vaan toivossa olen kuitenkin,
Ett' pääsen vielä kotihin.

Se toivo mua vahvistaapi,
Elämän myrskyissä lohduttaapi;
Se toivo on minun eloni,
Ja minun ylläpitoni.

Kun elämä on tukalata,
Ja kaikki on niin hankalata,
On jälellä vielä toivo yksi, —
Se tekee minut iloiseksi.

Jos joku minut hylkääpi,
Toivo mull' kuitenkin viel' jääpi
Sitä kenkään multa ei ryöstää voi,
Kuin se, ken mulle sen antoi.

Kun Jeesus vaan on omanani,
Ystävänäni ja ylkänäni,
En muusta mitään mä välitä;
Vaikk' kuolen, — kuitenkin elän mä.

Vaikk' elo kuink' oisi tukalata,
Ja taivaskin oisi satamatta,
En välitä mä siitäkään, —
Kun Jeesus vaan on veljenän'.

NIKOLAI M.

NIKOLAI MATTSON

Mietelmiä kirkollisissa kysymyksissä.

Kirjasta: „Muistoja ja kokemuksia”.

Kirjoitti piispa H. Robergh.

Jumalan sanan saarnaaminen on Herran ja hänen apostoliensa neuvon mukaan seurakunnan opettajan ensimmäinen tehtävä, ja siitä tävasta, jolla tämä tehtävä suoritetaan, riippuu mitä oleellisimmin hänen työnsä menestys. Että tämä sana, se kun on Jumalan sanaa, on itsessään „elävä ja voimallinen”, sitä ei voi kieltää. Se on Uuden testamentin selvä oppi (Hebr. 4: 12; 1 Piet. 1: 23, 25; Joh. ev. 6. 63). Jokapäiväinen kokemuksin sen vahvistaa. Huolimatta siitä uskonnollisesta välinpitämättömyydestä, kyllästymyksestä ja itsekylläisyydestä, jota monessa kohden meidän aikanamme ilmeree, varsinkin rikki- ja puolisivistyneiden piireissä, on itse kansa säilyttänyt kyvyn nähdä asioita oikeammassa valossa, avoimemmin silmin havaitsemaan elämän todellisuuksia ja sen keskuudessa on ilmeisesti rakkautta julistettuun sanaan olemassa. Missä sanaa hengen voimalla saarnataan, missä se ilmenee persoonalliseksi todistukseksi, joka on tunkenut saarnaajan persoonallisuuden lävitse ja jonka totuutta hänen oma elämänsä vahvistaa — siellä

tapaa se sydämiä, siellä kylvää se elämän siementä, joka ennemmin taikka myöhemmin tuottaa hedelmän siunauksessa. Jos näin ei ole laita, tulee se siitä, että sanan saarnaa ei ole kannattamassa saarnaajan elävä, pyhitetty persoonallisuus, vaan se esiytyy ainoastaan „opus operatumina“, virallisena julistuksena, jonka kannattimena on kuluneen tavan mukainen menettely ja joka on sen merkillä leimattu. Ja missä näin on asia, siellä ei mikään muu voi korvata sitä, mikä puuttuu. Muodollinen kaunopuheliaisuus, tunteellinen into, pöyhkeilevä virkavalta — ne muodostavat ainoastaan liian läpinäkyvän verhon, jonka takaa puolinen totuus irvistelee. Mutta puolinen totuus ei voi saada ketään vakuutetuksi; se ei kykene herättämään eikä lohduttamaan omiatuntoja; ja ainoastaan puoleksi totta on kaikki sellainen ikuisen totuuden julistus, joka ei lähde saarnaajan omasta elävästä vakaumuksesta eikä ole päässyt toteutumaan hänen omassa elämässään. Kristuksen viimeiset sanat opetuslapsille, Ap. teoissa 1: 8: „Te saatte Pyhän hergen voiman joka on tuleva teidän päällenne. Ja te olette minun todistajani” — vaativat ehdottomasti jokaiselta sanan- ja hengenviran haltijalta Jumalan hengen voiman persoonallista osallisuutta; ne vaativat, että hänen on niin sanoilla kuin elämälläkin todistettava Jeesuksesta Kristuksesta ihmisten edessä. Ei voi koskaan liian usein kehoittaa ihmisiä sellaista todistusta antamaan. Tämä kehoitus koskee ennen muita niitä, jotka valmistautuvat papinvirkaan ja joiden sen tähden tulee selvästi nähdä se perusehto, jota tämän elämän tehtävän oikea ratkaiseminen edellyt-

tää. Mutta kehoitus on annettu yhtä paljon ja ehkäpä enemmänkin niille, jotka ovat ottaneet viran vastaan, sillä monella tapaa ovat he vaarassa vaipua ainoastaan taikka etupäässä muodolliseen viran hoitamiseen. Silloin tulee sanan julistuksesta enemmän pakollinen virkavelvollisuus kuin sydämen harras todistus mieskohtaisesti vastaan otetusta armosta Jeesuksessa Kristuksessa.

Mutta vaikka edellytämme, että sanan saarnaa oikein toimitetaan persoonallisena totuuden todistuksena, on tässä kohden meidän aikanamme kumminkin paljo vaikeuksia. Erästä vaikeutta otamme tässä kosketellaksemme.

Syystä on sanottu, että nykyajan kirkko, erittäinkin sellaisena kuin se ilmenee kansankirkon ja vielä enemmän valtiokirkon muodossa, ei ole „kulttiseurakunta, vaan lähetykseurakunta”. Näin on laita varsinkin muutamissa paikallisissa seurakunnissa, joissa ihmiset joukottain vetäytyvät ottamasta osaa kristilliseen jumalanpalvelukseen. Osittain positii- vinen epäusko ja hengellinen ylvästely, mutta vielä enemmän maailmallisen mielen synnyttämä välinpitämättömyys kaikkeen nähden, jota ei voi käyttää nautinnon tahi itsekkäisyyden välikappaleena, ovat vieroittaneet monia jumalanpalveluksista. Tuo hyvä, vanha kirkollinen tapa, joka on vuosisatojen uskollisen kirkollisen työn tulos ja vielä yleisesti vallitsee maaseurakunnissamme, ja on niissä synnyttänyt sen katsantotavan, että kuuliaisuus kirkollista järjestystä kohtaan on yleisinhimmillinen velvollisuus, jota ei saa jättää täyttämättä, jos mieli kuulua kristilliseen yhteiskun-

taan — tuo tapa alkaa suuremmissa kaupungeisamme yhä enemmän hävitä. Siitä johtuu, että kirkonkäynti yhä vähenee, että sapatin pyhittäminen yhä enemmän laiminlyödään ja että tämän yhteydessä syntyy yhteiskunnallisessa elämässä tuhansia epäkohtia, jotka kaikki todistavat kasvavaa siveellistä rappiota. Tämä rappio aina välttämättömänä ilmaantuu siellä, missä Jumalan järjestystä vastaan rikotaan. Sillä kuten ulkonainenkin kuuliaisuus Jumalan järjestystä kohtaan aina tuo monenlaista siunausta mukanaan, samoin kasvaa tottelemattomuudesta sitä kohtaan sanomatonta kirousta ja siveellistä villiytymistä. Maallinen valta ei ole, niinkuin sen olisi tullut, koettanut ehkäistä vallattomuutta, ja kaikki ne yritykset, joilla kirkollisten viranomaisten puolelta on järjestyksellisesti koetettu selittää kasvavan siveellisen turmion syvempiä syitä, ovat jääneet huomioon ottamatta. Näin ollen on yhä useammin seurakunnan jäseniä joukottain alkanut jäädä pois julkisista jumalanpalveluksista, jopa jokaisestakin tilaisuudesta, missä Jumalan sana julistetaan. Heitäkin kohtaan on kirkollisen viran hoitajalla velvollisuuksia. Hänen on opittava „ostamaan aikaa” ja ottamaan vaaria jokaisesta tilaisuudesta, mikä hänelle tarjoutuu etsiä Jumalan sanalla niitäkin, jotka ovat totuudelle vieraita, ja hänen on hankittava uusia tilaisuuksia saavuttaaksensa heitä ja voittaaksensa heidät totuudelle, jota he tarvitsevat, vaikka he eivät tätä sydämensä syvintä tarvetta ymmärrä. Vaikkakin nämät puoli- ja liikasivistyneiden laumat vetäytyvät erilleen kirkon elämäntoiminnasta, ja maailman nautinnoissa etsivät surkean mitätöntä

korvausta todellisen rakennuksen sijaan, tulevat he yhä uudelleen ja uudelleen sen kanssa tekemisiin, jollei muualla, niin — hautojen partaalla.

On huomautettu, että kristinuskosta enimmäkseen luopuneissa kansakunnissa on eräs kirkollinen toimitus, johon osanotto on käynyt runsaammaksi, samalla kun muita yhä enemmän halveksitaan — se on hautaus. Mutta tämä kirkollinen toimitus on niiden keskuudessa kokonaan taikka osittain menettänyt kristillisen luonteensa ja saanut enemmän taikka vähemmän pakanallisen leiman. Näin on laita usein meidänkin maassamme.

Kristillinen totuus on suurimmat voittonsa saavuttanut kuoleman näkyvässä, koska se perustuu lujaan, Kristuksen ylösnousemuksen vahvistamaan toivoon, jonka esineenä on autuas elämä kuoleman jälkeen ja kuolleista nousemus. Siihen tapaan, millä kristillinen kirkko hautasi kuolleensa, tekivätkin nämä totuudet alusta pitäen syvän vaikutuksen. Kun muinaisaikaisen pakanuuden haudat kokivat ylistää vainajaa ja käänsivät katseen takaisin päättäneeseen ihmiselämään kunnioittaakseen sitä ja etsiäkseen sen entisistä urotöistä lohdutusta iankaikkisuuden toivottomuutta vastaan, joka painaa koko pakanakunnan elämänsä elämänsä, johtivat kristittyjen haudat ajatusta eteenpäin, kohti suurta iankaikkisuuden toivoa, joka Jeesuksessa Kristuksessa on syytynyt valaisemaan maata. Kirjoitukset katakombien haudoilla, samoin kuin myös niissä käytetyt vertauskuvat ilmaisevat tätä autuasta toivoa, joka ei kiellä ihmiselämän arvoa, vaan päinvastoin korkeammalla tavalla käsittää sen

asettamalla sen yhteyteen iankaikkisuuden kanssa ja etsimällä sen täydellisyydestä selvitystä maallisen elämän katkonaiselle menolle ja yleensä koko olemassaololle, joka muuten pysyy selvittämättömänä arvoituksena.

Tämä katsantotapa ei — paha kyllä — enää ilmene samalla tavoin kristillisen seurakunnan hautauksissa. Muoto, minkä ne useissa tapauksissa, varsinkin n. s. sivistyneitten piireissä, saavat, todistaa pikemmin, että on palattu pakanuuden katsantotapaan. Mikäli hautajaisissa koetetaan ylistää vainajan päätynttä elämää ja tarkastellaan sitä merkitystä, mikä hänen elämäntyöllään on ollut maalliselle isänmaalle, sikäli on katse käännetty pois iankaikkisuudesta ja siitä valosta, minkä se luo inhimilliseen olemassaoloon. Tuntuu siltä kuin tahdottaisiin peitellä kuoleman ja iankaikkisuuden syvää vakavuutta siten, että kaunistellaan ja seppelöidään menojaan mennyttä ihmiselämää. Tämä seikka onkin aikaan saanut taipumusta „yhtymiseen” sen yleisön puolelta, joka on tehnyt „hautajaisista” huomatuimman ja suosituimman kirkollisen toimituksen. Tämä seikka, vaikei se itsessään juuri tunnustusta ansaitsekaan, on kuitenkin varteenotettava ja käytettävä Jumalan valtakunnan hyväksi. Ja sitä voidaan käyttää välineenä, jolla jumalallista totuutta saatetaan julistaa niille, jotka muuten vetäytyvät sitä käyttämästä. Itse asiassa ei liene ainoatakaan tilaisuutta, jolloin synnin ja maallisen nautinnon palvelukseenkin vaipuneet olisivat taipuvaisempia vastaanottamaan ikuisen elämän sanaa, kuin juuri haudan partaalla, jossa varmuus kaiken

katoavaisuudesta voimallisesti valtaa jokaisen ihmisen. Näissä vakavissa tilaisuuksissa on siis asema oikein ymmärrettävä ja oikea sana löydettävä, „sana aikaan”, joka voi jokaiseen kuulijaan jättää vaikutuksen elämän ja kuoleman syvästä vakavuudesta ja tällä tavoin herättää eloon pelastuksen tarpeen, joka asuu jokaisessa ihmissydämessä. Meilläkin on yhä yleisemmin alettu pitää hautauspuheita; emme pidä sitä vääränä, vaan katsomme sen päinvastoin oikeaksi, sillä edellytyksellä nimittäin, että menetellään oikealla tavalla, äsken mainitsemamme periaatteen mukaisesti. Mutta valittaa täytyy, että näin ei aina ole laita, ja että päinvastoin hautauspuheet usein ovat osaltaan antaneet hautaukselle äsken mainitun, Kristinuskolle vieraan luonteen. Eräs saksalaisevangelisen kirkon etevimpiä miehiä on kerran sanonut: „Jos tahtoo oppia tuntemaan kirkkomme sen alennuksen tilassa, niin on kiinnitettävä huomio niihin ruumissaarnoihin, joita täällä pidetään.” Tämän lausunnon saa sovelluttaa muihinkin kirkkoihin kuin saksalaiseen. Se koskee kaikkia hautojen partaalla pidettyjä puheita jotka nukkuttavat sen sijaan että herättäisivät, jotka koettavat peitellä kuoleman ja iankaikkisuuden vakavuutta sen sijaan, että toisivat sen lähelle kuulijoiden sydämiä, jotka imarrellen puhuvat vainajan elämäntyöstä jättäen sen puutteet mainitsematta ja jotka tunteellisilla lausetavoilla koettavat peittoon laappia terveellisen totuuden. Älköön meitä ymmärrettäkö siten, että tahtoisimme vaatia taikka edes pitää sopivana, että haudan partaalla olisi ryhdyttävä lausumaan tuomiota vainajan väleistä Jumalan kanssa taikka yleensä koko

hänen elämän työstään — kaukana siitä! Tässä tilassa ei puhuta kuolleista, vaan eläville; heille on todistettava kuoleman ja ijankaikkisuuden vakavuutta. Suuri totuus, että „kuolema on synnin palkka, mutta iankaikkinen elämä on Jumalan lahja Jeesusksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme”. (Rom. 6: 23,) se on oleva kaikkien hautapuheiden perussävelenä. Kun vainajan elämässä on sellaista, josta jokainen saattaa oppia, niin sopii ja jopa tuleekin se esittää, tarvitsematta silti johtua ylistämään sitä, joka jo on Jumalan tuomittavana ollut. (Vert. Hepr. 11: 1.) Jos vainajan elämä on päättynyt Kristuksen uskossa, on sielunhoitajan lupa, jopa velvollisuuskin todistaa eloon jääneille siitä uskosta, minkä turvissa vainaja oli tästä elämästä lähtenyt. Erotessaan elämästä arvostelee ihminen tavallisesti selvänäköisemmin itseään ja olosuhteita maailmassa kuin terveyden päivinä. Kiintymys näkyväisiin, joka mitä useimmin estää ihmistä käsittämästä ja kokemasta yliaistillisen maailman totuuksia, väistyy nyt korkeamman katsantotavan tieltä, joka saattaa näkymättömän taivaallisen maailman esiytymään varsinaisessa merkityksessä todellisena maailmana ja ne tosi-asiat, jotka ylpeä epäily on tahtonut kumota, esiytymään ikuisina totuuksina, joita ihmissydän parhaiden tarvitsee. Tällainen haudoilla esiintuotu todistus on erityisen voimallinen, kun se on sopusoinnussa Jumalan sanan kanssa — se on ääni iankaikkisuudesta, sen ääni, „joka puhuu, vaikka hän onkin kuollut”.

Itsestään selvää on, että kun evankeliumin todistusta julistetaan hautojen partailla, niin tulee noudat-

taa toiselta puolen lahjomatonta totuutta, mutta myöskin toiselta puolen rakastavaa arkatuntoisuutta. Kun Herra sanoi: „Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi” — silloin hän ei ainoasti antanut opetuslapsilleen vakavaa käskyä, vaan myönsi myös heille kallisarvoisen oikeuden — heidän ei ollut lupa eikä myös täytymys lausua tuomiota ihmisen kohtalosta iankaikkisuudessa. Se on evankeelisen sielunhoitajan silmissä etu, jolle hän osaa antaa sitä suuremman arvon, mitä enemmän hän on oppinut silmäämään Jumalan sanaan ja ihmissydämen syvyyteen. Tämä etu antaa hänelle sellaisen oikeuden, ettei hänen laisinkaan tarvitse arvostella vainajan suhdetta Jumalaan ja hänen siitä johtuvaa tilaansa iankaikkisuudessa, mutta se etu ei saa myöskään saattaa häntä Jumalan sanan julistuksessa mitenkään peittelemään totuutta taikka kääntämään sitä valheeksi. Ulkopuolisuuteen kääntyneenä ajan pintapuoliset ihmiset ovat kyllä halukkaat vaatimaan papilta, että hän haudalla lausuisi mielipiteensä, että vainaja on pelastettu. Kuinka vähän he ajassa olivatkaan välittäneet siitä, pääsikö iankaikkisen elämän sana hänen sydämeensä, on heistä kuitenkin hänen kuolemansa jälkeen hänen autuaaksitulemisensa tuiki tärkeä asia. Taikka tahdotaan, että papin pitäisi sopivilla ja tuntehikkailta sanoilla peittää kuoleman syvä vakavuus, joka haudoilla on voimallisesti jokaiseen tunkeutumassa. „Jälleen näkeminen haudan tuolla puolen”, „rauha ja lepo taistelun jälkeen”, „häiritsemätön lepo työstä”, „muisto surevissa sydämissä” j. n. e. ovat sellaisia ajatuksia, joita käytetään lieventämään kuoleman katkeruutta ja sam-

muttamaan omantunnon herätystä, jonka Jumala on kuoleman kautta tahtonut aikaan saada jälkeen jääneiden sydämissä. Mutta jos huomautetaan, että kuolema on synnin palkka, ja osoitetaan, että ainoastaan kääntymys ja usko Jeesukseen Kristukseen voivat sovittaa elämän ja kuoleman katkeruuden ja valmiistaa ihmistä voittamaan kuoleman — niin on se kovaa puhetta, jota papin ei sopisi käyttää ainakaan niin tunnelmallisessa tilaisuudessa kuin hautaus on. Jos tässä taipuu „ajan vaatimuksia” noudattamaan, on se Jumalan valtakunnan pyhän asian kavaltamista ja siten antaudutaan ihmisten orjaksi turhaa kunniaa ja halpaa voittoa etsimään. Muistakoot siis ne, jotka puhuvat Jumalan sanaa haudoilla — ja meidän mielestämme olisi hyvä, jos jokaisen, siis köyhimmäkin, haudalla sopiva todistus Jumalan sanasta esiintyisi — muistakoot he, että tässä tarjotaan heille tilaisuus saattaa jumalallista totuutta niillekin, jotka harvoin taikka ei koskaan kuulevat tätä sanaa, tilaisuus, jolloin ihmissydän on taipuvaisempi vastaan ottamaan totuutta kuin muulloin, sillä elämän ja kuoleman todellisuus ja vakavuus valtaavat tällöin jokaisen ihmisen huolimatta siitä tahtooko hän vai ei. Jos halveksimme taikka väärin käytämme sellaisia tilaisuuksia, niin olemme Jumalan valtakunnan salaisuuden uskotomia huoneenhaltijoita.

Jumalan kaupunki.

Psalmi 46.

Mikä on Jumalan kaupunki? Se on Hänen seurakuntansa täällä maailmassa. Se on se kansa, jonka turvana ja väkevyytenä on itse Jumala sanansa ja sakramenttein kautta. Mutta ketkä ovat näin onnelliset ja turvatut, joiden turvana on itse Jumala?

Sellaiset, niin onnelliset ja turvatut olemme me kaikki koko Jumalan kaupunki, koko Herran seurakunta, sinä ja minä lukijani, me kaikki olemme näin onnellisia, näin turvatuita.

Mutta minkä kautta me olemme näin onnelliset ja turvatut? Näin onnelliset emme ole itsestämme, emme omassa ansiossamme, sillä oma ansiomme on kaikilla meillä, syntisiä kuin olemme, helvetti, ijan-kaikkinen kadotus. Mutta me olemme näin onnellisia meidän Vapahtajamme ja veriyhkämme Jeesuksen Kristuksen täydellisen lunastus teon kautta: „joka kuoleman otti pois ja elämän ja kuolemattomuuden toi evankeliumin kautta valkeuteen.”

Syntiin lankeemuksen kautta olimme kaikki joutuneet ijankaikkisen kuoleman omiksi, „sillä kuolema on synnin palkka.” Mutta Jumala rakkaudessa ei tahtonut meitä jättää tähän onnettomaan tilaan vaan antoi meille pelastajan, oman Poikansa, Joh. ev. 3, jonka päälle Herra heitti kaikki meidän vääryytemme, Jes. 53, ja jonka työn Hän täytti, Joh. ev. 17: 4; 19: 30, siten meidät vapahtaen synnin rangaistuksesta. Siis yksi kuoli kaikkein edestä 2 Kor. 5: 15. „ja joka kuollut on, se on synnistä vanhurskaaksi tehty”. Nyt me olemme Jeesuksen veren kautta päässeet vapaaksi synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallan alta. Oi onnea! Oi autuutta! Olemme siis vapaat ja autuaat Jeesuksen sovintoveren kautta, joka puhuu parempia kuin Aabelin veri.

Mutta mistä tiedämme, että olemme näin onnellisia ja autuaita? Sen tiedämme Jumalan sanasta, armon evankeliumista, joka julistaa meille kaikille kaikki

synnit anteeksi, „Hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, kuin on Jeesuksessa Kristuksessa.” Tämän sanansa Hän on jättänyt perinnöksi meille, Hänen seurakunnalleen. Vielä Hän on säätänyt pyhät sakramentit, joitten kautta Hän lukitsee meille tämän Golgatalla toimitetun ijankaikkisen autuuden. Pyhän kasteen, jonka kautta Hän meitä puettaa ja kaunistaa sillä vanhurskaudella kuin Jumalan edessä kelpaa ja kun vielä olemme täällä synnin maailmassa, jossa kaikenmoinen pahuus ulkoa ja sisältä meitä piirittää, niin Hän on vielä säätänyt pyhän ehtoollisen, jossa saamme syödä ja juoda Hänen ruumiinsa ja verensä, näin vahvistaen meitä täällä pahassa maailmassa, jossa synnin ja maailman meri pauhaa. Turvattu saa siis olla Jumalan kaupunki, Herran seurakunta, sillä sen turvana ja väkevyytenä ja ihanuutena on Herra Jumala. Kuin perkele ja maailma pauhaa meidän ympärillämme ja ahdistaa meitä, niin saamme vaan nauraa heille, sillä olemme vahvan kaupungin asukkaita, johon ei vihollisen perkeleen nuolet pysty.

Hauskaa on sentähden asua tässä ihanassa kaupungissa, jossa ei tarvitse nälässä ja janossa olla. Siinä virtailee kaksi valtavaa virtaa, nimittäin Hänen sanansa ja sakramentit. Sanansa joka ilmoittaa, että synnit on anteeksi, elämä ja autuus on omana ja sakramentit, joiden kautta Hän antaa ja lukitsee omille tunnoille, tämän suuren autuuden voiton ja vapauden. Näiden armovälikappaleiden kautta pyhä henki ottaa Jeesuksen omasta ja jakaa autuutta ja elämää köyhille syntisille.

Eikös ole todella hauskaa olla tämmöisen Juma-
lan kaupungin asuja. Tätä rikkautta ja autuutta saam-
me jo täällä nauttia uskossa, mutta kerran näkemisessä
kuin Herra meitä vie täältä maailmasta uuteen Jeru-
salemiin kristalli virran rannoille, ja jolloin palmu kä-
sin saamme soittaa ja laulaa ijankaikkisesti. Kuin
tätä kaikkea ajattelen, niin kaipauksen kyynel, tahtoo
tulla silmääni. Oi jos oisin siellä! Pian joutuukin
aika, jolloin saammekin käydä kultaportista sisään.
Silloin olemmekin kotona.

Johan Haakana.

Past. EMIL MUREN.
Kappalainen Helsingin Pohj. Suom. Seurakunnassa.

Miten tulemme autuaiksi?

„Joka uskoo ja kastetaan,
tulee autuaaksi.” Mark. 16: 16.

Nämät sanat on Herramme Jeesus Kristus itse sa-
nonut. Hänen sanansa ovat ijankaikkista to-
tuutta, joka pysyy, vaikka taivas ja maa hukkuvat,
sillä hän itse on aina sanansa takana, niitä vahvista-

massa. Hänellä yksinensä on myöskin valta määrätä, mitä autuuteen tarvitaan, eikä kellään muulla, sillä hänellä on kaikki voima taivaassa ja maan päällä, eikä Isäkään ketään tuomitse, vaan antoi kaiken tuomion Pojalle.

Kun siis on puhe autuudestamme, ei meidän tule kuulla kenenkään muitten neuvoja, vaan yksinään Herran Jeesuksen sanoja, sillä kun hän avaa, ei kukaan sulje, ja kun hän sulkee, ei kukaan avaa. Kun vielä tiedämme, että ääni taivaasta on sanonut: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä mielistyn; kuulkaat häntä,” niin tahdomme me vain häntä kuulla.

Hän nyt ilmoittaa meille, että autuuteen pääsemiseksi tarvitaan: Kaste ja usko. Ei keliään ole oikeutta siihen mitään lisätä eikä mitään siitä ottaa pois. Joka tahtoo muuttaa tai väärentää Herran sanoja, sen nimi pyhitään pois elämän kirjasta. Siis pyykäämme Herran omissa sanoissa. Jos muuta, kuin kaste ja usko, tarvittäisi autuuteen, niin kyllä hän sen tässä sanoisi.

Mutta minkätähden tarvitaan pyhä kaste? Sen tähden, että se on „uuden syntymisen peso”, joksi apostoli Paavali sitä nimittää. — Minkä tähden sitte tarvitaan usko? Siihen vastaa sama apostoli, että siten tapahtuu „uudistus Pyhässä Hengessä”, joka Henki Jesuksen Kristuksen kautta runsaasti päällemme vuodatetaan, kun uskomme. Tästä nyt selvästi näkyy, että Jumalan Henki meidät hengellisiksi Jumalan lapsiksi synnyttää pyhän kasteen kautta ilman meidän omaa myötävaikutustamme ja että hän myös meidän hengellistä elämäämme yhäti uudistaa uskon kautta

ilman meidän omaa toimintaamme. Jumala yksinensä on tässä vaikuttavaisena ja me vastaanottavaisina. Missä ei ole vastaanottavaisuutta, siinä ei elämä synny eikä uudistu. Sentähden „joka ei usko kadotetaan.”

Elämä syntyy vain elämästä, eikä voi itsestään tulla. Luonnollisen elon synnyttää luonnollinen elonvoima sekä kasvikunnassa että eläinkunnassa. Mutta liha ja veri, s. o. luonto, ei voi taivaan valtakuntaa periä, vaan tarvitaan hengelliseen elämään hengellinen syntyminen. — „Mitä lihasta syntynyt on, on liha, ja mitä hengestä syntynyt on, on henki.” Sen ilmoittaa Herra Jeesus Nikodemukselle. Tästä seuraa, että uusi syntyminen kasteen kautta on varsin välttämätön autuuteen. Sen kautta tulemme „olennon yhteyteen” Herran Jeesuksen kanssa ja Jumalan lapsiksi. Uskon kautta taasen voimassa pidetään „elämän yhteys” hänen kanssansa.

Kuten „hyvä puu” sisällisen elonvoimansa kautta kehittyi kehittymistensä ja ilman ulkonaista pakko-voimaa kantaa hyviä hedelmiä, samalla tavalla Jumalan lapseksi syntynyt „hengellinen ihminen” sisällisen Kristuksen elämän hengen kautta kehittyi kehittymistensä ja kantaa hengen hedelmiä, s. o. elää jumalallisessa rakkaudessa, viisaudessa ja hyvydessä. „Henki on altis, vaikka liha on heikko.” Lain ulkonaista pakkovaltaa ei siis uskovainen tarvitse. Lain merkitys uskovaiselle ei siis ole pakottaa ja tuomita, vaan ohjata kehitystä Jumalan tahdon mukaan, sillä kuuliaisuus lapsellisessa rakkaudessa on vapaehtoista.

Tästä sanotusta on nyt seurauksena, että uskovaisten pyhityksessä kehittyminen ja kasvaminen ei tapahdu ulkonaisten hyvien töitten harjoittamisen kautta, vaan uskossa Kristukseen kasvamisen ja vahvistumisen kautta, jotta runsaampia henkivoimia Kristuksesta tulee, sekä Jeesuksen Kristuksen tuntemiseen syventymisen kautta. Harrastus ulkonaisiin hyviin töihin voi heikontaa yhteyttä Kristuksen kanssa, kuolettaa hengellisen elämän ja kasvattaa tekopyhyyttä. Harrastus Kristuksen tuntemisen evankeliumin välityksellä taas vahvistaa uskoa ja avaa suuremmassa määrässä ihmissydämen Kristuksen elämänhenkeä vastaanottavaiseksi. Ulkonaisten hyvien töitten tulee siis uskovaisella olla hengellisen voima runsaudenilmauksina. Ne ovat todistuksina hengellisestä elämästä, mutta ne eivät sitä vaikuta eivätkä pidä voimassa. Herramme Jeesus Kristus yksinänsä pitää Pyhän Henkensä kautta hengellisen elämän voimassa, ja hän sen pitää uskovaisissa aina ja niin kauvan kuin uskovat: Näin on Kristuksen evankeliumi „Jumalan voima” itsekullekin „uskovaiselle” autuudeksi.

Miten siis tulemme autuaiksi? Me tulemme autuaiksi uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Eikö siihen meidän puolestamme mitään muuta tarvita? Ei mitään muuta tarvita. Kun uskon kautta olemme elämän yhteydessä Kristuksen kanssa, joka on meille tehty „viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi”, niin on meillä autuus hänessä.

„Minun rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapset, eikä ole vielä ilmestynyt, miksi me tulemme; mutta

me tiedämme, koska se ilmestyy, niin me hänen kaltaiseksensa tulemme; sillä me saamme hänen nähdä niinkuin hän on.” Joh. 1 ep. 3: 2.

EMIL MUREN.

Raadolliset syövät ja ravitaan.

Taivaallisen yljän ja morsiamen välinen, autuaallisin vieraspito.

„Minä tulin, sisareni, rakas morsiameni, yrttitarhaani, ja olen leikannut mirhamini ja yrttini. Minä olen syönyt mesileipäni hunajani kanssa, minä olen juonut viinini maitoni kanssa: Syökää, minun armaani, ja juokaat, minun ystäväni ja juopukaat.” Korkeav. 5: 1 v.

Tässä esitetään taivaallisen yljän ja hänen valitun morsiamensa välinen, autuaallisin vieraspito, armokihlausten ihanat ajat, autuuden tunnon ja omistuksen autuaallisimmat hetket, taivaalliset ehtoollis- ja häähetket. Edellisen luvun lopussa on Sulamit huokailut: „Nouse pohjatuuli, ja tule lounatuuli, ja puhalla minun yrttitarhani läpitse, että sen yrtit vuotaisivat. Ystäväni tulkoon ryytimaahansa ja syököön kalliita hedelmiänsä.” Korkeav. 4: 16. Siihen vastaa tässä taivaallinen ylkä, sanoen:

„Minä tulin, sisareni, rakas morsiameni, yrttitarhaani, ja olen leikannut mirhamini ja yrttini,” j. n. e. Siis, ennen kuin Sulamit oli huutanut ylkää yrttitarhaansa, oli tämä jo kuullut ja sinne tullut ja kun hän vielä puhui tuosta asiasta, vastasi taivaallinen ylkä hänelle suloisimmasti ja ilmoitti jo kaikki toivottavat täyttäneensä, kaikki valmistaneensa. Tuo suloisin

ylkä on aina läsnä yrttitarhansa, seurakuntansa ja ihmiskuntansa keskellä. Siihen tuli hän jo vanhan testamentin aikana armolupauksissa ja esikuvallisissa uhreissa. Siihen tuli hän vielä likemmin uuden testamentin aikana ihmiseksi tullessansa ja täydellisintä lunastustyötä täyttäesssä. Ja siinä tulee hän yhä vielä nytkin alinomaa sanassansa ja sakramenteissäsä, evankeliumissa, kasteessa ja ehtoollisessa. Meidän ei siis tarvitse taivaan korkeudesta eikä helvetin syvyydestä hakea häntä. Hän on ihan meidän tykönämme näissä armovälillä kappaleissa. Ennenkuin me häntä huudamme, on hän meidän luonamme ja ilmoittaa meille jo kaikki valmistaneensa täydelliseksi autuudeksemme. Sen sanoo hän kohta tässäkin. Hän näyttää meitä tässä tuohon jo täytettyyn tekoonsa, sanoen: „Minä tulin — ja olen leikannut mirhamini ja yrttini.” Minä olen jo valmistanut valmiiksi, leikatuksi, syötäväksi ja nautittavaksi nuo murheella ja tuskalla toimeen saamani sovintouhrit ja lunastusteot sekä kaikki niissä tulleet sielun terveyden, sovinnon, rauhan, voiton, vapauden, armon, elämän ja autuuden täydelliset lahjat täydelliseksi autuudeksemme. Minä olen jo saanut iloni nähdä lunastukseni täydellisestä täytännöstä. „Minä olen syönyt mesileipäni hunajani kanssa; minä olen juonut viinini maitoni kanssa.” „Kaikki ovat valmistetut, tulkaat häihin!” Minä itse jo iloitsen ja nautin taivaallista iloa tästä valmiista autuudestani teille kaikille autuudeksi. Tähän liittää hän sitten yleisen, taivaallisen kutsumuksen kaikille lunastetuillensa ja kalliisti ostetuillensa sanoen:

„Syökää, minun armaani, juokaat, minun ystäväni, ja juopukaat!” Tulkaat nyt kaikki maailman ääret, niin te autuaaksi tulette. Tulkaat kaikki janovaiset vetten tykö, ostakaa ja syökää, ostakaa ja juokaat ilman rahatta ja ilman hinnatta viinaa ja rieskaa. Kuulkaat minua ja nautitkaat hyvää ja teidän sielunne riemuitkoon lihavuudessa; tulkaat minun tyköni ja kuulkaat, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne ijankaikkisen liiton, lujat Taave-tin armot.” „Joka vaan janoo, se tulkoon, ja joka vaan tahtoo, se ottakoon elämän vettä lahjaksi.” (Jes. 55: 1—3; Ilm. 22: 17). „Syökää minun armaani, ja juokaat minun ystäväni ja juopukaat!” Tässä on siis valmiina täydellinen, ylön-palttinen ja yltävuotava armon ja autuuden-rikkaus, josta kaikki saamme kylliksi ja yltäkylliksi, ja jossa me olemme täydellisimmästi ja ijäti onnelliset ja autuaat. Mutta ilman tätä ja ulkona tästä ei meillä ole mitään. Tämän autuuden hylkääjinä ei meille jää veden tippaakaan jäähdyttääksemme helvetin liekissä kieltämme. Mutta tässä on yltäkyllä koko autuudeksemme ja kaikki kaikissa. „Minä tulin, että heillä pitää elämä oleman ja yltäkyllä oleman,” sanoo Vapahtaja itse. (Joh. 10). Hän halajaa vain nyt, että kaikki maailman ääret tulisivat ja ottaisivat vastaan tämän täydellisimmän autuuden omaksensa, nauttisivat sitä yltäkyllin ja eläisivät ijankaikkisesti.

„Minun armaani, ystäväni, sisareni, rakas morsiameni!” Näin suloisesti puhuttelee taivaan ylkä meitä ja tahtoo, että me kaikki vastaan ottaisimme tämän taivaallisen kutsumuksen; sillä niin suuresti on hän

meitä kaikkia rakastanut, omikseen valinnut ja ostanut ja käskenyt evankeliumilla ja kasteella koota taivaalliseksi morsiameksensa „kaikki luodut” ja kalliisti ostetut. Sillä Kristus rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä sen edestä, että hän sen pyhittäisi, ja on sen jo puhdistanut veden pesossa sanan kautta”. (Ef. 5: 25—30). Autuas se, joka kuulee ja ottaa vastaan tämän taivaallisen kutsumuksen niinkuin kalliisti ostettu taivaan morsian.

P. KURVINEN.

Koetusten kuohuissa.

Jes. 42; 33. Ilm. 7. 16—5—07.

Mun kyyhkyseni rakkahin
Miks' oisit toivoton?
Oot ostamani armahin,
Miks' oisit rauhaton?
Mä verellän sun lunastin,
Sä olet omani.
Myös nimeltäs sun nimitin
Mull' ikiomaksi."

Näin lausuu sulle, sieluni,
Sun lunastajasi,
„Mä kuolin kerran eestäsi,
Mä kärsin kanssasi.
En hylkää, vaikka koettelen
Sua aina parhaakses
Ja korpiteitä johtelen
Sun kasvatuksekses".

„Sä kuljet kautta virtojen,
Surujen synkkien,
Kautt' ahdistusten aaltojen,
Kautt' tuskain liekkien,
Oot aivan vajoomaisillas,
Et huku kuitenkaan,

Oot varsin vaipumaisillas,
Et suistu silloinkaan"

„Ei virrat, kuohut upota,
Ei liekit sytytä,
Ei hiilet kuumat kuluta
Kyyhkyän kärsivää.
Oot mulle aivan kallis sä,
Mun valitsemani,
Sun omas ijät olen mä,
Sun Vapahtajasi".

„Mä annan kansat kääntyneet
Iloksi sielulles,
Nuo ikipäivin eksyneet
Suon sulle riemukses.
Ne tuodaan maitten ääristä
Sun ympärillesi,
Myös sydänmaista synkistä
Sun ystäviksesi".

He kaikki saavat lahjaksi
Omistaa autuuden,
Näin mulle aivan omiksi
He rientää riemuiten.
Vaikk' olleet ovat suurissa
He ahdistuksissa,
Niin kohta voittoriemussa
He laulaa taivaassa.

P. KURVINEN.

Huttulan Sepän parannus.

Voi noita ihmisraukkoja, kun uskovat ilman parannusta. Se on kaikkein vaarallisin perkeleen petos. Lapsikin sen jo käsittää, että parannus on ensin tehtävä ja sitte vasta saa armon omistaa, mutta nyt ihmiset hullaantuivat kehumään itseään autuaiksi ilman parannusta. Herra armähda! Oma poikanikin on samassa vihollisen paulassa. Suruton „klontti” hän on ollut kaiken ikänsä, mutta kerran seuroissa ollessaan sai hän sen päähänsä, että hänkin on autuas, rovasti ja koulumestari olivat niin vakuuttaneet. Voi näitä viimeisiä aikoja! Jos taitaisi tapahtua, niin valitutkin eksytettäisiin.

Näin huokaili Huttulan vanha seppä. Kaikille hän sitä valitteli. Usein pajassa työssä ollessaankin, kesken kaiken kiireen, alkoi hän laulaa samaa virttä. Kerran lukusilla, kun rovasti kysyi: „onko Jumalan tuntoa kyläkunnassa olemassa?” alkoi seppä valittaa:

Ei ole, ei ole oikeaa Jumalan tuntoa. Väärää uskoa on kauhean suuressa määrässä. Ilman parannusta ihmiset uskovat, ovat yli aidan armon laitumelle hypänneet, eivätkä sittenkään ole parannusta tehneet, eivätkä aijaakaan tehdä, autuudestaan vain kehuvat!

Sepä on kummallista. Mistä he ovat sellaisen opin saaneet — ihmetteli rovasti — ja lisäsi: elävätkö he jul- kisisa lihan töissä, kuten puheestanne voi päätää?

Eivät ne sellaisissa . . . Kyllä he siivosti elävät, mutta eivät tee parannusta, tolkkutti seppä.

Millä perustuksella he kehuvat sitte autuaita olevansa? kysyi rovasti taas.

Jeesuksen kehuvat maksaneen heidän syntivelkansa ja siitä ovat nyt muka autuaita. Ja ellen vallan paljo erehdy, niin te, herra rovasti, olette syyllinen tähän villitykseen. Te olette saarnanneet kaikille sellaista evankeliumia, jota saisi saarnata vain Jumalan lailta herätetyille ja parannuksen tehneille. En minä sitä väitä, että te olisitte pahaä tarkoittanut, mutta tarkemmin pitäisi saarnata, ett'eivät ihmiset ottaisi itsellensä väärää lohdutusta! selitteli seppä.

Onko se sepän mielestä väärä lohdutus, kun ihmiset uskovat Kristuksen maksaneen heidän syntinsä ja pitävät itseänsä sillä peustuksella autuaina? — tietusteli rovasti taas.

Väärä lohdutus se on suruttomalle ihmiselle, mutta ei Jumalan lailta herätetyille ja parannuksen tehneille. Surutoin ottaa armon vain pahuutensa peitteeksi ja tuumii, että ei se syntikään niin vaarallista ole, ovathan ne anteeksi annetut!

Tuumivatko nämä teidän kylän uskovaiset sillä tavalla ja pysyvätkö syntisessä elämässä. Te sanoitte äsken, että he elävät siveästi. Kysyn nyt vielä: ovatko elämän puolesta parantuneet vai pahentuneet? — kyseli rovasti.

Eivät he ole pahentuneet, melkein parantuneet ovat, mutta parannusta eivät tee, toimitti seppä.

Viljelevätkö he Jumalan sanaa?

Kyllä he sitä tekevät. Lauluun he ovat hyvin innostuneita. Heillä on oma laulukirjansa: „Sionin Kannel” kuuluu sen nimi olevan ja siitä he yhtämittää hoilaavat.

Käyvätkö Herran ehtoollisella myöskin? tiedusteli rovasti vielä.

Usein he siellä käyvät, ahkerammin kun oikeat kristityt!

Kaikesta huomaa — sanoi rovasti — että he ovat oikeita uskovaisia, jotka elävät Jumalan armossa. Ja te, seppä, olette väärässä omatekoisessa parannuksessa. Teidän olisi oikea parannus tehtävä, sellainen kun nämäkin ovat tehneet. Teidän on muututtava mielessänne, hyljättävä kaikki omat tuumanne ja uskottava evankeliumi, joka todistaa, että Jumalan Karitsa otti pois maailman synnit. —

Seppä yritti vielä jotakin sanomaan, mutta rovasti siirtyi muihin asioihin. Sen perästä tuli seppä yhä kiukusemmaksi uskovaisia kohtaan ja hoilasi samaa vääntänsä: ilman parannusta uskovat ja rovasti vielä yllyttää siihen.

Kerran pajassa ollessansa sairastui seppä äkkiä. Hänet kannettiin asuntoonsa. Hän tunsi kuoleman lähestyvän, Kuolema kaubisti häntä. Vaimonsa lohdutteli seppää ja muistutteli: eihän sinulla hävää ole, olethan kaiken ikäsi tehnyt oikeaa parannusta. Se ei seppää lohduttanut. Hän väitti, ettei hänen parannuksensa ole ollut oikeaa. Haettiin sepän poika metsästä ja tämä puheli isälensä Jumalan armolupauksia. Poika kertoi, että „Herra heitti kaikki meidän vääryytemme Jesuksen päälle”. Poika puhui, että kaikkein ihmisten velkakirja kuitattiin Golgatalla ijankaikkisiksi ajoiksi. Seppä kuun-

teli ihastuksella ja sai vähitellen rauhan. Hän uskoi siihen, joka jumalattoman tekee vanhurskaaksi.

Seppä kehoitti poikaansa kertomaan kaikille, että hän erosi tästä elämästä koskaan voimatta tehdä sellaista parannusta, jota hän muilta vaati. Ja käski myöskin sanoa, että hän erosi maailmasta autuaana, Jesuksen verellä pestynä.

E. L.

EMERIK LYTTINEN.

„Autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.”

Matt. 11: 6.

Ystäväni! Autuaaksi sanoo Jeesus sinutkin, joka et pahennu hänestä. Sillä jos joku mielistyy johonkin asiaan, niin hän tahtoo tarkoin siihen perehtyä ja ottaa se kokonaan haltuunsa. Jeesus sanoo: „Joka ei ole minun kanssani, hän on minua vastaan ja joka ei kokoa minun kanssani, hän hajottaa” — Mat. 12: 30. Älä sinäkään enää asetu armon sanaa vastustamaan, vaan päästä kolkuttava Jeesus sydämeesi (Ilm. 3: 20) siten, että alat uskoa, jotta „kaikki syntisi ovat anteeksi annetut” ja velkakirjasi ristillä kuitattu Kor. 2: 13—14 ja ettäs olet armosta autuaaksi tullut Ef. 2: 8 Jeesuksen kuoleman kautta. Ja näin Herra alkaa sinussa „hyvän työnsä”, mutta hän on sen myöskin onnelliseen loppuun saattava. Sillä Jeesus, Hyvä Paimen sanoo, ettei kukaan voi ryöstää sinua Hänen kädestään. Joh. 10: 28.

Ja sinäkin ystäväni, joka autuudestasi iloitsit ja uskoit, että Jumalan Karitsa maailman synnit poistotti ja elämän ja yltäkylläisyyden toi sinullekin, mutta sitten sinä jouduit epäilyksiin ja pimeyteen, kuten Johannes Kastaja. Vankeuteen jouduttuaan lähetti hän epäileväisenä kaksi opetuslastansa Jeesuksen luokse

kysymään: „Oletko sinä se tuleva, Vapahtaja, uskon alkaja ja päättäjä, vai pitääkö meidän toista odottaman?” — Tee sinäkin, samaten, jos hämäryys mielesi valtaa! Älä loukkaannu Jeesukseen, vaan ota turvasi Jumalan sanaan, sillä Raamatulla Jeesuskin itsestään todisti. Totuuden Henki johdattaa sinut koko totuuteen, ja totuus tekee sinut vapaaksi! Ja niin yhä kirkkaammaksi taasen selkenee sinulle autuutesi taivas sekä sydämesi ja suusi täyttyy Herran hyvydestä. Ja kun Kristus saa olla elämänsä, niin kuolemakin on vain voitto sinulle, amen!

Frans Kärki.

Vuosikertomus

laadittu Amerikan Suomal. Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan toiminnasta luettavaksi sen 11:sta vuosikokouksessa Lehtijärvellä, Minnesotan valtiossa, kesäk. 2-4 p:nä 1909.

Kalliit virkaveljet, seurakuntain lähettäiläät ja kaikki läsnä olevat veljet ja sisaret Kristuksessa. Muistelemme mennyttä aikaa niin yhteiseen elämäämme kun kirkolliseenkin kehitykseen nähden, muistuu mieleemme tuon Jumalan valitun asean apostoli Paavalin sanat: Mutta Jumalan vahva perustus pysyy; Herra tuntee omansa." 2 Tim. 2: 12.

Vuodet vierivät ja aika rientää taukoomatta kohti ääretöntä iäisyyttään. Mutta mitä opettaakaan meille kuluneet vuodet? Mitä todistaa toiminta niiden kulussa kaikilla aloilla? Se todistaa kaiken maallisen ja näkyväisen toiminnan turhuutta ja katoovaisuutta. Se opettaa meitä myöskin ajattelemaan ajallisista asioista viisaan kuningas Salomonin tavalla: „Minä katsoin kaikkia töitä kun auringon alla tehdään ja katso ne olivat kaikki turhuus ja sydämen vaiva." Niinpä todellakin. Kaikki maallinen on katoovaista.

Ihmisetkin vanhenevat vuosien vierieessä ja sukukunnat kuolevat pois. Ja jokainen loppuun kulunut vuosi johtaa mieleemme sen suuren Herran päivän tulemista, jolloin ei ole aikaa enää olemassa; jolloin myöskin „taivas ja maa katoa ja elementit palavuudesta sulavat." Herran seurakunta odottaa kuitenkin uusia taivaita ja uutta maata, Jumalan lupauksen mukaan, joissa vanhurskaus asuu.

Muiston siitä että tämä elämä katoa, pitäisi kehoittaa jokaista kalliisti lunastettua sielua rehellisesti koettelemaan tuntosensa tilaa mille perustukselle on kuluneenakin aikana rakentanut tulevaisuutensa toivon ja missä aikoo viettää pitkää ijankaikkisuuttaan. Ainoastaan tämän, Jumalan oman siioniinsa paneman kalliin kulmakiven ja perustuksen päälle elävässä uskossa rakentaen kultaa, hopiaa ja kalliita kiviä, voipi Herran seurakunta ja jokainen sen yksityinen jäsen, käydä rohkeudella viimeisen päivän kiirastuleen, joka kunkin levon tyystin koetteleva on. Tästä horjumattomasta kulmakivestä ja perustuksen kalliosta todistaa itse rakennuksen herra profetan kautta: „Minä panen siioniin valitun, kalliin kulma kiven, joka uskoo häneen, ei hän suinkaan tule häpiään." Ja jos ken kysyy, mikä tämä perustus sitten on? niin vastaa Herran apostoli: „Muuta perustusta ei taida yksikään panna, vaan sen joka pantu on, joka on Jeesus Kristus. Tälle vakavalle pohjalle ja hyvin koetetulle kulmakivelle on kalliskirkkokuntammekin perustettu ja siksipä saammekin olla varmat tälläkin hetkellä, niin synkältä kun tulevaisuuden taivas muutoin näyttääkin, ettei mitkään ajan aallot eikä rajummatkaan synnin myrskyt voi

sillä seisovaa rakasta kirkkokuntaamme kukistaa. Kautta kaikkien aikojen on tuo iki vanha vainooja ja viekas vihollinen, joka perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, käynyt kamalaa sotaansa tässä voittamattomassa linnoituksessa oleskelevaa piskuista Herran laumaa vastaan. Hän ei ole aina tyytynyt ainoastaan ulkopuolelta pommittamaan sionin muureja, vaan onpa usein hiipinyt jotain salatietä Herran omaan keskuuteenkin saattaen siten vauriot vielä tuntuvammiksi. Erittäinkin viimeisenä aikana, maailman lopun edellä, on tuo helvetin herra sysäävä katkerimmin sappensa Jeesuksen oikeuden tunnustajain päälle. Se aika on oleva niin perin vaarallinen, että jos mahdollista, niin valitutkin eksytettäisiin. Mutta Jumalan vahva perustus kuitenkin pysyy. Herra tuntee omansa, olkoon tämä aina tunnussanamme taistelussa totuuden puolesta.

Rakkaaksi käynyt kirkkokuntammekin on saanut usein kokea tuon ilkeän ja viekkaan vihollisemme niin salaisia kuin julkisiakin juonia. Herra on kuitenkin taistellut puolestamme ja sentähden olemme voittaneet Hänen kauttaan, joka meidät väkeviksi tekee, nim. Kristuksen. Erittäinkin viime aikoina näyttää saatana saaneen hetkiseksi luvan seuloa Herran omiakin niin kuin nisuja. Herra Jeesus kuitenkin ylimäisenä papinamme ja edesvastaajanamme Isän tykönä, on ruokoileva puolestamme, ettei uskomme puuttuisi. Käykäämme siis rohkeasti edeskinpäin eteenpannun päämäärän jälkeen ja älkäämme väsykö ja heittäkö pois uskallustamme, joilla niin suuri palkan makso on. Pyytäkäämme myös ahkerasti uskon rukouksessa vii-

sautta ylhäältä käyttämään tarmolla ja taidolla kaikkia Jumalan sota aseita. Ennen kaikkia hengen miekkaa, joka on Jumalan sana, uskon kilpeä, autuuden rautalakkia ja totuuden vyötä. Olkoon myöskin jalkamme aina valmiiksi kengitetty saarnaamaan rauhan evankeliumia. Te Herran papit, saarnatkaa siis rohkeasti ja puhtaasti Jumalan sanaa, lakia ja evankeliumia. Neuvokaa, nuhdelkaa ja varoittakaa kaikella siveydellä, sillä aika tulee, jolloin he eivät voi enää terveellistä oppia kärsiä. Vaeltakaamme myöskin itse niinkuin pyhän sopii ja olkaamme laumalle hyväksi esikuvaksi, niin me kaikki ylimäisen paimenen, Herran Jeesuksen viimeisessä ilmestyksessä kunnian kruunun saamme. Hallelujaa! Amen.

* * *

Mainitsen tässä vielä tavallisuuden mukaan kirkkokuntaamme kuuluvain ja niiden itsenäisten Ev. Luth. kansallisseurakuntain nimet ja väkiluvun, joissa kirkkokuntamme papit, joko vakinaisesti eli välillisesti ovat toimineet. Kun kaikista seurakunnista en ole saanut varmempia tietoja väkiluvusta enempi kuin muustakaan seurakunnallisesta kehityksestä, niin niihin nähden olen turvautunut tässä ennemmin annettuihin tietoihin. Kirkkokuntaan kuuluvat seuraavat seurakunnat:

Iron Belt, Wis.....	157 jäsentä
Wakefield, Mich.....	165 ”
Cokato, French Lake ja Albion	100 ”

Nashwauk, Minn.....	76 jäsentä
Poinsett, N. Dak.....	80 ”
Rockland, Mich.....	100 ”
Finlayson, Minn.....	200 ”
Perry, Ohio.....	50 ”
Painesville, Mich.....	100 ”
Cleveland, Ohio.....	10 ”
Calumet, Mich.....	1,604 ”
Stambough, Mich.....	75 ”
Bessemer, Mich.....	100 ”
Hanna, Wyo.....	250 ”
Sparta, Minn.....	250 ”
Cumberland, Wyo.....	? ”
Frontier, Wyo.....	50 ”
Moose Lake, Minn.....	200 ”
Brantwood, Wis.....	147 ”
Beaverton, Minn.....	100 ”
Clifford, Wis.....(väh.48)	52 ”
Ronald, Minn.....	? ”
Fitchburg, Mass.....	130 ”
Minersville, Wis.....	78 ”
Washburn, Wis.....	75 ”
Ironwood, Mich.....	800 ”
Chatham, Mich.....	85 ”
Lehtijärvi, Minn.....	175 ”
Embarrass, Minn.....	27 ”
Red Eye, Minn.....	105 ”
Ramsay, Mich.....	100 ”
Marquette, Mich.....	200 ”
Fort William, Ont., Canada...	150 ”
Crystal Falls, Mich.....	30 ”

Fairbanks, Minn.....	50 jäsentä
Port Arthur, Ont., Canada.....	300 ”
Corbin, Minn.....	50 ”
Maple, Wis.....	150 ”
Holmes City, Minn.....	170 ”
Harbor, Ohio.....	445 ”
Fairport, Ohio.....	445 ”
Jester, Ohio.....	45 ”

Itsenäiset seurakunnat;

Rock Springs, Wyo.....	75 “
Diamondville, Wyo.....	50 “
Astoria, Ore.....	50 “
Portland, Ore.....	20 “
Ilwaco, Wash.....	100 “
Independence, Wash.....	50 “
Salmon Creek, ja Nasel, Wash.	150 “
Rolla, N. Dak.....	200 “
Lakota, N. Dak.....	200 “
Reedley, Cal.....	75 “
New York, N. Y.....	220 “
Amasa, Mich.....	200 “
Covington, Mich.....	145 “
Mass, Mich.....	158 “
Winona, Mich.....	145 “
Laird, Idaho.....	85 “
Coalwood, Mich.....	25 “
Montreal, Wis.....	52 “
Susijärvi, Minn.....	130 “
Menahga, Minn.....	165 “
Little Falls, Minn.....	50 “

Baddock, Minn.....	205 jäsentä
Brainerd, Minn.....	100 “
Stevens, Minn.....	100 “
Midway, Minn.....	95 “
Rick River, Minn.....	125 “
Salo, Minn.....	55 “
Thomson, Minn.....	200 “
Wright, Minn.....	75 “
Ruisjoki, Minn.....	75 “
Santajoki, Minn.....	50 “
Cloquet, Minn.....	160 “
Gackle, S. Dak.....	100 “
Bovey, Minn.....	110 “
St. Louis River, Minn.....	35 “
Bad River, Minn.....	60 “
West Pike, Minn.....	40 “
Green, Mich.....	125 “
New York Mills, Minn.....	160 “
Frederick, S. Dak.....	150 “
Fullerton, S. Dak.....	50 “
Lead City, S. Dak.....	500 “
Terraville, S. Dak.....	250 “
Marengo, Wis.....	60 “
Brule, Wis.....	170 “
Grey Eagle ja Randall.....	60 “
Huntersville, Minn.....	40 “
Victoria Mich.....	130 “
Norden, S. Dak.....	150 “
Idington, Minn.....	50 “
Pike River, Minn.....	50 “

Väkiluku kirkkokuntaan kuuluvissa seurakunnissa yhteensä..... 7,361 jäsentä
 ja itsenäisissä ev. luth. seurak..... 5,920 “

 Yhteensä 13,281 ”

Kuluneen vuoden ajalla on laillisesti yhtynyt kirkkokuntaamme 7 seurakuntaa, nim. Fort William, Ont., Canada, Crystal Falls, Mich., Fairbanks, Minn., Port Arthur, Ont., Canada, Corbin, Minn., Maple, Wis. ja Holmes City'n Ev. Luth. seurakunnat. Tämän johdosta on väkiluku lisääntynyt kirkkokuntaan kuuluvissa seurakunnissa 736 henkeä. Mutta yleinen väkiluku vähentynyt 1,170 henkeä. Tämä kaikki on tapahtunut sentähden että koettaessani saada mahdollisemman hyvin totuuteen perustuvia tietoja seurakuntain väkiluvusta, olen tullut huomaamaan että yleensä ennen on käytetty liioiteltuja summia. Ja sitten olen jättänyt pois useita seurakuntia, joissa viime vuoden ajalla ei ole yhteytemme kuuluvat papit edes kertaakaan käyneet. Näistä syistä on yleinen väkiluku vähentynyt, vaikka se entistä tapaa käytettynä olisi lisääntynyt 1,300 hengellä. Muutoin olisi toivottava että kaikki kirkkokuntamme periaatteita suosivat itsenäiset seurakunnat lähimmässä tulevaisuudessa yhtyisivät rakkaaseen kirkkokuntaamme. Silloin voitaisiin paremmin kuin tähän asti yhteistoimin ja yhteisvoimin taistella yhteistä vihollistamme perkelettä, maailmaa ja omaa lihaamme vastaan.

Voitaisiin myös yhteisiä asioitamme, kuten äänenkannattajaamme ja koulukysymyksemme suhteen tarmokkaammin toimia.

Kirkkokuntaamme kuuluu seuraavat papit ja maallikko saarnaajat:

Peter Vuori, Ironwood, Mich.; J. H. Heimonen, Port Arthur, Ont., Canada; E. Ovaskainen, Reedley, Cal.; J. Huuskonen, Menahga, Minn.; J. Rankila, Mass, Mich.; M. Ström, Gilbert, Minn.; J. Urpilainen, Brantwood, Wis.; E. V. Niemi, Thomson, Minn; W. W. Wilen, Lead City, So. Dak.; Wm. Williamson*), Ashtabula Harbor, Ohio; D. Ruotsalainen, Marquette, Mich., J. Haakana, New York, N. Y.; M. Kivi, Finlayson, Minn.; J. Hirvi, Rock Springs, Wyo.; J. E. Liljeroos, nykyisin matkoilla ja K. G. Rissanen, Calumetissa, Mich. Yhteensä 16.

Vuoden kuluessa on kirkkokunnastamme poistunut 2 pappia, joista toinen kuoleman kautta ja toinen yhtynyt Suomi Synodiin. Pastori J. Anttila kuoli Savossa, S. Dak. viime tammikuussa ja pastori A. Könönen Maynardista, Mass. muutoin erosi ja yhtyi jo mainitsemaani Synoodaan.

Kolportööriä on toiminut J. Tapola, tehden myös väliin ruumiillistakin työtä, sekä F. E. Lilja Port Arthurissa, Ont., Can.

Pastori J. E. Liljeroos on toiminut Oregonin ja Washingtonin valtioissa olevissa Ev. Luth. seurakunnissa, vaan joista hän sittemmin on poistunut ja olekelee parhaillaan Minnesotan ja Michiganin valtioissa. Pastori J. Rankila ja M. Ström ovat vaihettaneet työalojaan seurakuntainsa suostumuksella. He ovat sittemmin siunauksella vaikuttaneet uusissa paikoissaan.

*) Erotettu johtokunnan kokouksessa Ironwoodissa, Mich. Elok. 18 p. 1909.

Uusia kirkkoja on rakennettu kuluneella vuodella Chathamiin, Nordeniin, Covingtoniin ja Gilberttiin.

Sunnuntaikoulut, joita muutamissa suuremmissa seurakunnissa löytyy useitakin, ovat myös toimineet menestyksellä. Kesäkoulua on myöskin pidetty suuremmissa seurakunnissa, joissa opettajina ovat toimineet joko seurakuntain papit eli muut sitävarten valitut opettajat.

Kirkkokunnan toimesta on ilmestynyt vuoden kuluessa kristillinen viikkolehti „Auttaja”, jonka toimittajana on ollut mr. M. N. Westerback, „Lasten Ystävä” kerran kuussa ja tilapäisiä juhlaulkaisuja: „Joulu-Rauha” ja „Pääsiäis-Ilo”. Viimeksi mainittujen toimittajana on toiminut allekirjoittanut.

Kaikista näistä siis näkyy, että itse seurakunnan Herra on ollut kuluneenkin toiminta vuoden ajalla kanssamme ja siunannut meitä kaikissa meidän tomissamme, josta Hänelle olkoon korkein kiitos. Tähän asti on Herra meitä auttanut. Amen. Hallelujaa!

Calumetissa, Mich., toukok. 29 p. 1909.

K. G. Rissanen.

Pöytäkirja,

tehty Kansalliskirkkokunnan 11:sta vuosikokouksessa, Lehtijärvellä, Minn., kesäk. 2—4 päivinä 1909.

§ 1.

Kokous alettiin esimies, pastori Rissanen pitämällä juhla jumalanpalveluksella, jossa hän saarnasi Joh. 15: 10—17 johdosta.

§ 2.

Valittiin kokouksen pöytäkirjuriksi past. J. Hirvi.

§ 3.

Esimies luki vuosikertomuksensa, josta ilmeni, että väkiluku kirkkokuntaan kuuluvissa seurakunnissa on 7,361 henkeä ja kirkkokunnan pappien hoidossa olevissa, itsenäisissä seurakunnissa 5,920 henkeä. Kirkkokuntaan kuuluvien seurakuntien väkiluku on lisääntynyt 736 hengellä, mutta yleinen väkiluku on vähentynyt 1,170 hengellä, sillä tiedot on tällä kertaa otettu mahdollisimman tarkat ja useita itsenäisiä seurakuntia on täytynyt jättää pois luettelosta, koska kirkkokuntamme voimat ei työmiesten vähyiden vuoksi ole niihin ylettyneet.

Kirkkokuntaan on vuoden kuluessa yhdistynyt 7 seurakuntaa, nim. Fort William ja Port Arthurin ev.

luth. seurakunnat Ontariossa, Canadassa; Crystal Fallsin ev. luth. seurakunta Michiganissa; Maplen ev. luth. seurakunta Wisconsinissa ja Holmes Cityn, Corbinin ja Fairbanksin ev. luth. seurakunnat Minnesotan valtiossa.

Kirkkokunta on menettänyt viime vuoden ajalla 2 papeistaan, joista toisen past. J. A. Anttilan on Jumala ajallisen kuoleman kautta kutsunut pois keskuudestamme ja toinen, A. Könönen on erkaantuen yhtynyt Suomi Synodiin, Pastorit J. Rankila ja M. Ström ovat seurakuntiansa suostumuksella vaihettaneet työalojaan ja pastori J. E. Liljeroos, joka Astoriassa, Ore., asuen on hoitanut Oregonin ja Washingtonin länsirannikolla olevia seurakuntia, on sieltä poistunut ja matkustelee Minnesotan ja Michiganin valtioissa.

Uusia kirkkoja on rakennettu viime vuoden ajalla seuraaviin paikkoihin: Chathamiin, Mich., Nordeniin, S. Dak., Covingtoniin, Mich., ja Gilbertiin, Minn.

Pyhäkoulu on melkein joka seurakunnassa ja varsinaisia kesäkouluja on pidetty kaikissa suurimmissa seurakunnissa.

Kirkkokunta on kustantanut kerran viikossa ilmestyvää uskonnollista uutislehteä „Auttaja”, lasten kuukausilehteä „Lasten Ystävää” ja juhla-julkaisut „Joulu-Rauha” ja „Pääsiäis-Ilo” sekä „Kalenteri”. Ensimmäintä on toimittanut M. N. Westerbäck, viimeksimainitun past. M. Kivi. Toisten julkaisujen toimittaja on ollut past. K. G. Rissanen. Kirkkokunnassa toimii nyt 16 pappia ja 2 kolportööriä.

§ 4.

Esitettiin ja tarkastettiin edustajain valtakirjat, joita annettiin seuraavasti: Calumetin, Mich., ev. luth. seurakunta oli valtuuttanut valtakirjalla edustajikseen pastori K. G. Rissasen, kolportööri J. Tapolan, A. Kivelän, W. Kallion, Henry Simosen, A. Marjamaan ja J. Vuorenmaan, mutta ainoastaan valtuutetuista kaksi edustajaa, past. Rissanen ja J. Tapola olivat saapuvilla. Port Arthurin seurakuntaa edusti J. H. Heimonen; Lehtijärven, Minn., Sakri Pajunpää ja John Saari; Holmes Cityn, A. Haakana ja Chas Mattson; Moose Laken, V. Mäki; Cokaton, I. Lindala; Red Eynen, Erik Koski; Finlaysonin, A. Määttä, Spartan, L. Kotka; Fairbanksin, J. Pajunpää; Nashwauken, E. Pajunpää; Corainin, J. Olson; Marquetten, Mich., past. D. Ruotsalainen; Ironwoodin, Wm. Brännes; Ramsayn, Erika Vuori; Bessemerin, Kalle Nikkilä; Wakefieldin, past. E. V. Niemi; Nordenin, S. Dak., past. P. Vuori; Frontierin, Wyo., toimittaja M. N. Westerbäck; Hannan, J. Jakobson; Perryn, Ohio, O. Paavola; Fairportin, A. Karhoja; Brantwoodin, Wis., O. Hill.

§ 5.

Auttaja-lehden, kirkkokunnan kassan ja kirkkokunnan lähetyskassan tilien tarkastajiksi valittiin pastori D. Ruotsalainen, toimittaja J. W. Lähde ja Olof Parry.

§ 6

Alettiin kirkollisjohtokunnan vaali. Esimieheksi valittiin pastori K. G. Rissanen ja varaesimieheksi pastori J. Huuskonen.

§ 7.

Otettiin päivällisaika.

§ 8

Puolisen jälkeen oli ensimmäinen toimi kirkkokunnan kirjurin ja varakirjurin valitseminen. Kirjuriksi tuli valituksi pastori J. Hirvi ja varakirjuriksi pastori P. Vuori.

§ 9.

Otettiin esille lähetyskassan hoitajan ja „Lasten Ystävän”, „Joulu Rauhan” ja „Pääsiäis-Ilon” toimittajan valitseminen, mutta edustaja Bränneksen esityksestä lykättiin näitten asioiden päättäminen siksi kuin päätetään josko kirkkokunta ostaa oman kirjapainon tai ei.

§ 10.

Tilintarkastajat ilmoittivat tarkastaneensa Auttajan ja kirkkokunnan kassan tilit ja ne oikeiksi huomanneensa. Tilit olivat seuraavat:

a) Auttajan tili:

Yleinen tulo vuoden ajalla 3,536 doll. 70. senttiä.
Menoa vuoden ajalla sama summa ja sitä paitsi on kirjapainolle velkaa painamisesta 574 dollaria 35 senttiä.

Varmoja saatavia 68 doll. 40 senttiä.

Epävarmoja saatavia 26 doll. 45 senttiä.

Tilaussaatavia ei tilissä ole otettu huomioon.

b) Kirkkokunnan kassan tili:

Tuloa 423 doll. 70 senttiä. Menoa 390 doll. 50 senttiä. Rahaa kassassa 33 doll. 20 senttiä.

§ 11.

„Auttajan” tilaushinta päätettiin paperin kallistumisen vuoksi kohottaa puoleksitoista dollariksi tästä lähtien.

§ 12.

Päätettiin ostaa kirjapaino Suomalaiselta kirjapaino yhtiöltä Ironwoodissa, Mich. ja sitä varten, tätä ostosta ja muita siihen kuuluvia ja sen yhteydessä olevia asioita toimimaan, valittiin ja valtuutettiin kolmimiehinen toimikunta. Kaksi toimikunnan jäsentä, past. P. Vuori ja edustaja Brännes valittiin kirkolliskokouksessa ja näiden haltuun jätettiin kolmannen jäsenen valitseminen Ironwoodissa tai sen lähiseutuvilta. Toimikunnalle annettiin velvollisuus pitää huolta Auttajan ja ostettavan kirjapainon taloudellisista asioista ja oikeus toimia näissä asioissa parhaan ymmärryksensä mukaan. Toimikunnan tehtäväksi jää painon ostaminen ja muiden tarpeiden, liikkeenhoitajan valitseminen ja ylivalvonta kaikissa lehden ja kirjapainon taloudellisissa asioissa. Se voi päättää kirkkokunnan kassan ja lähetyskassan käyttämisestä ja tarvittaessa käyttää näitä varoja kirjapainon aineellisten asiain turvaamiseen. Erimielisyyden sattuessa toimittajan ja toimikunnan tai toimikunnan jäsenten välillä keskenään on näillä oikeus vedota johtokuntaan.

§ 13.

Päätettiin, että tämän komitean valitsema liikkeenhoitaja tulisi samalla olemaan kirkkokunnan kassan, kirkkokunnan lähetyskassan ja Auttajan ja kirjapainon talouden ja varojen hoitaja, pitäen kuitenkin näistä tiliä eri kassoina, ollen tilivelvollinen mainitulle toimikunnalle, joka taasen tekee tilityksen ensi vuoden kirkolliskokoukselle. Liikkeenhoitajalta velvoitettiin komitea vaatimaan tuhannen dollarin takauksen.

§ 14.

Auttaja-lehden toimittajaksi valittiin entinen toimittaja M. N. Westeback 60 doll kuukausipalkalla. Lausuttiin toivomus, että hän edelleenkin toimittaisi lehteä niiden ohjeiden ja toivomusten mukaan, jotka viime vuosikokouksessa esitettiin. Kirkollisjohtokunnalla on oikeus, jos päteviä syitä ilmaantuu, eroittaa toimittaja ja valita sijalle toinen.

§ 15.

Ensimmäisen kokouspäivän toimet lopetettiin tähän ja virrenveisuun ja rukouksen jälkeen hajottiin menen iltaselle. Iltasen jälkeen pidettiin hartausheiket.

§ 16.

Seuraavana aamuna kokoonnuttua alettiin toiminta taas rukouksella ja veisulla ja valittiin ensiksi „Joulu-Rauhalle” toimittaja. Toimittajaksi valittiin pastori K. G. Rissanen ja päätettiin lehti julkaista saman hintaisena ja saman kokoisena sekä muutenkin saman suuntaisena kuin ennenkin.

§ 17.

„Pääsiäis-Ilo” päätettiin tällä kertaa julkaista 16 sivuisena ja 15 sentin hintaisena. Sen toimittajaksi valittiin pastori D. Ruotsalainen. Päätettiin myöskin antaa ulos kesäjulkaisu ensi kesänä Juhannuksen ajoissa nimellä „Huutavan ääni”. Lehden koko ja hinta katsottiin parhaaksi pitää samallaisena kuin „Pääsiäis-Ilon” ja sitä toimittamaan valittiin toimittaja M. N. Westerback, jolle myöskin annettiin „Lasten Ystävä”-lehden toimittaminen.

§ 18.

Kalenteri päätettiin edelleenkin entisen laisena julkaista. Painoksen suuruus määrättiin 1,500 kappaaleeksi ja toimittajaksi valittiin pastori P. Vuori.

§ 19

Pastori Rissaselle päätettiin maksaa 25 doll. kirkkokunnan lähetyskassasta palkkioksi Lasten Ystäväen toimittamisesta. „Pääsiäis-Ilon” toimituspalkkiona määrättiin hänelle vielä perimättä olevat lehdelle kuuluvat saatavat. Kalenterin toimittajalle pastori M. Kivelle päätettiin niinkään pienenä lahjapalkkiona toimitustyöstään luovuttaa 20 doll. niistä varoista mitä hänellä kalenterin tilausrahoina on hallussaan. Past. Williamson otti huolekseen vielä perimättä olevien kalenterin tilausrahojen perimisen.

§ 20.

Pappisseminaarin perustamisesta pitemmän aikaa keskusteltua päätettiin valtuuttaa kirkollisjohtokunta, erittäin esimies, toimimaan asian eduksi, kuulosta-

maan sopivaa paikkaa opistolle, hankkimaan sille varoja ja tiedustamaan opettajien saantia ja palkkavaatimuksia sekä hommaamaan koululle sopivia oppilaita ja yleensä hommaamaan niin, että seminaari saataisiin ensi vuoden kirkolliskokouksessa varsinaisesti perustaa. Varojen ja vapaiden lahjoitusten kerääminen ja merkitseminen tätä tarkoitusta varten alettiin kokouksessa ja varojen talettajaksi valittiin kirkkokunnan esimies.

§ 21.

Pastori Ruotsalainen ilmoitti tarkastaneensa ja oikeaksi huomanneensa lähetyskassan tilin, joka oli seuraava:

Tuloa vuoden ajalla 849 doll. 81 senttiä.

Menoa 730 doll. 11 senttiä.

Jäännös 119 doll. 70 senttiä.

Tilivapaus myönnettiin.

§ 22.

Kysymys mitä voitaisiin tehdä paremman raamatullisen järjestyksen aikaan saamiseksi kirkkokunnassa, herätti vilkkaan ja pitkän keskustelun. Raamatullista ja apostolista järjestystä vastaan sotiviksi esitti jokainen puhuja törkeissä synneissä elävien henkilöiden, kuten kapakoitsijoiden, juomarein y. m. suvaitsemisen seurakunnan ulkonaiseenkaan jäsenyyteen, seurakuntien perustamisen uskottomista jäsenistä, jotka eivät ole persoonallisella uskolla Kristusta autuudekseen omistamassa, yksin puoluetarkoituksissa, seurakunnan varojen keräämisen ja hankkimisen kristi-

tyille sopimattomilla keinoilla, kuten esim. sunnuntai-iltoina pidetyillä markkina-iltamilla, mikä tapa on muutamissa seuduissa käytännössä, kaiken ihmisten muodon katsomisen ja sen katsantokannan, että jokainen ulkonainen seurakunnan jäsen, joka siveästi käyttäytyy olisi tosikristitty, ellei hän ole totisella uskolla yhdistetty Jeesus viinapuuhun.

Kirkolliskokous, pitäen että ainoa parannus näissäkin suhteissa on että Herra henkensä kautta saa opettaa nämä viaksi huomaamaan ja vikaan tulleet oikean armahtajan ja vioista auttajan Jeesuksen luokse käymään ja Hänen avullaan niistä luopumaan, päätti lausua jyrkän paheksumisen mainituista vioista ja erinomaisemmin markkina-iltamien pidosta sunnuntai-iltoina.

§ 23.

Luettiin kokoukselle saapuneet pastori John Rankilan, mr. O. Niemen ja Erick Kankaan onnentoivotuskirjeet.

§ 24.

Otettiin esille pastori Wm. Williamsonin asia. Pitkän keskustelun jälkeen päätettiin äänestyksellä ratkaista erotetaanko mainittu pappismies Kansalliskirkkokunnan yhteydestä. Äänestyksessä voitti erottamista vaativa puolue kolmella äänellä, sillä eroittamista puolusti 14 äänestäjää ja vastusti 11.

§ 25.

Erottiin tälle päivälle, sillä aika oli kulunut myöhään ja oli kohta alettava hartaushetki ja ehtoollisjumalanpalvelus.

§ 26.

Alettiin kolmannen päivän toimet veisulla, raamatun lukemisella ja rukouksella. Sen jälkeen valittiin ensi vuoden kirkolliskokouksen paikaksi kahdesta äänestettävänä olevasta paikasta Gilbert, Minn. Toinen äänestettävänä oleva paikka oli Ironwood, Mich.

§ 27.

Valittiin Wm. Brännes kirkkokunnan varojen hoitajaksi siihen asti kuin varsinainen taloudenhoitaja valitaan.

§ 28

Koska pastori Wm. Williamson sopimattomalla käytöksellään surua ja pahennusta kristikunnalle ja varsinkin Kansalliskirkkokunnan jäsenille ja papeille tuottaneena tämän nöyrästi itkien tunnusti ja pyysi Jeesuksen nimessä anteeksi luvaten vakaata parannusta niin kirkolliskokous samassa nimessä anteeksi antaen muutti yksimielisesti erottamispäätöksen vakavaksi varoitukseksi.

§ 29.

Koska, vaikka kirkolliskokouksessa on tähänkin saakka myönnetty naisille täysi edustus ja äänioikeus, ei kirkkokunnan säännöissä ole kuitenkaan selvää, siihen oikeuttavaa pykälää, päätettiin se lisätä ja tätä ja muita korjauksia laatimaan ja seuraavalle kirkolliskokoukselle esittämään valtuutettiin kirkollisjohtokunta.

§ 30.

Kokous lopetettiin yksimielisyydessä ja rauhassa, joka erittäinkin ilmeni edustajien hyvästijättöpuheissa, esimies pastori K. G. Rissanen pitämällä rukouksella. Pöytäkirja luettiin, hyväksyttiin ja allekirjoitettiin.

K. G. Rissanen, P. Vuori, M. Ström, E. V. Niemi, J. E. Liljeroos, J. Urpilainen, J. H. Heimonen, Wm. Williamson, J. Huuskonen, D. Ruotsalainen, J. Hirvi, Erick Koski, V. Mäki, K. Nikkilä, J. Tapola, I. Lindala, A. Määttä, S. Pajunpää, O. Paavola, J. Pajunpää, L. Kotka, O. Hill, J. Jacobson, Wm. Brännes, M. N. Westerback, J. Saari, E. Pajunpää.

Black Hillsin suom. ev. luth. seurakunnat.

Lead City, Black Hillsissä (mustilla kummuilla), sijaitseva etelä Dakotan valtion länsi päässä Wyomingin valtion rajalla keskiosassa Yhdysvaltoja, on kuuluisa kulta kaivoksistaan, joka tunnetaan Homestake'in" nimellä.

Homestake komppanian kaivanto on suuruuteensa nähden 3:mas maailmassa, mutta Yhdysvalloissa 1:nen. Lead City on tämän komppanian keskipiste, jossa noin 3,000 maan alla työskentelevää työmiestä asuu ja siihen lisäksi heidän kustannuksellaan maan päällä eri aloilla toimivia 4 kertaa lähes, niin suuri luku. Asukas luku lasketaan Leadissä olevan 10,000.

Terraville taas on n. k. kaivanto kämppä, sijaitseva mailin matkan päässä Leadistä. Ainoastaan korkea vuoren harjanne eroittaa nämä toisistaan. On yhteyttä myös tunnelin kautta, jonka komppania on kaivattanut, jota mootori kulkee yöt ja päivät kiviä kuljettaen, myös on ihmisillä omalla vastuullaan lupa sitä myöten kulkea. Terraville samoin kuin Leadin kuuluu Homestake komppanialle ja asuu täällä myös saman komppanian työmiehiä. Aukkaita on täällä 500 paikoille, joista kohta puolet suomalaisia.

Deadwoodissa, sisar kaupunki Leadille, 3 mailia Leadistä itään, asuu Homestake komppanian myllyssä työskenteleviä miehiä. Asukkaita kaikkiaan 5,000. Harvoja suomalaisia perheitä, mutta enemmän suomalaisia palvelustyttöjä, ehkä 20—30:neen.

Terry ei kuulu Homestake komppanialle. On pieni kultakaivos kämppä myös. Suomalaisia jotain 10 perhettä ja muutamia yksinäisiä, sekä naisia, että miehiä. Sijaitsee 3 mailia Leadistä länteen.

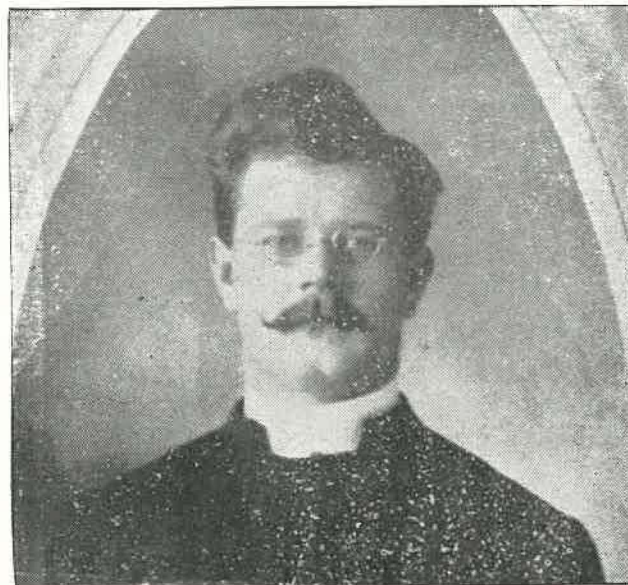
Roubaix eli Sämppi on myös kaivanto kämppä, vaan kaivanto seisoo nykyään, mutta sen sijaan on ympäristöllä paljon farmareita, joista enin suomalaisia noin 20—30 perhettä. Sijaitsee noin 16 mailia Leadistä etelään.

Whitewood kaupungin ympärillä asuu myös hyvinvoivia suomalaisia farmareita noin lähemmä 10 perhettä. Noin 15 mailia Leadistä pohjoiseen.

Snoma on suurin suomalainen maanviljelys seutu Black Hillsissä, noin 50—60 perhettä. Sijaitsee noin 20 mailia Leadistä pohjoiseen.

Kun nyt on saatu lyhyt maantieteellinen selvitys näille Black Hillsin eri osille, joissa kaikkialla asuu suomalaisia yhteensä alun toista tuhatta. niin voimme myös luoda lyhyen silmäyksen seurakunnalliseen harastukseen näissä paikoissa.

Ensimmäiset suomalaiset asettuivat Lead'iin noin vuonna 1880, josta sitte ajan päälle, lisääntyttä ovat haaraantuneet eri paikkoihin Black Hillsiä.

Pastori W. W. WILÉN.

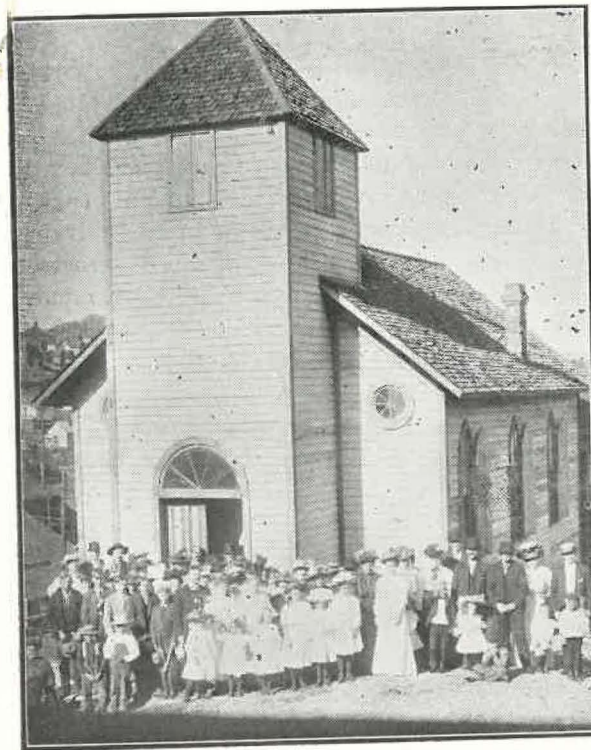
Seurakunta harrastusta on täällä ilmennyt ensin apostolilutherilaisissa. Heidän seurakuntansa on ollut toiminnassa täällä vuodesta 1887, Oma kirkko on heillä myös, rakennettu ehkä samoihin aikoihin. Saarnaajana on toiminut melkein koko ajan vakituksena mr. Nils Pietilä, jossa toimessa on vielä tätä kirjoittaissa. Mutta evankelisluterilais seurakunta harrastusta ei täällä ole ollut ennenkuin vasta vuodesta 1889. Tohtori J. K. Nikander poikkosi täällä matkal-

laan San Franciscoon v. 1889 ja kehoitti seurakuntaa harrastavien ottamaan papikseen pastori H. Tannerin. Tanner saapuikin tänne keväällä samaa vuotta. Seurakunta jaillistettiin 28 p:nä heinäk. 1890 Leadissä ja Terravillessä, ensin itsenäiseksi, mutta sitte pastori H. Tannerin väsymättömän ponnistuksen perästä liitettiin ne Suomi Synoodin kirkkokuntaan 18 p:nä helmik. 1891. Kaikki ev. luth. seurakuntaa harrastavat eivät tähän kuitenkaan yhtyneet ja niin on aina tästä asti ollut myös kansallismielisiä olemassa.

Hartaushetkiä pidettiin ensin „Iltahetki”-raittiusseuran talolla. Mutta pastori Tanner teki piirustukset, josta oli seurauksena oman kirkon rakentaminen, joka saatiinkin valmiiksi niin, että ensimmäinen jumalanpalvelus siinä pidettiin 27 p:nä maalisk. 1891. Se oli tullut maksamaan noin 1,300 dollaria. Kirkko liitettiin myös hetimiten Suomi Synoodin kirkkokuntaan. Kansan suuri enemmistö ei tätä kuitenkaan olisi tahtonut. Kansalaiset kaikki yksimielisesti ottivat osaa kirkon rakentamiseen, mutta hyvin pieni ryhmä jäi sen hallitsijoiksi täällä.

Pastori H. Tanner toimi täällä noin 2 vuoden paikkeille. Hän oli ainoa Suomi Synoodin kirkkokuntaan kuuluva pappi, joka vakituksena seurakunnan opettajana on täällä toiminut tähän asti.

Vuodesta 1891—1895 ei ollut vakainaista pappia. Vuonna 1895 saapui tänne pastori Öhde, ollen täällä noin 7—8 kuuta. Sitte oltiin taas papittomana kunnes syksyllä v. 1897 saapui tänne kutsumattomana pastori Aleksander Sandström ja toirai täällä vuoden 1899 loppuun. Taas oltiin papitta vuoteen 1901, jolloin

LEAD'IN, S. DAK. SUOM. EV. LUTH. KIRKKO.

tänne asettui asumaan Suomen merimieslähetysten siirtolais pappi pastori Kustaa Sahlberg (nyk. Varma-vuori). Hän teki täältä lähetysmatkoja ympäri keski Yhdysvaltojen, pitäen keskipisteenään Lead'ia. Vuonna 1902 kesällä lähti hän täältä Suomeen. Senjälkeen

on täällä käväissyt pastori A. Riippa Wyomingistä.

Vuonna 1903 asettui tänne pastori Kustaa Sahlbergin seuraaja siirtolaispappi pastori A. A. Virtanen. Mutta ennenkuin hän ehti lähteä täältä tuli tänne taas kutsumatta kuten ennenkin pastori Aleksander Sandström toistamiseen palatessaan Pyhältä maalta v. 1904 keväällä. Pastori A. A. Virtanen pian senjälkeen muutti pois ja pastori A. Sandströmiä rupesivat kansallismieliset kannattamaan. Mutta jo seuraavan vuoden elokuussa jätti hän blackhill'siläiset muuttaen Ely'iin, Minn.

Vuosina 1904—1905 kävi täällä muutamia kertoja pastori Lauri R. Ahlman Rock Springs'istä, Wyo.

Pastori A. Sandströmin muuton jälkeen samalla kuulla Elok. 13 p:nä 1905 kokoontui joukko kansallismielisiä pitämään seurakunta kokousta. Tästä kokouksesta alkain on toiminut Leadin Suom. ev. luth. Itsenäinen seurakunta, joka laskeekin perustuksensa siis Elok. 13 p:ltä 1905. Saman vuoden lopulla saapui tänne tämän seurakunnan kutsumana pastori H. Anias Elystä, Minn., käymään. Hän laati säännöt tähän seurakuntaan, jotka hyväksyttiin ja ovat vielä voimassa tässä seurakunnassa. Pyyntöön asettua tämän seurakunnan vakituiseksi papiksi suostui pastori H. Anias ja olisi pitänyt astua toimeensa 1 p. Tammi-
mik. 1906. Mutta pastori ei voinutkaan siksi saapua. Hänelle annettiin aikaa järjestää asioitansa 60 päivää, mutta kun se pastori, jonka Suomesta piti saapua pastori H. Anjaksen seurakuntiin Minnesotassa, ei ollut vielä lähtenyt Suomesta, ei pastori Anias voinut vielä saapua Leadiin. Sentähden pastori pyysi otta-

maan hänen sijaisekseen, siksi kunnes hän ehtisi saapua, pastori Lauri R. Ahlmannin Wyomingista. Mutta seurakunta ei tähän tyytynyt, vaan päättäen jo kyllin kauan odottaneensa pastori Aniasta, julisti kokouksessaan 4 p:nä maalisk. 1906 papin viran avonaiseksi. Julistus julaistiin 3 kuuta „Siirtolaisessa”

Hakioita ilmestyi 4. Heinäkuussa 29 p:nä 1906 pidetyssä papinvaalissa tuli pyynnöstä antautuneeksi 5:ksi ehdokkaaksi allekirjoittanut, joka siihen aikaan vieraili paikkakunnalla. Valituksi tuli allekirjoittanut. Syyskuun 1 p:nä oli määrä astua virkaan jos suinkin mahdollista. Sainkin asiani entisissä seurakunnissani Wyo. niin järjestetyksi, että voin 1 p:nä Syysk. 1906 ottaa toimen vastaan, jossa toimessa olen vieläkin.

Kaikki ev. luth. seurakuntaa harrastavat Leadissä, muutama perhe poikkeuksena, yhtyi Itsenäiseen seurakuntaan.

Itsenäisen seurakunnan perustamisella oli tarkoituksena saada yksimielisyyttä aikaan samaa tunnustusta tunnustavien kesken, johon olisi tilaisuus kansanmielipidettä noudattaen valita pappi joko Suomi Synoodin eli Kansalliskirkkokunnasta.

Tarkoitus saavutettiin enemmistöön katsoen. On muutamia harvoja jotka hautoo mielellään saada S. S. puolueeseen kuuluva pappi paikkakunnalle. Epäillä kuitenkin täytyy josko heidän toiveensa toteutuu. On syytä uskoa, että jos tuota jarrutus työtä nykyistä seurakunta toimintaa kohtaan jatkuu, karkoittaa se viimeisenkin myötätuntoisuuden heidän puoluettaan kohtaan. Kuinka voisivat enää toivoa kannatusta sille papille, jonka samaan puolueeseen kuuluvana onnis-

tuisivat tänne saamaan, koska nyt ovat kokonaan piittaamattomat seurakunta ja pyhäkouluharrastukseen.

Viimemainittu harrastus ei luulisi häiritsevän heidän vakaumustaan —. Tai jos niin olisi, luulisi silloin olevan halua perustaa omanmieleisensä pyhäkoulu, koskapa siinä ei tarvita pappia, vaan voi sen saada aikaan ja siinä toimia opettajana jokainen, jolla vähänkään on hengellistä harrastusta ja intoa asiaan.

Terravillessä, jossa on oma laillistettu ev. luth. seurakuntansa, yhtyi kaikki seurakunnan jäsenet Leadin itsenäisten kanssa yhteistuumaan ev. luth. seurakunnallisharrastukseen Black Hills'issä. Täällä on yksimielisyys aina ollut kiitettävällä kannalla seurakunta että pyhäkouluharrastukseen. Myöskin Terravillen suomalaisten kunniaksi olkoon mainittuna, että heitä uutuuden halu pappiin nähden ei niin pian voita kuin tavallisesti leadiläisiä joitakin.

Kun pappia ei ole, niin sitä Lead'issäkin kaivataan, mutta kun se saadaan, niin pian siinä löydetään vikoja, joita muutamat ovat hyvin halullisia toisistaan etsimään, mutta varsinkin papista. Tästä on seurauksena, että nuo lakkaavat kannattamasta ja uutta haluamaan, jonka kanssa aletaan samoin menettelemään. On täällä niitäkin, jotka innolla ajavat ymmärtäväisesti seurakunta asiaa. Käsittävät, että ihminen se on pappikin eikä enkeli, joten täydellisyyttä ei voi hänessä paremmin kuin muissakaan kuolevaisissa löytää. — Pääasia on ja tulee olla se, että pappi oikein totuuden kaksiteräistä miekkaa käyttää hyvällä ja sopimattomalla ajalla, ja itsekin kokee elää jokapäiväisen parannuksen ja uskon harjoituksessa.

Roubaixissä on aina joskus käytetty pappia papilisiin toimiin Lead'istä, mutta Elok. 13 p:nä 1908 perustettiin tänne seurakunta, joka on kiitettävällä tavalla toiminut jo vuoden ajan. Pappi käy siellä kerran kuussa pitämässä jumalanpalvelusta, pitäen samalla lapsille myös suomenkielistä koulua.

Terryssä on käytetty pappia erityisten sopimusten mukaan.

Whitewoodissa ei ole järjestettyä seurakunta elämää vielä olemassa. Vale nimisessä maanviljelysseudussa joka on samaa aluetta Whitewoodin kanssa kävi allekirjoittanut viime kiitospäivän aikaan viiptyen 4 päivää saarnaten Jumalan sanaa joka päivä ja jaettiin myös H. P. ehtoollista. Toimivana henkilönä täällä seurakunta elämässä toimii mr. Alex Trohkimoinen, jonka pyynnöstä tulin siellä käyneeksi. Sopimuksen mukaan pitäisi siellä käydä taas tänäkin syksynä. Kiitollisuudella muistan edellistä käyntiäni luonanne. Ja jos Jumala suo, tulen tänäkin syksynä taas palvelemaan teitä Jumalan sanan saarnalla.

Snomassa ei ole tilaa ev. luth. seurakunnalliselle harrastukselle, siellä on apostolisluterilainen suunta „esikois”-nimellä ja „esikois oikeudella” kohta täytännyt kaikki paikat.

Pyhäkoulut ovat toiminnassa Leadin ja Terravillen seurakunnissa, sekä joka 3:nen sunnuntain edellisenä lauantaina pidetään sitä myös Roubaixissä. Kahdessa viimeainitussa paikassa toimii koulu olosuhteisiin nähden paremmin kuin Leadissä. Leadissä on pyhäkouluharrastus laimeampaa. Tämän vuoden alusta on pidetty yhteistä pyhäkoulua apostolisluteri-

laisten kanssa. Tällä tavalla luultiin saatavan enemmän virkeyttä asiaan. Mutta välinpitämättömyys vanhempien puolelta on taas voittanut. On tosin muutama poikkeus otettava huomioon. Alussa tätä yhdistystä näytti asia lupaavalta. Ikävää tosin, — parannusta olisi saatava aikaan. Sillä edesvastuu lankeee tästä vanhempiin. Ei ole yhdentekevää mitä teemme lapsille. Jokaisella vanhemmalla on muitakin velvollisuuksia lapsiinsa nähden kuin ainoastaan saada niitä maailmaan ja antaa heille välttämättömät elämän tarpeet. Kristillisyyttä olisi heille ennenkaikkea omalla äidin kielellä opetettava, jotta tulisivat tuntemaan isiltä perityn uskomme. Elämä vanhemmilla tulisi myös olla esikuvana lapsille kristillisessä harjoituksessa ja säädyllisyydessä.

Parina kesänä on täällä pidetty kesäkoulua. Opettajina toimivat silloin Suomi opistolta silloiset ylioppilaat Ilmonen ja Haapanen. Tänä kesänä on päätetty myös pitää koulua yhdessä apostolisluterilaisten kanssa, johon opettajiksi on pyydetty saarnaaja Nils Pietilä ja allekirjoittanut. Koulun pitäisi alkaa Elok. 2 p. ja kestää koko sen kuun.

Enemmän yksimielisyyttä olisi toivottava Leadin ev. luth. seurakuntaa harrastavien kesken, josta olisi seurauksena ripeämpi toiminta, Välinpitämättömyys kaikkiin henkisiin harrastuksiin onkin lyönyt täällä leimansa.

Seurakunnan Herra Jeesus Henkensä kautta herrättäköön kansalaisiamme täällä samoin kuin muualla-

kin huolehtimaan kuolemattomista sieluistaan. Silloin eivät seurakunta harrastukset kärsisi välinpitämättömyyden tähden.

Lead, So. Dak. 30 p. Heinäk. 1909.

W. W. Wilen.

Kertomus Kansallisseurakuntain vaiheista Wyoming'in valtiossa.

(Joulu-Rauhasta 1906.)

Jos alamme itäpäästä valtiota, niin ensimmäisenä on meidän tultava, jossa tapaamme suomalaisia, Hannaan.

Tämä samoin kuin muutkin tässä kirjoituksessa esiintyvät paikat ovat kivihilikaivantoseutuja. Hanna on Wyomingin kaivantoseuduista kuuluisin, jos ei muun, niin ainakin tuon surullisen kaasuräjähdyksen kautta, joka tapahtui kesäk. 30 p:nä 1903 ja jolloin 96 suomalaistakin sai surmansa. Tämän paikkakunnan seurakunnallisista vaiheista siis käyn kertomaan.

Hannan seurakunta on perustettu melkein samaan aikaan kun kansalaisyhteisyytemme asetui tänne asumaan, noin vuonna 1892. Ensimmäisenä pappina oli täällä sen perustaja pastori Henrik Tanner, ollen samaan aikaan Carbonissa ja muissa Wyomingin silloisissa itsenäisissä seurakunnissa pappina. Varmuudella ei voi sanoa kuinka kauvan hän oli täällä. Mutta pöytäkirjasta, joka on tehty Hannassa seurakunnan kokouksessa lokakuun 8 p:nä 1893, jossa pastori itse on toiminut kirjurina, näkyy, että silloin on Hannan seurakunta yhdessä silloisen Carbonin seurakunnan kanssa sitoutuneet kutsumaan ja palkkaamaan yhteisen pastorin.

Tätä ennen oli pastori sanonut itsensä irti seurakunnistaan. Syynä tähän piti olla seurakunnan johtomiesten ja pastorin välillä Carbonissa ja Hannassa vallitseva erimielisyys, joka johtui seurakuntain yhdistämisestä Suomi Synoodin kirkkokuntaan. Pastori kun ei suosiolla saanut niitä yhtymään, aikoi väkivallalla sen tehdä.

Seurakunnat julistivat siis papin paikan avonaiseksi. Haku-ajan loputtua olisi pastori Tanner kuitenkin uudestaan tullut papiksi näihin seurakuntiin, mutta ei häntä enää hyväksytty. Tästä ei pastori pitänyt, mutta mikäs auttoi; olihan hän sanonut itsensä seurakunnistaan irti. Tämä olikin niiden rettelöiden alku, joista H. Tanner on tullut kuuluisaksi kautta koko Yhdysvaltain ja ikuistuttanut nimensä.

Pastori H. Tannerin seuraajaksi tuli pastori Aleksander Sandström; luultavasti v. 1893 lopulla. Hän oli täällä huhtikuun loppuun v. 1894, mihin aikaan Hannassa vallitsi huono aika, jottei voitu pappia kannattaa.

Pastori A. Sandströmin jälkeen valittiin pastori J. W. Lähde, mutta pastori Lähde ei ollut kauvan. Hänen aikansa kesti maaliskuulta v. 1896 saman vuoden kesäkuun loppuun.

Niinikään lyhyt vaikutusaika oli past. J. W. Lähden seuraajalla pastori Juho Nissilällä, sillä taas vuoden perästä oli papin valinta, jolloin valituksi tuli pas-

tori K. A. A. Koski syyskuun 5 p. 1897. Mutta toimeensa astui hän vasta saman vuoden joulukuussa.

Pastori Kosken vaikutus oli pitempi aikainen. Hänen aikanaan myös heräsi kansallinen kysymys seurakunnallisessa elämässä. Hänen aikanaan pidettiin ensimmäinen Kansallisseurakuntain kirkolliskokous kesäk. 26 p. 1897 Rock Springsissä. Esimiehenä toimi tässä kokouksessa pastori Koski.

Pastori Kosken aika kesti kahden vuoden paikkeille, sillä vuoden 1899 lopulla muutti hän pois.

Helmikuun puolivälissä v. 1900 saapui seurakuntain kutsumana papiksi Hannaan samoin kuin muihinkin silloisiin Wyomingin seurakuntiin pastori J. Eloheimo Calumetista, Mich. Hiljaista ja rauhallista oli pastori J. W. Eloheimon toiminta Wyomingissa. Rakkaudella muistellaan häntä täällä vieläkin. Hänen vaikutuksensa kesti lähes 2½ vuotta, kesäkuun 1 p:nään v. 1902.

Pastori Eloheimoa seurasi samoin rauhaa rakastava ystävällinen ja rakastettava vanhus kuin edeltäjänsäkin ja tämä mies oli pastori W. A. Mandellöf. Samoin kuin edeltäjänsäkin saapui hän tänne pyynnöstä ja samasta paikasta, nim. Calumetista, Mich. Virkaansa täällä astui pastori W. A. Mandellöf syysk. 3 p:nä v. 1902.

Pastori Mandellöfin työ täällä, samoin kuin muualakin missä hän on vaikuttanut, oli siunauksellista sekä seurakuntain sisälliseen että ulkonaiseen kehitykseen nähden. Hänen Amerikassa olo aikanaan laillistettiin Kansalliskirkkokunta, samoin kuin se hänen aikanaan sai myös elämisen vauhtia oikein jättiläis-

askeleilla; ollen sen ensimmäisenä laillisena esimiehenäkin 5 vuotta.

Hänen aikanaan yhdistyi laillisesti Kansalliskirkkokuntaan täällä Wyomingissa Hannan, Rock Springsin, Frontierin ja Cumberlandin No. 2:sen seurakunnat luonastamalla lupakirjan (Charter'in).

Pastorit Eloheimo ja Mandellöf laskivat perustuksen Wyomingissa sille „rauhalliselle suvaitsevaisuudelle” toisin ajattelevia kohtaan seurakunnallisessa harrastuksessa, josta näinä viimeisinä vuosina on saatu ihania hedelmiäkin poimia. Muistonne elää kauvan, rakastetut!

Lyhyt, mutta vaiherikas, kuten jo kerrottiinkin, oli pastori W. A. Mandellöfin vaikutusaika Wyomingissa, ainoastaan 1½ vuotta eli tammikuun loppuun 1904.

Mainittakoon tässä vielä, että tuo surullinen kaaruräjähdyks Hannassa tapahtui pastori Mandellöfin ollessa täällä pappina. Hän myös toimi onnettomuudessa kuolleille kansalaisille viimeisen palveluksen siunaamalla heidät viimeiseen leposijaansa — hautaan.

Pastori Mandellöfiä seurasi pappina täällä samoin kuin muissakin Wyomingin Kansallisseurakunnissa allekirjoittanut helmikuun 1 p:stä 1904 — elokuun loppuun v. 1906.

Pastori Jaakko Hirvi on toiminut jälkeen allekirjoittaneen vuoden 1907 alusta vuoden 1909 elokuun 1 päivään.

Vielä muutama sana viime vuosien kehityksestä Hannan seurakunnassa. Edistytty on sekä henkisessä että taloudellisessa suhteessa. Edellistä ei voi niin

tarkalleen määritellä; tässä suhteessa psykoon sääntönä: „Älkää tuomitko näkemisen jälkeen, vaan lauskaa oikea tuomio.” „Jumala tutkii ihmisen sydämen aivoitukset ja tuo ne kerran valkeuteen”; kukin saa kunnian Jumalalta.” Taloudellisessa suhteessa edistyksen taas voi päättää „silmin näkemisen perusteella.” Huomattavin askel viime mainitussa suhteessa on otettu oman kirkon rakentamisessa. Tämä ajatus, joka kauan aikaa jo oli kytynyt asiaa harrastavien mielessä, sai vauhtia v. 1904 alkupuolella, jolloin Carbonin (entisen hiilikaivannon) ympärillä asuvat suomalaiset karjankasvattajat (ränssärit) lupasivat luovuttaa Carbonin suom. kirkon, johon heillä oli omistusoikeus, Hannan seurakunnalle. Kirkko oli monta vuotta seisunut siellä tyhjätoimittajana olematta hyötynä kenellekään. Tämä jalomielinen tarjous ilolla hyväksyttiin. Kesäk. 30 p. 1904 pidettiin asiasta ensimmäinen kokous, josta seurasi, että kirkko uudella paikalla saatiin vihkiä toimeensa huhtik. 16 p:nä 1905. Toimituksen toimitti lähetyspastori Edw. Pirinen allekirjoittaneen avustamana. Kaikkiaan kysyi kirkon hajoitus, siirto, ylösrakentaminen ja maalaus aineellisia varoja \$546.25, joka vuoden sisällä sen siirtämisestä laskien saatiin maksetuksi, joten lopulla v. 1905 se oli jo velaton. Paljon kysyttiin siinä vaivaa, huolta ja uhraavaisuutta. Etupäässä tunnustuksen ansaitsee seurakunnan naiset, jotka ompeluseuransa välityksellä tuntuvasti edistivät asian kehittymistä. Toisessa sijassa huomiota ansaitsee seurakunnan vanhemmat ja nuoremmat mies henkilöt. Edelliset johdostaan ja jälkimmäiset uhraavaisuudestaan; vaikka tosin jälkimmäisessä

suhteessa ovat molemmatkin avulliset olleet erityisemmässä määrässä.

Rock Springsin kaupunki suomalaisista pesäpaikoista astuu nyt seuraavana eteemme.

Täällä on rientoja ja rientoja jos mistä laadusta. Seurakuntiakin on kaksi; joista nyt käyn kertomaan ainoastaan Kansallisseurakunnan vaiheita. Tilan ahtauuden takia täytyy minun supistaa ainettani oikein tuntuvasti.

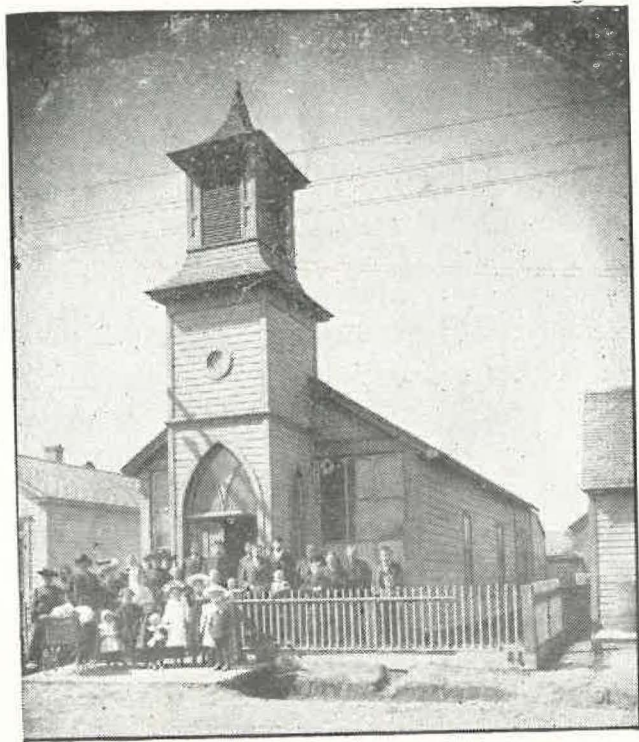
Syynä täällä seurakunta-elämän jakaantumiseen oli samoin kuin Hannassakin pastori H. Tanner, johon hän oli mestari joka paikassa, missä ikänä pappina olikin täällä Yhdysvalloissa.

Rock Springsin Kansallisseurakunta perustettiin tammikuun 13 p. 1895, johon osaa otti 45 henkeä ja joka luku jo saman kuun lopulla oli kasvanut 113 hengellä miehissä; naiset siihen erikseen laskettuna.

Toimivina henkilöinä etupäässä seurakuntaa alkaessa mainittakoon esimiehenä Oskar Ikola ja kirjuriina Elias Hakala, sekä muuten innokkaana osaaottavana henkilönä mainittakoon suomalaisille tunnettuna vaikka myöhemmin kantansa muuttaneena, äärimmäisyyteen asti synoodilaisena tunnettu A. W. Havela. Hän muun muassa oli esimiehenäkin vähän aikaa tässä alkavassa seurakunnassa.

Ensimmäisenä pappina täällä oli Hannassa asuva pastori A. Sandström. Hän ei kuitenkaan ehtinyt kuin pari kertaa täällä käydä, parina kuukautena, jolloin häneen kyllästyttiin niiden ominaisuuksiensa tähden jotka hänessä on tunnettu.

Seuraavista papeista saatte tiedon lukemalla Hannan seurakunnan vaiheita. Mainittakoon tässä sivumennen, että papit tavallisesti ovat asuneet Rock

ROCK SPRINGS'IN KANSALLISKIRKKO.

Springsissä, ainoastaan äskenmainittu pastori Sandström ja myöhemmin past. Eloheimo ovat asuneet

Hannassa. Allekirjoittanut on asunut suurimman osan aikaansa Diamondvillessä; ainoastaan viime kesän ajan muuttoonsa asti Rock Springsissä. Kaikki muut papit järjestään ovat asuneet Rock Springsissä, joka keskellä Wyomingin Kansallisseurakuntia on ollut käytännöllisin asuinpaikaksi.

Edistyksistä taloudellisessa suhteessa täälläkin mainittakoon oman kirkon hankkiminen. Ensimmäinen kysymys asiasta herätettiin maaliskuun 28 p:nä 1897, mutta joka kuitenkin lykättiin vielä tuonnemmaksi. Kuitenkin valittiin tässä komitea, jonka piti pitää asiaa vireillä.

Vasta vuoden lopulla marraskuun 14 p:nä esitettiin kokoushuoneeksi mr. Victor Tynin omistamaa rakennusta Siltakadun (Bridge ave.) varrella. Kokous hyväksyi esityksen ja tästä muodostettiin sitte kirkko, joka nyt tunnetaan nimellä Rock Springsin Kansalliskirkko. Jumalanpalveluksia oli tähän asti pidetty niinkutsutussa N:ro 4:nnen Suomalaisessa Haalissa, joka nykyisin kantaa nimenään „Nuorisoseuran Haali”.

Tämä rakennus korjauksineen on tullut maksamaan koko joukon toista tuhatta dollaria, joka nyt on ihan velaton. Rakennus on hyvin tilava ja sopiva kirkoksi, jossa yhteydessä on myös huone, joka on ollut papin käydessä paikkakunnalla hänen käytettävänä kalustuksineen.

Usein on oltu aineellisissa huolissa ensi vuosina, mutta viime vuosina ei ole puutetta ilmennyt. Jumalan siunausta oikein tuntuvassa määrässä on saatu tuta tässäkin suhteessa.

Mutta hengellisessä suhteessa entisyyteen nähden vasta Jumalan siunausta on Rock Springsin seurakunta saanut viime vuosina vastaan ottaa, sillä toukokuukuisen ääni on alkanut kuulumaan ennustaen kevään tuloa. Tämä ääni oli vierasta, kunnes pastori W. A. Mandellöfin saarnat Pyhän Hengen vaikutuksesta täällä alkoi hengellisesti valistaa kuulijoita synnistä ja armosta. Tätä työtä on sitte jatkettu ja hedelmiäkin nähty ja poimittu tällä Jumalan sanan hengellisellä vainiolla. Ja toivon mukaan tullaan jatkamaan yhä edelleenkin.

Onhan tässä sattuva kuvaus siitä, miten vuosikautsia saatetaan tehdä pimeydessäkin työtä, jonka kuitenkin pitäisi tähdätä valkeuteen. Mutta kokemus todistaa ja Jumalan sana vakuuttaa, että „ellei Herra huonetta rakenna, niin ne hukkaan työtä tekevät, jotka sitä rakentavat.” Siis ennen kaikkea vaaditaan, jotta vanhurskauden aurinko Jeesus saisi valistaa niin hyvin saarnaajan kuin kuulijankin. Silloin ei tehtäisi työtä yksin eikä pimeydessä, vaan valkeudessa — valkeuden Herran valistamana ja avustamana.

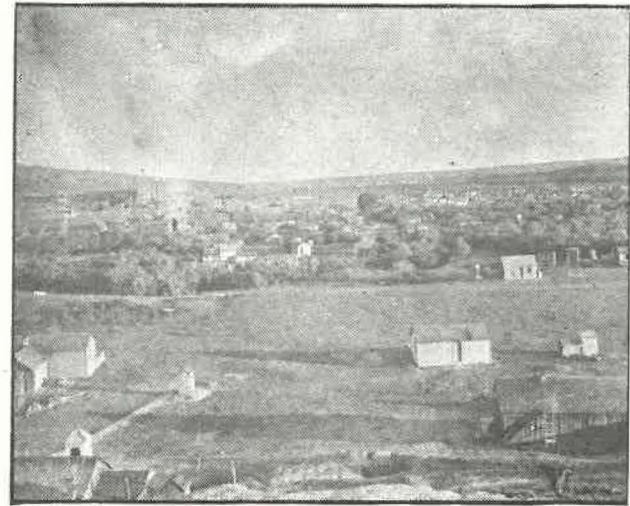
Elävällä tavalla on tätä saatu kokea Wyomingissä, erittäinkin Rock Springsin seurakunnassa, joka kokemus taas elävällä tavalla on yhtä Jumalan sanan todistuksen kanssa täydentäen toinen toistaan.

Astumme nyt katselemaan, nopein askelin läpikäyden tilan ahtauden vuoksi, Frontierin, Diamondvilien ja Oakleyn seurakunnan vaiheita tarkastellen.

Frontierin seurakunta samoin kuin edellisetkin kuuluu Kansalliskirkkokuntaan. Tämä seurakunta perustettiin pastori K. A. A. Kosken aikana, tuossa vuoden

1898 paikoilla, hän ollen tämän seurakunnan ensimmäisenä pappina. Mutta seurakunnallinen järjestys täällä sai alkunsa vasta pastori J. W. Eloheimon aikana v. 1900.

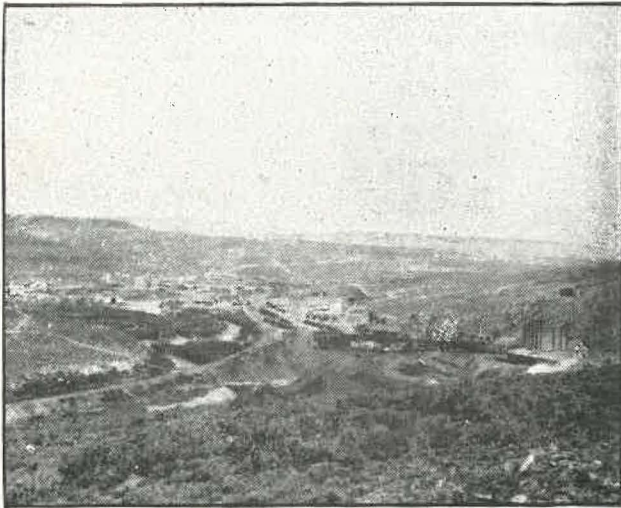
Aineellisia huolia täällä ei ole sanottavasti ollut. Menotkaan ei ole suuria ollut; ainoana huolena on ollut papin palkkaaminen, sillä kirkkoa ei täällä ole, jonka hommaaminen aina kullakin paikkakunnalla

FRONTIER, WYO.

lisää tuntuvammin seurakunnan aineellisia huolia. Kirkonmenoja täällä on pidetty haalissa, joka kuuluu kaikille kansallisuuksille yhteisenä omaisuutena.

Yksimielisuus seurakunnan ja opettajan sekä yleensä seurakunta-elämää harrastavien välillä on ilmennyt täällä voimana uhkaavia vaaroja vastaan sekä sisältä että ulkoapäin.

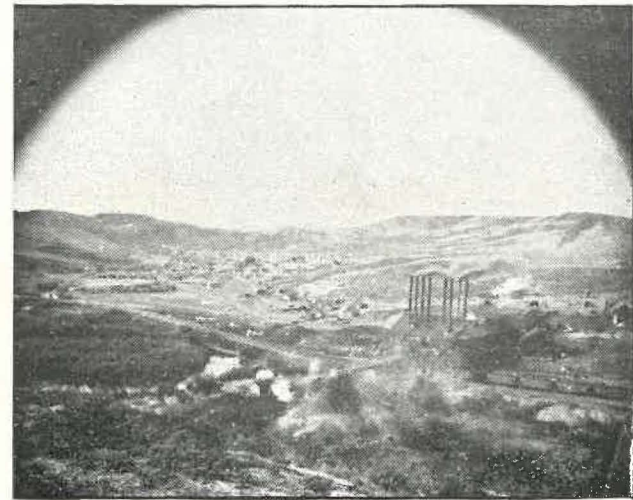

DIAMONDVILLE, WYO.

Diamondvillen ja Oakleyn seurakunnat ovat kuin yhtä seurakuntaa siihen nähden yksimielisyyteen, joka jatkuvana voimana on näiden seurakuntien välillä ollut olemassa aina seurakunta-elämän heräämisestä asti. Sentähden tahdon yhdistääkin nämä seurakunnat silmällessämme niiden vaiheita.

Molemmilla näillä on omituinen seurakunnallinen hallintonsa oman virkakuntansa välityksellä. Nämä

molemmat kuuluvat työpaikkoihin nähden saman komppanian alle. Edellinen on kaupunki paikka ja kutsutaan erottaen tätä toisista saman komppanian työpaikoista Diamondville n:ro 1:nen. Jälkimäistä n:ro 2, j. n. e. aina n:ro 4:ään asti. Posti osoitteet ovat edellä mainitut nimitykset.

OAKLEY, WYO.

Molemmat seurakunnat yhtyivät yhteen tuumaan heinäkuussa v. 1903 yhteisen papin kannattamisessa Frontierin ja Cumberland n:ro 2:sen seurakuntain kanssa, jotka paikat sijaitsevat noin 17 mailin alueella. Diamondville, Oakley ja Frontier 3 mailin alueella. Cumberland taas on edempänä tästä ryhmästä; Dia-

mondvillistä noin 15, Frontieristä 17 ja Oakleysta 14 mailia itäänpäin. Nyt saatte, lukiani, ehkä elävämman kuvan näistä paikkakunnista kertoessani tarkemmin näiden välimatkasta toisiinsa. Näitä väliä ajetaan tavallisesti hevosella, joskus myös rautateitse.

Syyskuussa 1 päivästä alkaen tuli allekirjoittanut näiden seurakuntien kutsumana heidän vakituiseksi saarnaajakseen. Asuntopaikaksi valittiin Diamondville, ollen se kaupunki sekä muutenkin sopivampi papin asuinpaikaksi. Mutta tätä kesti ainoastaan 5 kuukautta, sillä pastori W. A. Mandellöfin pois muuton jälkeen Rock Springsin ja Hannan seurakunnista, sai allekirjoittanut kutsun tulla myös heidän saarnaajakseen.

Tähän myönnyttiin sillä ehdolla seurakuntien puolelta, että papin edelleenkin on asuminen Diamondvillessä, johon kutsujat tyytyivätkin. Ainoastaan kerran kuussa viiptyen tällä matkalla yli kahden sunnuntain, oli papin määrä olla matkalla, paitsi erityisiä toimia varten satunnaisesti enemmän.

Tätä kesti aina huhtikuun loppuun v. 1906, jolloin taas, kuten ennenkin on ollut, tuli papin asuinpaikaksi Rock Springs. Tähän aiheutti hankaluus täältä päin hoitaa Hannan seurakuntaa, joka on toisessa päässä valtiota. Rock Springs on taas keskellä kaikkia näitä kaivantoseutuja, josta Hannaan rautateitse on 160 ja Diamondvilleen 80 mailia, edellinen itään ja jälkimäinen länteen päin. Tähän myös suostuttiin yksimielisesti silmällä pitäen toistenkin etuja.

Diamondvillen itsenäinen Kansallisseurakunta laskee perustuksensa heinäkuusta v. 1903, johon myös

Oakleyn seurakunta täydellisesti yhtyi. Tosin oli näissä seurakunnallista harrastusta jo ennenkin ollut, Rock Springsin synoodan seurakunnan papin näitä hoitaessa. Mutta Oakleyn seurakunta oli jo pastori W. A. Mandellöfin aikana tästä ikeestä itsensä irroittanut. Diamondvillen seurakunta oli parin kolmen miehen johtamana ja kannattamana taas tähän aikaan välinpitämättömyyden unta kuorsailemassa. Jos jotain kokonaista mielittiin saada aikaan, oli se alettava uudestaan. Tosin nuo edellämäinitut „muutamat” koettivat kynsin hampain sotia tätä vastaan. Jonkun aikaa „Vanhan seurakunnan” nimellä koetettiin tuota haavoihinsa kangistunutta seurakunta-elämää säilyttää, mutta kannatuksen puutteessa sen oli kuoleminen.

Kirkonmenoja Diamondvillessä on pidetty suomalaisten omistamassa „Lännen Taimi” nimisen raittiusseuran haalissa.

Oakleyssa taas on pidetty kirkonmenoja ennen kouluhuoneessa, mutta koko sen ajan, jolloin allekirjoittanut on täällä saarnaajana toiminut, on kirkonmenoja pidetty mr. Antti Niemen talossa, josta pyydän hänelle tässä tuoda sulimmat kiitokseni.

Mielelläni olisin tässä vielä nimitellyt niitä henkilöitä, jotka väsymättömällä tavalla kussakin seurakunnassa ovat toimineet yhdessä pappien kanssa, mutta tilan ahtaus ei sitä salli. Olen nimittäin „Joulu Rauhan” toimittajalta, jolta lupaa pyysin saada tämä kirjoitus „Joulu-Rauhan” palstoille, saanut varoituksen koettaa saada tämä kirjoitus niin lyhyessä muodossa kuin suinkin julkaistuksi. Pelkään, että liian pitkäksi

on tämä sittenkin tullut. Siis suonette anteeksi tässä ilmenevät puutteet. Tahtoa ei olisi puuttunut perusteellisemmin tästä aineesta kirjoittaa.

Jumalan käsi on ollut ohjaamassa Wyomingin Kansallisseurakuntia. Onhan näidenkin kukistumista toivottu, mutta päinvastoin on käynyt. Ne seisovat ja tulevat seisomaankin niinkauan kuin seurakunnan Herra, kallio, Kristus, siunaa niiden työtä, joka taas on mahdollinen niinkauan kuin hänen kuuliaisuutensa tietä vaelletaan.

W. W. WILEN.

Kaksi pukua.

Oi kuinka musta saastainen,
on pukuimeni mulla,
Sen perintönä vaivainen
Sain Aadami jo sulta,
Kuin kerran syntiin lankeisit,
Niin paratiisin kadotit.

Sai ihmiskunta kokonaan.
Toin synti puvun ylleen,
Ei yhtään löydy ainoaa,
Kuin seisoo Herran eteen,
Vaan Häntä kaikki pakenee,
Kuin Aadam Eeva lymyilee.

Oi kuolema ja kadotus,
Nyt onpi osanamme,
Kuin synnin myrkkyykirous,
On kaikki saastuttava,
Niin ihmiskunta kokonaan,
On alla kuolon kauhean.

Vaan Herra näki taivaassa,
Toin suuren kurjuutemme,
Puoleemme katsoi armossa,
Lopetti orjuutemme,
Oi Isä rakkaudessa,
Näin säälit meitä armossas.

Lähetit poikas rakkaimman,
Sun sydämmesi meille,
Sotimaan vastaan saatanan,
Avuksi langenneille,
Hän käärmeen pään nyt musersi
Niin ihmissuvun lunasti.

Golgatan verivoitossa
Sä voitit Jeesuksemme,
Kuoletit kuolon kuolollas,
Sait taivaan omaksemme,
Oi rakkautes Jeesuksen',
Käy yli maan ja taivasten.

Golgatan veri voitossa
Soit uuden puvun meille,
Se puku lumi valkea,
On syntiin langenneille.
Sun veres kallis Jeesuksen'
On mulla puku taivainen.

Golgatan veri voitossa
Se puku valmistettiin,
Mi kasteen kalliin hetkellä
Mun päällen' puettiin.
Oi Isä leppyi minulle,
Kuin näki veresi Jeesuksen'.

Oi kuinka olen ihana,
Nyt Isä silmissäsi,
Kuin Jeesus mulla pukuna,
On hurskautenani;

Kuin päärlly portit aukeaa,
Pukuni oikein nähdä saan.

Golgatan veri voitosta,
Ijäti kiitän Jeesusta,
Valkeessa silkkipuvussa,
Jeesuksen hurskaudessa.
Oi! morsian on ihana,
Yljältä saatu pukunsa.

Oi näitä häitä ikävöin,
Mä täällä usein murhe öin,
Katseeni nostan taivaaseen,
Luo ylkän' armaan Jeesuksen.
Oi pian, pian joudut vaan,
Mua kotiin täältä noutamaan.

Edla Pöyry.

Kotka, 25—8—09.

Ironwoodin Suomalainen Sionin ev. luth. Kansallisseurakunta.

Ironwoodin kaupunki Michiganin valtiossa perustettiin 1885 vuoden lopulla, jolloin jo suomalaisiakin saapui. Mutta seuraavana talvena 1886 ilmestyi suomalaisia perheitä. Silloin kuului Ironwood Ontonagon county'iin, mutta pari vuotta myöhemmin perustettiin Gogebic niminen county ja liitettiin se siihen. Tarkoitus oli saada Ironwoodista county'n pääkaupunki, vaan naapuri kaupunki, Bessemer, voitti äänestäessä silloin pienellä enemmistöllä. Heidän sanotaan asetaneen 3 vaalipaikkaa, joissa oli äänestäjille kyllin tilaa, kun sitävastoin Ironwoodissa oli yksi paikka, joten ahdingon vuoksi ei kaikki voineet äänestää ja niin Bessemer voitti.

Suomalaiset tarttuivat raittiustyöhön jo marraskuulla 1886, silloin perustettiin Ironwoodiin „Valo”-raittiusseura.

Saman raittiusseuran johtokunnan toimesta tänne perustettiin Suom. ev. luth. seurakunta vuonna 1889, keväällä, tuossa pääsiäisen aikaan. Perustajana toimi Oskar Riikonen, joka oli matkustellut samaan aikaan erään „Templar Order” nimisen raittiusseuran kiertävänä puhujana. Riikonen omasi huomiota herättävät puhelajahjat pitäen saarnojakin, joten seurakunta valitsi

hänen papikseen ehdolla, että suorittaa papintutkinnon joko Augustana- tai Hauge-Synoodissa, mutta Riikonen oli kai kuitenkin huikentelevainen mies, koska hän katosi tielle tietämättömälle, ettei poistumisestaan ilmoittanut kenellekään, ei parhaalle ystävälleenkään.

Suomalaisia pappia Amerikassa ei silloin vielä ollut kuin pastorit Eloheimo, Nikander, Hoikka, Williamson ja Öhde. Heillä kullakin oli kiinteät toimensa paitsi viime-mainitulla, mutta häntä vastaan oli jotain, jonka vuoksi ei häntä valittu ja niin oltiin papitta kunnes Suomesta saapui K. L. Tolonen Ishpemingiin ja J. W. Eloheimo Astoriasta, jolloin Suomi-Synoodi järjestettiin ja tältä uudelta kirkkokunnalta pyydetäissä saatiin viime-mainitut papit käymään vuorotellen 15 dollarin maksulla kerralta. Sitä paitsi pastori Williamson teki matkoja tänne, palkkansa oli vaan vapaaehtoiset kolehdit.

Kirkon puutteessa pidettiin jumalanpalveluksia milloin jossakin haalissa, milloin tyhjässä puodissa sekä ruotsalaisten ja saksalaisten kirkoissa. Kerran tapahtui, että saksalaiset oli ottanut sovitetun jumalanpalvelusajan haltuunsa ja suomalaiset saivat tuntikausia odottaa ulkona ennenkuin pääsivät sisälle. Silloin kuitenkin samalla kertaa jumalanpalveluksen jälkeen pidettiin kokous, jossa päätettiin rakentaa kirkko seurakunnalle ja sitä päätöstä toteuttamaan valittiin kolmimiehininen rakennuskomitea. Ensimmäinen tehtävä oli komitealle koota tuota tarkoitusta varten rahaa. Suurella vaivalla saatiin rahaa sen verran, että uskallettiin Curry kadun varrelta ostaa tontti ja

antaa kirkonrakennus urakoitsijoille. Urakoitsijat uhkailivat kirkonteoksesta rakentaa vaikka kapakan, jollei vaan heille saada tarvittaissa rahaa. Rahaa otettiin pankista siten, että komiteaan kuuluvain täytyi mennä persoonalliseen takaukseen. Kirkon vihkimisen toimittivat Suomi Synoodin papit.

Kun nyt kirkko oli valmis virkistyi seurakuntakin siihen määrään, että päätettiin ottaa varsinainen pappi. Calumetista, Mich. tuli pastori Eloheimo papiksi tänne. Hän ei kerinnyt olla Ironwoodin suom. seurakunnan pappina täyteen vuottakaan, kun joutui riitaan virkaveljiensä kanssa ja oli pakoitettu sanomaan irti seurakunnan palveluksesta. Näin oli seurakunta joutua taas papittomaksi. Mutta kun pastori Eloheimo oli pitänyt lähtösaarnansa, ilmoitti joku seurakunnan jäsen lukeneensa S. Synoodin äänenkannattajasta „Paimensanomista” ilmoituksen, että pastori Eloheimon irtisanomisen määräys oli lähetetty S. Synoodin konsistoriumilta, josta ei Ironwoodin seurakunta tiennyt mitään. Kun pastori Eloheimo pyysi seurakuntalaisia ostamaan häneltä vähemmäksi huonekaluja voidakseen helpommin muuttaa pois, pyysi seurakunta pastoria jäämään seurakuntaan edelleen, johon hän suostuikin. Pastori Eloheimon paikalleen jäämisen vahvisti seuraava seurakunnan vuosikokous.

Pastori J. K. Nikander, kuultuaan että seurakunta on uudestaan valinnut past. Eloheimon papikseen, kuuluutti toisen vuosikokouksen ja tuli itse kokousta pitämään. Seurakunta ei hyväksynyt past. Nikanderin toimenpiteitä, vaan halusi selityksiä syytöksiin, mutta Nikander ei suostunut niitä tekemään ja asiat jäivät

sillä kertaa sikseen. Kun pastori Nikander huomasi, ettei hän voi seurakunnalle mitään, tuli hän syksyllä v. 1892 ja perusti Ironwoodiin toisen seurakunnan nimellä Suom. ev. luth. P. Paavalin seurakunta. Tälle vastaperustamalleen seurakunnalle hän tarttui anastamaan entisen seurakunnan kirkkoa, hankkimalla sille n. k. injunction-sulun, joten kirkon ovet oli suljetut noin puolen vuoden ajan.

Että tuo toimenpide raukesi hukkaan, täytyi seurakunnan vähiä varojaan käyttää lakimiesten palkkoihin. Muutoinkin tuo riita oli vahinkoa tuottava seurakunta-elämälle ja kasvatti puoluekiihkoa, joka näkyy siitäkkin, kun past. Eloheimo asui erään vastaperustetun seurakunnan jäsenen huoneessa, alkoi hän häätämällä häätää pastoria pois huoneestaan. Huoneita kun oli vaikea saada vuokrata sopivilta paikoin, täytyi ryhtyä rakentamaan pappilaa. Tähän rakennukseen tarvittavat rahat suostui pastori Eloheimo lainaamaan. Kun kirkon riita oli parhaillaan, eikä tiedetty kenelle joutuisi lopullakin, antoi seurakunta pastori Eloheimolle velkakirjan, jossa oli rakennussumma, palkkarästit ja se summa minkä Eloheimo oli takamassa, ja joka oli jo ennemmin otettu ja nyt oli vaadittu takaisin. Tällä saatavallaan hankki Eloheimo tuomion kirkon päälle ja sillä tuomiollaan hän antoi myöhemmin myydä kirkon pois seurakunnalta.

Kun pastori Eloheimo oli muuttanut Calumetiin, kutsui seurakunta papikseen pastori M. Kiven Ishpemingistä v. 1896.

Seurakunta teki nyt kirkon ostokaupan pastori Eloheimon kanssa noin 800 dollarin kauppasopimuksella.

Pastori Kiven tultua sai seurakunta uutta innostusta, uusia jäseniä saatiin, samoin lisääntyi kannatuskin sekä ilmeni elävämpi seurakunta-elämän kysymys sen jäsenissä. Silloin tultiin huomamaan tarpeelliseksi valita uudet miehet johtamaan seurakunnan taloudellista puolta. Tämä uusi johtokunta tarttui käsiksi kirkon ja pappilan sekä niiden pihamaan korjaustoimiin. Työn enimmäkseen tekivät seurakunnan jäsenet, jonka rahallinen arvo oli noin 600 dollaria.

Vähä enempi kuin yksi vuosi oli kulunut näitten korjaustöitten jälkeen, kun pastori Eloheimo vaati maksoa kirkosta ja pappilasta. Huonon ajan tähden ja että oli juuri uhrattu korjaustöihin, ei voitu hänelle rahaa toimittaa, niin hän möi silloin kirkon ja pappilan kokonaisuudessaan P. Paavalin seurakunnalle. Että pastori Eloheimon täytyi myydä kirkko toiselle puolueelle näkyy johtuneen siitäkin, kun seurakunta osoitti hitautta kauppasopimuksen täyttämässä.

Nyt näytti tulevaisuus synkältä. Pastori Kivikin aikoi jo lähteä pois Ironwoodista. Silloin esitti, tunnettu kansalainen Wm. Mäki, uuden seurakunnan perustamista ja vanhan lakkauttamista, joka esitys hyväksyttiin ja uudelle seurakunnalle annettiin se nimi, joka on tämän kirjoituksen otsakkeena.

Tämän seurakunnan perustaminen tapahtui lokak. 16 p. 1898. Pastori Kivi jäi edelleen papiksi. Pappilan oli taas täytynyt ostaa, kun entinen joutui Synoodin seurakunnalle. Ostettiin myös maata, jossa nykyinen kirkko ja pappila sijaitsee. Kirkoksi ostettiin eräs ruotsalaisten methodistein kokoushuone. Tässä huoneessa pidettiin Kansalliskirkkokunnan toi-

SUOM. EV. LUTH. KANSALLISSEURAK. KIRKKO, Ironwood, Mich.

nen vuosikokous v. 1900 missä kirkkokunnan säännöt laadittiin.

Tämä huone myytiin v. 1903 ja tilalle rakennettiin kuvassa oleva kirkko ja myös pappila, järjestyksen mukaan kolmas. Tämän kirkon vihkiminen tapahtui toukok. 22 p. 1904. Pappilan ja kirkon rakennusta on ollut tarmokkaasti johtamassa niinikään tunnettu ironwoodilainen Wm. Brännes.

Seurakunnan omaisuus on nykyisin ainakin 8,000 dollarin arvoinen ja on nyt melkein velaton.

Pastori Kivi muutti pois vuoden 1903 alussa ja hänen seuraajakseen tuli allekirjoittanut samana vuotena helmik. 17 p. Elystä, Minn. Seurakunta yhtyi yksimielisesti Kansalliskirkkokuntaan vuosikokouksessaan tammik. 3 p. 1906.

Tietoja tälle kertomukselle on antanut kansalainen J. P. Dickley ja useat seurakuntalaiset, mutta nykyisen seurakunnan perustamisen jälkeen on aineet otettu seurakunnan pöytäkirjasta.

Näin vaihtelevaista on ollut Kansallisseurakunnan vaellus Ironwoodissa. Tuo 20 vuotta on ollut koulun käyntiä kirkolliseen työhön. Vasta nyt kolme vuotta on seurakunta kuulunut kirkkokuntaan. Kirkkokuntaan kuulumisen kammo näyttää olevan runsas seurakunta elämän alalla. Tuo Suomen Kirkko on monelle täällä vapaaseen maahan joutuneelle jättänyt kylmiä tunteita. Kuitenkin pitäisi toki olla selvää jokaiselle, miten hetkellisiä ovat seurakuntamme, jos ne eivät työskentele suuremmissa yhteydessä kuin mikä paikallisseurakuntina ollen saattavat olla. Kansallismie-

listenkin olisi aina vaan enempi tartuttava yhteistyöhön suuremmissa määrässä.

Tämän ulkonaisesti kovia kokeneen seurakunnan on ollut onni saada nauttia runsasta siunausta Jumalalta Hänen sanansa kautta. Elämän sana on tullut Ironwoodin kansallisseurakunnassa monen sielun elämäksi. Sadoilla voimme laskea sen jäsenluvun mitkätässä seurakunnassa ovat tulleet käsittämään autuutensa Jumalan armosta. Heistä on monta, jotka tänäpäivänä iloitsevat siitä siunauksesta, millä Jumala heitä on siunannut Poikansa Jeesuksen kautta. Tätä siunaustaan on Jumala antanut kuuluutua niiden kautta, jotka ovat ylönkatsotut maailmassa.

„Suuret ovat Herran työt, joka niihin luottaa hänellä on sula riemu niissä.”

P. V.

Lähde korvessa.

Kas lähde se korvessa kumpuelee,
Niin kirkas ja selkiä aivan,
Se autuutta yhä vain virtaelee,
Sen vesi on lääkitys vaivaan.

Oi syntinen, kuule jo lähtehen luo
Saat rientää nyt ammentamahan,
Jos kuinka oot väsynyt matkas vuoks'
Täällä virvoitus annetahan.

Oi haavat jos sydäntäsi kirvelevät,
Ja tuntosi tuskasta vääntyy,
Oi lähteellä silmäsi aukeavat,
Ja iloksi murheesi kääntyy.

Oi siunattu lähde mi autuutta tuo,
Viel' syntisten sydämmen haavaan,
Oi rientäkää sielut nyt kaikki sen luo,
Siellä maistatte autuutta taivaan.

Oi elämän lähde vain kuohuelee,
Nyt armoa autuutta aivan,
Siin' Jesuksen veri vain virtaelee,
Se tuntohon tuopi jo taivaan.

Oi kastehen siunattu vesi kuin teit
Minun armosta autuaaks' aivan,
Kaikki syntini saastan pois siinä veit,
Teit perilliseksi mun taivaan.

Nyt nimeni elämän kirjassa on,
Sen tiedän mä varmasti aivan,
Kuin kerran jo lapsena kastettu oon,
Siks' periä olen mä taivaan.

Oi siunattu hetki kuin kastettiin
Myös minäkin Jeesuksen vereen,
Niin syntini anteeksi annettiin
Ne hukkuivat autuuden mereen,

Oi lähde mi korvessa kumpuelee,
Nyt vieläkin autuutta aivan,
Siitä lapset Jumalan riemuelee,
Siitä nauttivat autuutta aina.

Edla Pöyry.

Väärä ja rehellinen kiivaus Jumalan asiasta.

Oletko sinä minun puolestani niin kiivas? Suokoon Jumala että kaikki Herran kansa ennustaisi! Ja antaisi Herra Henkensä tulla heihin. Moses.

Kun paavin kirkko kieltää kansalta oikeuden lukea ja tulkita Raamattua itselleen ja kanssaihmisille, on huomiota herättävää mitä eräs roomalais-katolinen pappi asiassa puhuu sitte kun oli kääntynyt ja tullut rehelliseksi Herran palveliaksi. Tuo pappi on se evankelinen ja vainottu Martin Boos, joka vuonna 1797 kirjoitti seuraavasti:

„Koska muutamat ennustivat leirissä, tuli Josua ja sanoi: minun Herrani Moses! kiellä heitä. Mutta Moses sanoi hänelle: oletko sinä minun puolestani niin kiivas? Suokoon Jumala että kaikki Herran kansa ennustaisi! ja antaisi Herra Henkensä tulla heihin. 4 Mos. 11: 26—29. Johannes sanoi: Mestari, me näimme yhden sinun nimes kautta perkeleitä ajavan ulos, ja me kielsimme häntä, sillä ei hän seuraa meitä. Ja Jeesus sanoi hänelle: älkää kieltäkö; sillä joka ei ole

meitä vastaan, hän on meidän puolestamme. Luuk. 9: 49, 50. Katso myös Markuksen 9: 38, 39.

Tätä olemme totuudessa kokeneetkin. Kun maalikut, Hengen ja armon täyttämänä, alkoivat todistaa Kristuksesta ja Hänen teistään, silloin monet juoksivat ja sanoivat kuten muinen Josua Mosekselle: „kiellä heitä!” He melusivat ja huusivat: „naisetkin saarnaavat nurkissa, heinäladoissa” j. n. e. Toiset vastasivat samoin kuin Moses ja Kristus sanoivat: Suokoon Jumala että kaikki kristityt, eikä vaan muutama senlaisista asioista puhuisivat, sen sijaan että nyt kirootvat, valehtelevat ja pilkkaavat! Suokoon Jumala että kaikki ennustaisivat ja opettaisivat!

Mutta vaikka jo kauan on tiedetty, mitä Jeesus ja Moses vastasivat senlaisiin kanteisiin, niin on kuitenkin vielä samaa väärää kiivautta jälellä. Vaikka tiedetään Paavalin sanoneen: „Älkää henkeä samuttako! Älkää henkeä tukehuttako! Älkää profetioja katsoko ylös” (1 Tess. 5: 19, 20) niin kuitenkin pyritään tekemään päinvastoin. Jumala antaa aurinkonsa koittaa hyvälle ja pahoille, mutta me tahdomme kieltää toisen antamasta valkeutensa loistaa, tahdomme että se pantaisiin vakan alle. Miksi katsotaan niin karsaasti siihen ettei Jumala sido kutsumustansa ja lahjojansa meihin? Miksi aina koetetaan sulkea tai vaan akkunat ja asettaa sulkua Jumalan suuren armon meren eteen, ettei elävät virrat Jumalan ja Karitsan istuimelta vuotaisi alas kuivain korpimaitten päälle? Oi että syvemmin tutkisimme Moseksen, Kristuksen ja Paavalin vastauksia jos Jumala vielä tänään varustaa jotkut ihmiset, jotka eivät juuri ole julkisessa vi-

rassa, johonkin erityiseen toimeen, ja ilmoittaa heille tahtonsa, profetiassa ja henkirikkaassa puheessa, tai muuten antaa heille jonkun lahjan rakennukseksi. Miksi pidetään nyt jokainen profetta ja Hengen mies tyhmänä ja mielipuolena, ylpeänä ja vastahakoisena? Eikö meidän kaikkein (kristittyin) pitä olla Jumalalta opetettuja? (Joh. 6: 45). Eiköstä Herran tuntemisen

Kirkkoherra W. A. MANDELLÖF.

pidä oleman ylitsevuotavan ja mittaamattoman, niin kuin vedet jotka peittävät meren syvyyden? Eikö Moses, Joel, Kristus ole luvanneet, että Uuden Testamentin aikoina Jumala on vuodattava Henkensä kaiken lihan päälle? Miksi aina tahdotaan henkeä sammuttaa kun kuitenkin kaikkialla niin vähän henkeä on

olemassa? Miksi tahdotaan siitä tehdä yksinoikeus (monopoli) ja rohjetaan seisoa Jumalaa vastaan, rohjetaan hyljätä Jumalan Hengen lahjat, jotka osoittavat jokaisen hyödyksi, ja rohjetaan sitoa ne ainoastaan papiksi vihityihin, joilla tavallisesti ja useimmin niitä lahjoja ei ensinkään ole eikä niitä käytä? Ovatko ne, joilla on tiedon avain, saaneet sen ainoastaan sulkeakseen taivaan valtakunnan, Kristuksen tuntemisen? tai avatakseen oven kaikelle kansalle?

Moseksen puhdas kiivaus Jumalan kunnian puolesta vaikutti sen että hän antoi Josualle sellaisen vastauksen: „miksis olet niin kiivas minun puolestani? Koska Jumala heikoissa ja yksinkertaisissa tahtoo kirkastaa itsensä ja edistää kunniantansa, miksis huolehdit minun kunniaistani? Pitäisikö minun yksinäni profeteeraaman? Pitäisikö minun yksinäni kunnioittaman Jumalaa?” Kuinka ihanat ovatkaan Moseksen sanat: „Suokoon Jumala että kaikki Herran kansa ennustaisi!” Suokoon Jumala että koko maailmalla, kaikella kansalla, olisi profetiian, armon henki ja kiivailisi Jumalan ja Kristuksen puolesta, sen sijaan että palvella perkelettä ja syntiä! Oi, että Jumalan henki täyttäisi kaikki kristityt? Kuinka sydämellinen eikö kuitenkin tämä toivomus ole niitten sydämissä, jotka Jumalan sanalla palvelevat ihmissieluja! Paavali oli samaa mieltä: „että Kristus saarnatuksi tulee, mistä syystä se tapahtuneekin, siitä minä iloitsen ja vielä tahdon iloita.” Mutta nyt sanotaan: jos Kristus vaan ei tulisi saarnatuksi! Jos kaikki vaan pysyisi totutussa tavassa! Jos vaan ei Henkeä ilmestyisi, vaan kaikki pysyisi kuolleessa kirjaimessa! Meille on parempi että

kansa kiroo ja sadattelee, kuin että se puhuu hengellisistä asioista.”

Suomensi ruotsalaisesta lehdestä „Pietisten” (jumalinen) vuodelta 1852 —

W. A. Mandellöf.

Sankari.

„Ei valtiikkaa oteta pois Juudalta, eikä lain opettajaa hänen jalvoistansa siihen asti kuin Sankari tulee ja hänessä kansat rippuvat kiini.” 1 Mos. 49:10.

Olen valinnut nuo patriarkka Jaakopin sanat aineeksi, joiden johdosta aion sanani sovittaa joulukertomuksiin. Herra kaiken lahjan antaja, antakoon menestystä.

Nuo Jaakopin sanat ovat ihmeelliset ennustussanat pojalleen Juudalle. Kotkan silmillä ei nähdä niin kauvaksi vaikka kotka muuten on mitä parhaimmalla kantavaisuudella katselemaan. Tällä Jumalan pojan sovintoarmoon uskovalla ja paljon vaivoja kokeneella Jaakopilla on niin hyvä kaukonäköisyys, että hän näkee läpi vuosisatojen jopa lähelle kahden tuhannen vuoden päähän. Mutta mitä hän näkee? Hän näkee Juudasta palveutuvalla kansalla Jeesuksen kuninkaana ja saman voitonsankarin Jeesuksen tuovan rauhan koko mailmalle. Hän katselee uskon silmillä Juudalla olevan hallituksen ja valtikan niinkauvan kuin Jeesus rauhan antaja tulee. Hän katselee Mošesta Juudasta palveutuvalla kansalla opettajana siihen asti kuin rauhan antaja ja voitonsankari ilmestyy.

Jumala johti tämän autuaan palveliansa elämää, vaikka kovia koetuksia sai hän kyllä kokea, niin kuitenkin ne kaikki auttoivat vain Jaakoppia lähemmä Jumalan tuntemiseen. Sillä niiden kautta tullaan lähemmin tuntemaan Jumalan armollinen johdatus ja armoneuvot. Kun Esau tuli 400 miehen kanssa Jaakoppia vastaan, niin siitä hän kovin hämmästyy, että nyt Esau surmaa hänen ja hänen väkensä. Mutta hän luotti Jumalan lupauksiin ja Jumalan uskollisuuteen lupauksissansa ja voitti kiusauksen.

Kovaa sydämen kipua saattoi hänen poikansa hänelle kuin käyttivät ympärileikkauksen liittoa väärin ja käskivät petoksella sisarensa Dinan raiskaajoit Sikehemin miehiä antamaan itsensä ympärileikata ja lupasivat käydä heidän kanssaan liittoon ja yhteiselämään, vaan eivät aikoneetkaan niin tehdä, vaan että saivat vain heitä antamaan itsensä ympärileikata ja niin sitte heitä kipeämmällä ollessaan saivat surmata. Simon ja Levi surmasi koko kaupungin kansan. 1 Moos. 34:25, ja v. 30. Samoin taas kun veljet kadehtivat yhden veljen Josepin erityisempätä suosiota isää kohtaan, sillä isä piti Josepista enemmän kuin tavallisesti toisista, niin toiset vihasivat Joseppia siitä ja kuin olivat karjalaumojia paimentamassa ja näkivät Josepin tulevan niin neuvottelivat keskenään että Joseppi pitää murhata, vaan Juuda kuitenkin esti heidän siitä ja myivät Josepin Midianilaisille yrttikauppiaille, jotka veivät Josepin Egyptiin. Veljet tahrasivat Josepin hameen vereen ja näyttivät sitä isällensä, että nyt on joku petoeläin repinyt Josepin ja jättänyt vaan hameen jäljelle. Tämä oli ankara isku isälle, niinkuin sen jokainen tietää mikä sydäntä vihlaava

sanoma se on, kun saapi kuulla juuri rakkaimman poikansa surmatuksi ja vielä pedoilta raadelluksi.

Mutta vaikka tämä teko olikin veljiltä rikollinen työ ja kateudesta tehty, niin Jumala kääntää pahankin niin, että senkin täytyy palvella Jumalan valituita pyhiä. Niin kääntää Jumala asian että hän on Josepin elämää niin johtamassa että Joseppi tulee Egyptin kuninkaan edessä saamaan niin suuren luottamuksen ja arvon että saapi semmoisen vallan, että kaikkein täytyy kuulla mitä Joseppi sanoo, että on yli kaiken koko Faraon hallituksessa muussa paitsi kuninkaallisessa istuimessa tahtoi Faraon yksin pitää vallanja olla korkeampi Joseppia. 1 Mos. 41:40. Jumala johtaa niin että koko Jakopin perhe viimein tulevat kaikki Egyptiin ja saavat niin kutsutun „Gosenin maa”-alan, Egyptin lihavat laitumet karjalaumoille. Heitä oli yhteensä 70 henkeä mitkä tulivat Egyptiin.

Kun Jakop oli asunut Egyptissä 17 vuotta niin hän tuli jo heikoksi ja vanhuudesta näkemättömäksi, niin hän kutsui poikansa vuoteensa ääreen ja ennusti heille mitä kullekin oli tuleva, niin siinä hän lausui nuo alussa mainitut merkilliset ennustussanansa, että mitenkä valtikka ja lain opettaja Moses pysyvät siihen asti kuin sankari Jeesus ilmestyy. Siinä Jakop katselee tuota Roman ensimmäisen keisarin Augustuksen valtiollista toimenpidettä, ynnä muita jatkuvia toimia.

Jumala johti ihmeellisesti, vaikka mailmalta tietämättömällä tavalla valtakuntansa asioita. Sokia mailma ei huomaa mitenkä Jumala vie asiat niin, että Jumalan pyhiä tarkoituksia täytyy palvella uskottomainkin, vieläpä itse perkeleenkin juonet Jumalan kaikkivaltias vii-

saus ja voima kääntää niin, että niiden täytyy tulla Jumalan valituille voitoksi ja autuudeksi. Oi, jos voisimme aina varmasti luottaa siihen, että kaikki kääntyy meidän hyväksemme.

On ihmeellistä sekin, että tuon pakanallisen keisarin Augustuksen piti juuri Jeesuksen syntymähetkellä pan-

Pastori J. E. LILJEROOS.

ra toimeen tuo yleinen koko Rooman valtakuntaan kuuluvissa maissa verolle määräys. Palestina oli myös kuuluvaa Rooman alusmaihin. Tällainen verolle määräys oli ensimmäinen jonka Augustus pani toimeen. Niin Josef ja Maria Juutalaisten tavan mukaan menivät sukukaupunkiinsa Betlehemiin verolle pantavaksi. Tämä aiheutti sen jota varmaan Augustuskaan ei suinkaan aavistanut, että tämä hänen määräyksensä aiheuttaa sen, että täytyy Josefin ja Marian mennä viemään tuo suuri

voitonsankari profetallisen ennustuksen mukaan Betlehemiin syntymään, niinkuin on profeta Mich. 5:1 ennustettu; siellä sanotaan: „Ja sinä Betlehem, joka vähäinen olet Juudan tuhansien seassa, sinusta on minulle se tuleva, joka Israelissa on hallitsia oleva, jonka uloskäymys on ollut alusta ja ijankaikkisuudesta.”

Kun Josef ja Maria täytyivät keisarin määräyksestä tulla Betlehemiin, niin siinä Jumalan käsi salaa johti asiat niin, että Israelin viimeiset valtiolliset itenäisyyden jäännökset temmattiin voitonsankarin Jeesuksen mailmaan ilmestymisen ja elämän aikana pois, niinkuin tuo autuas Jakop kuolemansa edellä viimeisinä hetkinään Juudalle ennusti alussa mainituissa sanoissaan Siis valtikka temmattiin ja tuon lain opettajan Moseksen kahleet Jeesuksen voitonsankarin ilmestymisen kautta.

Kummaa, että Augustuksen keisarillinen määräys juuri sattuu sinä vuonna ja aivan niinä päivinä, kuin Jeesuksenkin syntymä aika lähestyi. Olisihan hän voinut sen panna jo ennenkin toimeen koskapa hän oli jo ollut hallituksessa 31 vuotta. Mutta kuten sanottu tässä näkevät Jeesukseen uskovat Jumalan ihmeellisen johtavan käden, jota tuo jumalatoiminnan Jumalan sanaa hylkäävä mailma ei näe.

Tuon sankarin Jeesuksen voitossa on meillä voitto synnistä ja ijankaikkisesta kadotuksen vallasta. Hän syntyi meille Aatamissa langenneille ikuisen autuuden antajaksi, jossa jo olemme tehty autuauksi ja pyhiksi, oikeimpa olemme autuutemme pääruhtinaan kärsimisen kautta täydelliseksi tehdyt. Hebr. 2:10 luku 10:14. Tuo ikuisien muistojen joulu on tuonut meille semmoisen lapsen mailmaan jota ei sitä ennen eikä jälkeen

ole syntynyt. Hän kun on Jumal-ihminen taivaallinen, majesteetti, jonka hartioilla on herraus ja valta.

Sinä olet autuas, me olemme autuaat tässä sankarissa. Sinä olet pyhä, me olemme pyhät, minä olen pyhä voitonsankarin Jeesuksen teossa. Oi ääretöntä autuuttamme! Maakin on vapaa vihasta kun Isä koston sormella poikansa selkään kirjoitti velkamme, sekä kuittasi sen.

Olkoon vielä liitettynä eräs historiallinen todistus tuohon jo edellä puhuttuun Jeesuksen syntymä ennustukseen.

On oikein tarkalleen vuosimäärätkin määritelty Jeesuksen syntymä ajasta profeetoissa. Otan muunmuassa Danielin ennustuksesta sillä muut profeetat eivät määrää vuosimääriä kuten Daniel tekee. Hän sanoo: „Seitsemänkymmentä viikkoa on määrätty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungille, niin ylitsekäyminen lopetetaan ja synnit peitetään ja pahat teot sovitetaan, ja ijankaikkinen vanhurskaus tuodaan esiin ja näky ja ennustus kiinnitetään (vahvistetaan todeksi) ja kaikkein pyhin voidellaan. Niin tiedä nyt ja huomaa, että heidän pitää jälleen kotia palajaman ja Jerusalemin rakentaman. Päämieheen Kristukseen asti on seitsemän viikkoa; niin myös kaksi seitsemätäkymmentä viikkoa.” Dan. 9:24, 25. Juutalaisten ajanlaskussa luettiin vuosiviikkoon seitsemän vuotta; joka seitsemäs vuosi oli sabattivuosi. Näissä profetaan sanoissa on aivan täsmälleen määrätty aika, jolloin tuo meidän ja koko mailman lunastajan Jeesuksen syntymän piti. Ihmeellisellä tavalla onkin tämä profetaan ennustus toteen käynytkin. Vuonna 588 ennen

Kristuksen syntymää hävitti Babylonian kuningas Nebukadnezar Jerusalemin ja vei juutalaiset profetaan Jeremian ennustuksen mukaan Babeliin vankeuteen, josta he Persian kuninkaan Kyron käskystä palasivat omaan maahansa yksi osa v. 536 e. Kr. ja rakensivat Herran temppelein. Sen jälkeen tuli Nehemia v. 454 e. Kr. Persian kuninkaan Artaxerxes I:n myönnytykseltä Jerusalemiin ja rakensi Jerusalemin muurit. Tästä palajamisen vuodesta Kristuksen kuolemaan v. 33 j. Kr. kuluu 487 vuotta eli kuusikymmentähdeksän ja puoli viikkoa. Profetan ensin mainitsemat 7 viikkoa tarkoittavat epäilemättä niitä 49 vuotta, joiden kuluessa kaupunki korjattiin entiseen loistoonsa, mutta senjälkeen 62 viikon kuluessa on Kristus kuoleva, aivan kuin sanat kuuluvat: „Ja kahden viikon kuluttua seitsemättä kymmentä surmataa Kristus (v 26).” Kun nyt toisiinsa vertaa tätä ennustusta värsyissä 24, 25 ja 26, niin näyttävät ne ensi katsannossa ristiriitaiselta, koska ensin puhutaan 70:stä ja sitten 62:sta viikosta. Mutta tämä ristiriitaisuus, joka vain onkin näennäistä, niin se katoaa kokonaan, kun lukee profetaan sanat seuraavassa värsyissä 27: „Mutta hän vahvistaa monelle liiton (armon ja rauhan liiton) yhdessä viikossa ja puolessa viikossa (s. o. keskellä viikkoa) lakkauttaa uhrin ja ruoka-uhrin.” Kristuksen sovintokuolema lakkautti ainaiseksi esikuvallisen leviläisen uhripalveluksen keskellä 70:nettä vuosiviikkoa. Sinulle ja minulle ja koko mailmalle vahvistettiin Jeesuksen sovinto-uhrin kautta ijankaikkinen anteeksi antaminen ja autuus.

Katsomme vielä likemmin Juudan itsenäisyyden ja valtikan poistamista, joka jo silloin suureksi osaksi täytettiin kuin Juuda ynnä muiden Roman alusmaiden kanssa määrättiin verolliseksi ynnä muissa toimenpiteissä.

Kristuksen syntymän aikana asuivat juutalaiset omassa maassaan kuninkaan hallitsemisena; heillä muunmuassa oli omat lakinsa ja oma raatinsa Jerusalemissa, johon kuului noin 70 miestä ja ylimmäinen pappi oli puheenjohtaja, jonka vallan alaisena kansa oli, vaikka ei heillä kyllä enään ollut hengen tuomio oikeutta, jonka vuoksi sanoivat Pilatuksellekin: „Ei meidän sovi ketään tappaa.” Mutta olivat kuitenkin vielä jonkunverran itsenäisenä ainakin Jeesuksen syntymään ja jopa vielä oli jonkunverran jäännöksiä siihen asti kuin Jeesuksen 12 ikävuoden aikoina pantiin kuninkas Arkelaus viralta pois ja ajettiin maan pakoon, jonka jälkeen Juudan valtakunnasta tuli vain osa Syrian maakuntaa. Valtikka otettiin pois Juudan sukukunnan kädestä; kruunu riistettiin sen päästä ja viimein roomalaiset hävittivät ehkä noin v. 66 jälkeen Kr. Jerusalemin ja templin perinpohjin „päämiehen kanssa” täytti Jumalan rangaistukset ja kansa hajoitettiin kaikkein kansain sekaan, jossa tänäpäivänä vielä ovat, todistuksena Raamatun totuudesta. Mutta sitä ennen olivat jo muut Israelin sukukunnat viety vankeuteen, josta ne eivät enään milloinkaan palanneet. Juuda oli yksin se suku, jolta ei vielä ennen Jeesuksen „sankarin” tuloa oltu otettu valtikkaa pois. Vielä oli templi jossa uhrin uhrattiin. Jerusalemi oli kukoistavana väkirikkaana kaupunkina jossa piti asuneen

vielä hävityksenkin aikana noin ainakin kaksi miljoonaa asukasta. Siis lain opettajan Moseksen kiroustuomio ja vankeus ja kahleet Jeesuksen voitonsankarin kautta otettiin pois. Avattiin Babelin muurin rautaovet ja teljet Jeesuksen kautta, jotta nyt saapi Israel tuo hengellinen Israel käydä vapaasti Babelista Jeesuksessa luvattuun ja kasteessa annettuun lupauksen maahan. „Teidän sallitaan alttiisti käydä sisälle meidän Herramme Jeesuksen ijankaikkiseen valtakuntaan.” Armo ja rauha olkoon kansanne.

Veljenne

J. E. Liljeroos.

Erään kristisisaren havannoista kaidalla tiellä.

Hän haavoittaa ja sitoo. Hän lyöpi ja Hänen kätensä terveeksi tekee. Joh. 5: 18.

I.

Meidän Jumala on täydellinen auttaja. Hänen sanansa murentaa vuoret. Hän haavoittaa ylpiän sydämen vaan Hänellä on varalla apuakin haavoittunutta varten. Minä eli me ei voitaisi tulla milloinkaan paratuksi jos ei Herra meitä haavoittaisi ja löisi. Silloin on tarvis nöyrtyä, kukistua ja alistua että Kristus elämällä meissä jonkinlaista tilaa olisi. Sentähden tulisi iloita siitä, että Jumala haavoittaa, sillä Hän sitoo taas meitä. — Hänen kätensä tekee taas terveeksi. Terveinä voimme sitte Hänestä sangen riemuisesti kerskata.

II.

Älä ole ylön vanhurskas. Sal. Saar. 7: 17.

Näissä Salomonin sanoissa on ollut minulla hyvin paljon oppimista; mitä tulee kerskaukseen on se kahta laatua. Pyhä Paavali sanoo: „joka kerskaa, kerskatkoon Herrassa.” Voiko ihminen olla liian vanhurskas? Voipi kyllä. Usein tapaa ihmisiä, jotka ovat

niin kovin jumalisia, etteivät tiedä miten muitä tuomitsisivat. Ne sielut juuri, jotka aina ovat valmiit tuomitsemaan toisia teoista ja puheista, ovat juuri niitä, jotka ovat liian vanhurskaita; — he vaeltavat vielä omassa vanhurskaudessaan, eivätkä ole vielä nähneet mitä he Jumalan silmissä ovat. Mahdoton on luetella mitä milloinkin lähimmäisissään näkevät vikoja, joihin heidän oman pyhyiden laaja vaippa tarttuu. Kuka ikinä ylön vanhurskas on, hän lankeaa, sillä se on toisin sanottu ylpeyttä ja „ylpeys käy lankeemuksen edellä.” O, Jumala valaise minun ja kaikkein kristittyin sydämet, ett'emme joutuisi tähän surkeaan tilaan — vaan tulisimme Hänen vanhurskaudesta osallisiksi.

III.

Anna jalkasi tulla harvoin lähimmäisesi huoneeseen, ett'ei hän suuttuisi sinuun ja vihaisi sinua. Sal. sananl. 25: 17.

Viisasten sanat ovat todellista kultaa. Niinpä nämätkin sanat. Me ihmiset olemme olentoja, jotka pian kyllästymme toisiimme, jotka meillä usein käyvät. Ensimmältä ehkä iloitsemme, otamme kohteliaasti vastaan. Kun käynti usein uudistuu tulevat ne jokapäiväisiksi. „Mene harvoin toisen huoneeseen, niin varoittaa viisas neuvonantaja. Varsin usein tapahtuu halpamaisten ihmisten pariin tultua. Kiitos Kolmeyhteinen Jumala, että on yksi huone, jonne saamme pelvotta mennä milloin tahdomme. Se on Jumalan huone, se hengellinen näkymätön huone, jonka ovena Jeesus on. Siinä saamme asuakin iankaikkisesti ar-

mosta vaan ei ansiosta. Kun menemme Golgatalle näemme kuinka Jeesus rakasti syntisiä antaessaan verensä vuotaa. Siis kaikkien ilman sääty järjestystä siis kaikkien edestä, jotka tahtovat pelastusta, siis minäkin Jeesuksen veressä tulen pestyksi. Sillä usein kristitty tuntee viallisuutensa ja rientää saamaan puhdistusta Jeesuksen veressä; sillä usein minä viheliäinen ilman Jeesusta joutuisin hukkaan ja Hänen käskyläistensä neuvomista. Tunnen puuttuvani rakkaudessa lähimmäistäni kohtaan ja erittäin Jumalaa ja uskon veljiä ja sisaria kohtaan — muita erehdyksiä nimittämättäkään erityisesti.

Veisataanpa hengellisessä laulussa:

„Ah autuas aika ja kansa se vaan,
Jossa anteeksi antoa kuullaan.
Näin Siionin tyttäret vuorottain
Kuin tanssissa laulavat suullaan.
Nyt Karitsa kaikki täyttänyt on
Ole veljeni murheeton.”

Ja rukous on ehtona lukkona ja aamulla avain kristityille.

IV.

Älä sitä hävitä, sillä siinä on siunaus. Es. 65: 8.

Olin kerran suuresti ahdistettu, en ymmärtänyt Jumalan tietä, jota myöten Hän minua vei. Avasin raamattuni, silmäni kiintyivät noihin sanoihin, luin ne useampaan kertaan. Oi, mikä ilon tunne kävi sydämmessäni. Samat sanat nytkin tuoksuavat ja vir-

voittavat sydämmeni. Ahdistukseen, johon olin joutunut, oli kätketty siunaus. Niin on laita. Suru, tuska kätkee poveensa siunauksen.

Mutta kiellettiin hävittämästä sitä ahdistusta, olisin menettänyt siunauksen. Murheitten ja ahdistusten kautta Jumala tekee meitä sisällisesti rikkaiksi, kätkien niihin arvaamattomat kalliit aarteet. Miksikäs sitte suremme kuu surut kohtaavat? Miksikä ajattelimme: Herra hyljäsi minut? Auta Herra tyytymään siihen mikä minua kohtaa, ett'en nurinalla hävittäisi minulle ajottua siunausta. Että voisin välttää sen ijankaikkisen vaivan, jossa ei mato kuole eikä tuli sammuu, ja että aina katsoisin uskon alkajan Jeesuksen päälle! Jeesuksen ansio ja todellinen yhteys hänen kanssaan voi antaa sielulle pysyväisen rauhan.

Näitten värsyjen kohdalla olen täytynyt erittäin ja usein seistä ja tutkia sydäntäni Jumalassa. Usein sydämmeni kaipaa kristittyin seuraa, että saisimme pitää raamatun keskustelua eli selitystä, että saisin kuulla minäkin heikko opetuslapsi ja tulisin ojentuiksi jos olisin jossakin erehdyksessä. Siinä laumassa sieluni saisi ravintoa, jossa on hengen yhteys ja matka suuntaa samoja askeleita. Sitä varten olen juuri Rovastin luona käynyt, että saisin sielulleni ravintoa, kun tunnen että se janoo ja janoo enempi tietää Jeesuksesta, elämän lähteestä. Yks sana kristityn suusta virvoittaa väsyneen sieluni. Niin olen tullut virvoitukseksi ja nälkäinen sielu ravituksi ja Jumalan armosta autuaana kevein askelein olen astunut kotiin.

En ole tätä kirjoitusta tarkoittanut kellenkään. Olen omasta kokemuksesta kirjoittanut sen, jonka

olen tullut tuntemaan tällä kaidalla tiellä. Herra
anna siunauksesi! Herran tahto tapahtukoon!

Oi, kuin olisi ihanaa ja virvoitus sielulle jos veljet
ja sisaret muistaisi kirjeellä joskus neuvoa yksinäistä;
jos se lankee kuka sitä jälleen nostaa? Kristityt.

Kasteen liiton uudistus.

Nyt rakas Jeesus karssani,
Sä uudistit Sun liittosi
Min' kasteen kalliin hetkellä
Lukitsit liiton verellä.

Siinä synnytit mun uudesta,
Pelastit pahan vallasta,
Lapseksi saatit Jumalan,
Perilliseksi taivahan.

Nyt Jeesus armopöytäsi
Sä kutsuit minun vieraaksi
Näin armoliiton uudistit
Täll' atriallas vahvistit.

Näin rakas Jeesus yhdistit
Mun kanssa' iki ajoiksi,
Ei mikään mua eroittaa
Voi sinun rakkaudestas.

Jos synnin teille horjahdan
Oi riennä mua nostamaan,
Sun olallasi Jesuinen
Mua kannan kotiin taivaaseen

Nyt rakas Jeesus omasi
Mä tahdon olla ijäti,
Oi kanna Hyvä paimenen',
Mua kotiin lamma huoneeseen.

Ruumiisi annoit ruaksen',
Veresi kalliin juomaksen',
Näin itseesi mun yhdistit
Ja armo liittoos kiinnitit.

Edla Pöyry.

EDLA PÖYRY.

Kalleita muistoja elämästäni!

Olen kasvatettu hurskaassa kodissa. Vanhempani kuuluivat renqvistiläisiin, eli polvillaan rukoilevaisiin. Vanhempani ei koskaan laskeneet lapsiaan maailman jumalattomiin seuroihin. Sunnuntaisin lasten ja palveliain piti istua vanhempain vieressä, kun he lukivat pitkät saarnat, esimerkiksi Nordborgin postillasta. Joka aamu pidettiin rukoukset perheen kanssa. Kaikki seisoimme ja lauloimme jonkun virren värsyn, jonka äitini aloitti ihanalla äänellään. Sitte polvistuimme ja Isä piti rukouksen. Lopuksi vielä laulettiin virren värsy. Samalla tavalla ehtoolla lopetettiin päivä.

Tällaista hurskasta elämätä harjoitettiin, joka oli muuten kyllä hyvä, mutta paras siitä kuitenkin puuttui, kun ei ollut vakuutusta siitä onko synnit anteeksi Jeesuksen veressä, olenko autuas Jumalan lapsi. Mieli oli aina senlainen, että kun ihminen harjoittaa jumalisuutta, niin kyllä Jumala armahtaa. Ei paistanut silloin evankeliumin valkeus niinkuin nyt. Kyllä kotonani oli Lutheruksen Huonepostillakin, mutta ei sitä oikein ymmärretty.

Olin kahdentoista vanha kuin isäni kuoli. Kolme päivää ennen kuolemataan hänelle vasta kirkastui Jeesuksen vanhurskaus ja näki turhaksi tuon oman pyhytensä harjoituksen, ilman Jeesusta.

Vielä isäni kuoltuakin äiti piti yllä noita hartauden harjoituksia ja se oli niin ankaraa, että kun äiti oli matkoilla, piti minun se toimittaa, vaikka olin vielä kasvava tyttö.

Kodissani oli monta vuotta hoidettavana pitäjän ruotuvaivainen. Hän luki aina Jumalan sanaa ja itki, ja vaikka oli jäsentautinen eikä voinut liikkua, kömpi hän kuitenkin sängyn vieressä olevalle pallituolille rukoilemaan polvillaan.

Sieluni ei löytänyt rauhaa tuossa jumalisuudessa. Ajattelin aina, että kyllä ihmisen pitää jo täällä tietää onko hän Jumalan lapsi. Kun olin heränneellä omalla tunnolla jouduin usein suureen hätään, kun lupasin Jumalalle, että nyt minä elän pyhästi, että saisin vakuutuksen lapseudestani. Mutta ei siitä koskaan parempaa tullut. Mitäs ihmisestä lähtee, joka on kuollut ylitsekäymisessä ja synneissä? Ei kukaan osannut katsoa Jumalan Karitsaa, joka pois otti maailman synnit.

Kerran kun tuo hoitolainen taas luki ja itki, panin käteni sen paikan päälle, jota hän luki ja sanoin: „Onko Riikka autuas Jumalan lapsi, jos nyt kuolisi?”

Riikka suuttui hirveästi ja sanoi: „Et sinä tytön läppi tarvitse sitä tietää.”

Sanoin: „Kyllä se pitää tietää. Olkaa kerran iloinen, älkää aina itkekö.”

En tiedä kuinka osasin hänelle näin sanoa, vaikka en itsekään nauttinut sitä iloa. Jouduin nuorena avioliittoon, ja ensimmäisessä lapsivuoteessa jouduin kovan sairastamaan. Nyt tuli kova hätä ja kuoleman pelko, miten käy kun ei ole Jumala sovitettu. Synteini

suuruus astui nyt kaubeana silmäini eteen. Ei ollut päivällä lepoa eikä yöllä unta. Minut heitettiin oikein saatanan haltuun, lihan kadottamiseksi, että henki tulisi autuaaksi. Tuskani oli niin kova, että luulin libanikin palavan. Monesti huusin: „Jos vuoret ja kukkulat peittäisi minun Jumalan vihan edestä.” Muistan kuinka kauhea tuska minulla oli Pitkänäperjantaina, että kielenikin kuivui suuni lakeen. Muistin, että Jeesus juuri silloin on kärsinyt ja kuollut minunkin synteini tähden ja minä itse olen hukannut sen armon.

Juhannus-aattona äitini sai minun kanssansa kirkkoon, vaikka en enää uskaltanut rukoilla enkä lukea Jumalan sanaa, sillä joka paikassa kaikui vaan tuomio ja kirous. Rukoilla kun koetin, oli vuori Jumalan ja minun välillä. Kun astuin kirkon kynnyksen yli laulettiin: „Jos joukko saatanan on sinua vastahan”, muuttui kaikki kun pahoiksi hengiksi kirkossa. Olin siellä kuin itse kadotuksessa, ett'en uskaltanut päätäni penkistä nostaa.

Vihollinen rupesi nyt kiusaamaan: „Lopeta itse päiväsi, se on Jumalalta niin määrätty. Jota enemmän aikaa täällä olet sitä suurempi tuskasi on helvetissä.” Kun tila on aivan toivoton, silloin vihollinen saa tuollaisiin mietteisiin. Monta eri kertaa koetin sitä mutta aina hyvän Paimenen Jeesuksen rakkaus riensi estämään sen.

Erään kerran tuli veljeni matkalta kotiin ja sanoi: „Terveisiä Helsingistä.” Vihollinen käänsi sen minun korviini: terveisiä helvetistä, sillä hän puhui minulle aina niinkuin joku kumppali. „Nyt siskon pitää sinne

mennä.” Minä lähdin kamarista ja juoksin kovasti mäkeä alas ja heitin itseni ojaan, jossa oli vaan kyy-närä vettä. Äitini riensi perään ja nosti minun ylös ja luki Herran siunauksen. Tuon siunauksen voimasta pakeni vihollinen sillä kiusauksella.

Pääsin kuin kahleista, tuli niin helppo ollakseni. Silloin oikein sain kokea kuinka suuri voima äidin siunauksella on. — Oi äidit, muistakaa usein siunata lapsianne, se karkoittaa perkeleen heidän kimpusta. Sitte minä vietiin Helsinkiin sairashuoneeseen. Siellä äitini sai minua kanssansa kirkkoon. Siellä ensi ker-ran toivon säde lankesi sieluuni. Ajattelin: koska olen armon ajassa niin totta Jumalan armo kuuluu minullekin. Seuraavalla viikolla uskalsin rukoilla että taivaallinen Isä Jesuksen tähden antaisi sielulleni rauhan. Aukasin Uuden Testamentin ja sieltä rupesin löytämään lohdutuksen sanaa. Seuraavana sunnuntai-aamuna sanoin äidille: Nyt minä menen kirkkoon. Se oli yhdeksästoista sunnuntai Kolminaisuudesta aineena saarnassa, kun halvattu kannettiin Jesuksen luo sängyssä ja katon kautta laskettiin sisälle. Olinhan minä myös yksi halvattu. Kun en ollut kuuteen kuukauteen paljon syönyt enkä nukkunut, oli lihanikin kokonaan kuivunut pois. Uskovainen pappi saarnasi. Ihmettelin mitenkä hän tietää juuri minun tilani. Hän sanoi: „Vaikka olet kuinka kurja syntinen ja vihollinen olisi sinua miten pitänyt kahleissaan, Jesus on kärsinyt ja kuollut sinun edestäsi. Hän on maksanut sinun veri ruskeat syntisi. Kuule, nyt juuri Jesus lausuu sinullekin: Poikani ole hyvässä turvassa, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.”

Oi, en voi sanoilla kuvata sitä autuaallista hetkeä. Synti taakka vieri hartioiltani Jeesuksen sovintovereen; minä temmattiin kolmanteen taivaaseen, iloni oli niin ääretön.

En osannut muuta sanoa kuin: kiitos, kiitos kallis Jesus, kiitos, kiitos, kun minunkin lunastit ja suuret syntini annoit anteeksi. Minä olenkin autuas Jumalan lapsi, vaikka sinä piru olisit varastanut minut helvettiin, mutta nyt minä näenkin, että sinä olet valehtelia; sinä saat mennä häpeällä matkaas, sinulla ei ole minun kanssani mitään tekemistä, minä olen Jeesuksen oma.

Kun tulimme kirkosta ulos, sanoin äidilleni: „Oi äiti rakas! Te toitte halvatus tänne ja nyt minä olen parattu. Minun syntini on anteeksi annettu, minä olen autuas Jumalan lapsi. Sinä ystävä rakas parhaiten ymmärrät tämän, joka olet saanut maistaa kuinka suloinen Herra on.

Kolmekymmentäviisi vuotta on kulunut tästä, mutta aina uutena on pysynyt tuo totuus, että Jesus Golgatan uhrissa on maksanut minunkin syntini, ja että siis olen autuas Jumalan lapsi. Olen Jeesuksen oma morsian. Pian tulee Ylkä kotiin noutamaan taivaallisiin häihin.

Edla Pöyry.

Muistosanoja vainajista.

Nostakaat teidän silmänne taivaaseen ja katsokaat alas maan päälle; sillä taivas on katoava niinkuin savu ja maa vanhenee niinkuin vaate, niin myös sen asuvaiset kuolevat, mutta minun autuuteni pysyy ijankaikkisesti ja minun vanhurskauteni ei ole puuttuva. (Jes. 51. 6).

Pastori JOHAN ARVID ANTTILA.

Pastori Johan Arvid Anttila syntyi Merikarvialla Turun lääniä heinäk. 12 p. 1871. Isänsä oli talollinen, mutta hän hävisi siitä. Pojalleen hän kuitenkin pystyi antamaan tilaisuuden käydä pitäjän kansakoulua. Porin kaupunkiin muutettuaan sai Johan Arvid jatkaa opiskeluaan; mutta hän jo nuorena täällä tuli heräyk-

seen ja käsitti Jumalan armosta sielunsa autuuden. Hänellä oli rohkeutta puhua muillekin kalliista autuudesta, ja kun oli tuttu Raamatulle, vaadittiin häntä saarnaamaan julkisissa hartaustilaisuuksissa ja näin tuli Anttilasta saarnamies, joka kulki ahkeraan saarnamatkoilla useissa pitäjissä länsi Suomea. Luth. ev. Yhdistyksen kustantamat kirjat oli hänelle mieleisiä, joita hän matkoillaan möi.

Avioliittoon meni J. A. Anttila Teuvalla Uldriika Vilhelmina Kosken kanssa

Ameriikkaan tuli hän pastori Wm. Williamsonin kutsumana vuonna 1903. Hän ensin toimi täällä lähetysaarnajana saaden avustusta matkoilleen Kansalliskirkkokunnalta yhtenä vuotena. Mainitun kirkkokunnan vuosikokoukseen 1904, joka pidettiin Ely'ssä, Minn. tuli hän Holmes City'n, Minn. seurakunnan pyynnöstä suorittamaan papintutkintoa, mutta tutkinon hän kuitenkin suoritti vasta seuraavana vuonna Duluthissa pidetyssä kirkolliskokouksessa. Hän toimi pappina etupäässä Poinsetissa, Gackle'ssä, So. Dak. Rollassa ja Elsburyssa, N. Dak. Poinsetissa ollessaan hän jo tunsii kadottaneensa terveytensä. Kuitenkin toivoi hän vielä parantuvansa, mutta tautinsa ilmeni vesitautina, joten hänen täytyi mennä Devils Lake'n sairaalaan leikkauksille ja sinne kuoli tammik. 12 p. 1909 noin 37 vuoden vanhana. Häntä lähinnä jäi kaipaamaan vaimonsa ja 5 alaikäistä lasta. Vaikkakin hän ei arvannut kuoleman olevan vielä niin lähellä, niin sairaalaan lähteissään pyyteli hän anteeksi puolisoltaan ja naapureiltaan, jos olisi rikkonut heitä vastaan. Kivuloisuus oli näet saattanut hänet hermo-

heikkoiseksi ja pelkäsi joutuneensa loukkaamaan seurakuntalaisiaan.

Köyhyden ja sairauden kanssa ei ole helppo vaeltaa Herran omienkaan tätä maallista matkaamme. Hän kuitenkin riensi uskalluksella armo-istuimen eteen ja jätti sen toivon: hän on hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt ja uskon pitänyt ja nyt on hän näkemässä ja elämässä sitä vanhurskautta, mitä oli täällä uskon kautta omistamassa. Rauha hänen tomulleen!

P. V.

HILDA PYYKKÖNEN.

Tämä nuori, kotia päässyt uskosisaremmen, kuoli elävässä uskossa Herraan Jeesukseen vanhempainsa kotona Thompson'in maaseudulla, Minnesotan valtiossa, marraskuun 11 päivä 1904, 18 vuoden 1 kk. ja

20 päivän vanhana. Hän oli syntynyt Hancock'issa, Michiganin valtiossa, josta hän vanhempainsa kanssa muutti sanottuun paikkaan Minnesotaan kun hän oli vielä aivan nuori.

Vaikka vainaja pääsi pois täältä maailmasta noin nuorella iällä, niin kuitenkin kerkesi hänen elämässään olemaan sellaistaikin aikaa, että hän haki iloaan maailmasta. Hän oli erittäin vilkas ja iloisen luontoinen, joten maailma tarjosi hymyilevänä hänelle parhainta iloaan. Syvälle synnin suohon ei Hilda kuitenkaan kerinnyt vajoamaan.

Ehkä pari vuotta ennen tämän sisaremmen kuolemaa, sai rakas taivaallinen Isämme ottaa hänet kiinni ja herättää hänet epäuskon unesta. Välikappaleinaan siinä herätystyössä käytti Jumala ulkonaista sanaansa, saarnattuna ja luettuna, sekä antamalla Hildan joutua taudin koviin kouriin. Hän huomasi että hänellä oli keuhkotauti, joka tuntui tekevän hänessä kuolettavaa työtä.

Jumala ei kuitenkaan tahtonut Hildaa niin äkisti täältä taivaalliseen kotiin kutsua, vaan antoi hänet olla, kuten sanottu, parisen vuotta, hengellisen elämän ja valon levittäjänä. Se aika olikin hänen elämässään niin kallista, että siitä kannattaa lähemmin kertoa.

Kuten alussa mainitsin, oli tämän sisaremmen luonteenominaisuus hyvin vilkas ja iloinen jo hänen uskottomanakin ollessaan. Mutta nyt tullessaan tuntemaan kuinka suloinen on Herra, että hän on Herramme Jeesuksen kautta päässyt taivaallisten rikkauksien perilliseksi sai hän entistä iloisemman luonteen, sekä suurta voimaa ja rohkeutta puhumaan yksityisesti

siitä kalliista taivaallisesta perinnöstä muillekin, ystävilleen, tuttavilleen ja niillekin jotka siitä vähemmin tahtoivat kuulla, nimittäin Jumalan pilkkaajillekin. Kuitenkin, kun hän näki kuinka monet hänen ystäviensä katsoivat ylön oman autuutensa, niin hän usein heidän tähtensä vuodatti surun ja murheen kyyneleitä.

Muistan usean tapauksen kun tämä vainaja joutui tavalla tai toisella sellaisten ihmisten pariin, jotka tavallisesti olivat hyvin innokkaita pilkkaamaan pyhiä totuuksia, taivaan ja maan Herraa, niin ei silloinkaan hän säikähtänyt, vaan alkoi heille puhumaan Jumalan sanan totuuksia, osoitti heille Jumalan sanan perusteella kuinka kauaksi totuudesta olivat he kulkeneet. Ja merkillisintä oli että useammassa tapauksessa kävi niin, että nuo kauaksi synninkorpeen eksyneet ihmiset vaikenivat tämän muuten itsessään heikon sisaremmen, Herran armolapsen edessä, vaikka siihen aikaan kansamme keskuudessa ilmenneet jumalankieltäjät olivat oikein alkukiihkossaan.

Vainajan tapa oli usein kutsua vieraita kotiaan, niin vanhoja kuin nuoriakin, uskovaisia ja uskottomiakin. Erittäinkin niinä pyhäpäivinä kuin oli jumalanpalvelus heitä lähellä olevassa suomalaisessa kirkossa, seurasi häntä suuri joukko nuoria ja vanhoja hänen kotiinsa joita hän sitte parhaan kykynsä mukaan palveli, sekä aina johti keskustelun iäisyys-asioidiin. Väliin sattui, että hän joutui keskustelemaan hengellisistä asioista sellaisten kanssa, jotka käsittivät joitain kohtia eri tavalla kuin hän. Niiden kanssa hän menetteli tavallisesti hyvin taitavasti, ei heti tuominut, vaan koitti parhaansa mukaan jatkaa keskustelua

ja pyysi toisinajattelevaa rauhallisena tutkimaan hänen kanssaan kyseessä olevaa asiaa Jumalan sanan valossa.

Tämän vainajan elämä, siitä asti kun hän tuli uskoon, oli lämmintä rakkautta uhkuva. Hän oli kuin auringonpaiste, levittäen ympäristölleen lämpöä ja iloa. Tästä oli seurauksena se, että kun Herra näki hyväksi laskea hänet sairavuoteelle makaamaan, niin ei sittekään puuttunut häneltä tilaisuutta puhua ihmisille taivaallisesta onnesta ja autuudesta. Hän elämällään oli koonnut suuren joukon ystäviä itselleen, jotka nyt rakkaudesta häneen, kokoontuivat usein hänen vuoteensa ympärille. Näille puheli hän aina maailman katoavaisesta ja turbasta menosta sekä siitä iäisestä onnesta ja autuudesta, jota taivaallinen Vapah-tajamme Jeesus Kristus ihmisille tarjoo.

Pitkän aikaa saikin sisaremmen sairavuoteeltaan saarnata puheillaan sekä kärsivällisellä ja tyyneellä elämällään. Tämän kirjoittaja ei tarkalleen muista kuinka kauan hän sairasti vuoteen omana ennenkuin Herra korjasi hänen Jeesuksen rakkaudesta iloitsevan sielunsa iäiseen rauhan satamaan. Muistelen, että hän sairasti vuoteen omana noin kolme tai neljä kuukautta.

Noin pari viikkoa ennen hänen kuolemaansa olin tilaisuudessa puhuttelemaan häntä. Muistan niin selvästi kun hän puheli minulle kuinka onnellinen hän on kun pääsee nyt pian taivaan iloon. Kertoi myöskin kuinka sielun vihollinen, tietäessään pian kokonaan valtansa menettävän hänen ylitseen, koittaa häntä peljättää kuolemalla.

Kun vainaja tunsu hetken tulleen, että hänen tulee lähteä iäiseen kotiin, niin hän kutsui vanhempansa, veljensä, sisarensa ja muutkin sukulaiset lähistöltä vuoteensa viereen ja piti heille kauniin hyvästijättöpuheen, ja kädestä pitäen jätteli jokaisen yksitellen hyvästi. Sitte määräsi hän laulun Siioninkanteleesta n:ro 17 laulettavaksi, kun häntä kannetaan kotoa haudataan.

Kuten alussa mainitsin kuoli hän marraskuun 11 p:nä 1904. Ja Kiitospäivänä kannettiin rakastetun uskosisaremme maallisia jäännöksiä hautausmaata kohti, suuren saattojoukon saattamana. Vainajan viimeistä pyyntiä noudattaen saattoväki lauloi:

„Oi minkä onnen, autuuden,
Se usko myötäns' tuo,
Kun itse Herran Jeesuksen
Se omaksemme suo" j. n. e.

M. N. Westerback.

Mrs. AMALIA VÄHÄMÄKI.

Mr. Matti Vähämäen vaimo, syntyisin Amalia Juhon tytär Knuuttila eli Mattila. Syntynyt syyskuun

17 p. 1885 Alahärmässä Vaasan lääniä. Hän jäi 2 vuoden vanhana orvoksi äidistään. Tuli Amerikkaan sisartensa luo Bessemeriin, Mich. 16:sta ikävuodella ollessaan. Meni avioliittoon Mr. Vähämäen kanssa Ironwoodissa, Mich. 1903. Heille syntyi 3 lasta, jotka ovat kuitenkin kuolleet. Vanhin eli lähes 4 vuotta, seuraava 13 kk. ja nuorin 13 vuorokautta. Tämän kolmannen lapsen synnytyvuoteesta ei Mrs. Vähämäki enään noussut. Kuusi viikkoa siinä sairastettuaan hän kuoli verenmyrkytykseen helmik. 23 p. 1909, 23 v. 5 kk. ja 6 p:n vanhana.

Pari viikkoa ennen kuolemaansa halusi hän päästä varmuuteen siitä ettei hän joutuisi kadotukseen. Hän oli ollut koko elämänsä ajan heränneellä tunnolla tuntien olevansa viallinen Jumalan edessä. Hän koki parantaa elämäänsä tullakseen paremmaksi, mutta paremmaksi hän ei itseään löytänyt. Hän näki itsensä onnettomimmaksi ihmiseksi maanpäällä. Tällaisena ei hän väliin rohjennut kirkkoonkaan tulla ja hartausseuroissakin jättäytyi oven luokse päästäkseen ainakin silloin pois, jos ruvettiin kyselemään hänen autuuttaan. Toisen vuoroin koetti hän epäillä ettei totuutta löydy, katsellessaan miten paljon ihmiset tekevät vääryyttä ja pahaa toisilleen ja Jumalan sana puhuu toista. Hän oli luottanut tosin myös siihen mitä tiesi sanasta ja Jumalasta, mutta kiusauksissa tuli tyhjäksi eikä enään voinut tietoonsa luottaa. Aivan aakkosia tarvittiin ruveta kuolinvuoteella opettelemaan ja Herra siunasi sanansa. „Ja minä annan heille ijankaikkisen elämän ja ei heidän pidä hukkuman ijankaikkisesti, eikä pidä yhdenkään reväisemän heitä minun kädes-

täni,” Joh. 10: 28. — Hän kysyi: „Jumalanko kädestä” — niin Jumalan kädestä vastattiin. „Eikö minuakaan”, hän kysyi. Juuri teitä ei voi kenkään pois reväistä Jumalan kädestä. Silloin hän hymyili ja tunnusti nyt käsittävänsä sielunsa autuuden. Hän iloitsi autuudestaan ja kiitti Jumalaa joka ei huonoja hyljää ja pyysi opetella Uskontunnustusta ja Isä meidän rukousta. Anteeksi hän nyt pyyteli lähimäisiltään, kun Jumala oli hänelle antanut kaikki anteeksi. Viimeisenä aamuna oli sanonut puolisolleen: „Matti, Matti, ole nyt hiljaa, Jeesus tulee minua noutamaan.” Ja siihen hän myöskin nukkui.

„Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat. Henki sanoo heidän pitää lepäämän töistänsä. — Herra virvoitti häntä tautivuoteessansa ja antoi hänelle elämän kruunun.

P. V.

Mrs. VILHELMINA MATTILA,

o. s. Ollila, syntynyt Hiivipellon kylässä Vähänkyrön

pitäjässä helmik. 12 p. 1881. Hän tuli Amerikkaan v. 1898, meni avioliittoon Mr. Hiskias Mattilan kanssa v. 1902. Sairasti 3½ vuotta. Tauti alkoi siten, että lehmä polkasi jalan päälle, jota tämä alkoi mädättämään ja muuttui lopulla keuhkotaudiksi, johon hän kuoli syysk. 7 p. 1909, 28 vuoden 6 kuuk. ja 25 p:n vanhana. Häntä lähinnä jäi kaipaamaan puoliso ja 2 lasta.

Lapsuudessaan oli vainaja oppinut kristilliseen elämään. Hänen vanhempansa olivat uskovaisia, mutta nuoruudessaan aikana unohti vainajakin tulevaisen elämän. Häneltä kuoli kaksi lasta muutama vuosi sitte, mutta ei niidenkään kautta saanut Jumala voittaa rakkaudelleen Mrs. Mattilan sydäntä. Hän jäi edelleenkin suruttomuuteensa, ja siinä hän oli sairautensakin aikana lähes kolme vuotta. Kun uskovaiset puhuivat hänelle parannuksen tarpeellisuudesta, niin ei se näyttänyt tekevän mitään vaikutusta. Jopa hän alkoi horjua, että tuo uusi nim. sosialistien oppi alkoi vetää häntä puoleensa, hän jo sitäkin mielisteli. Hänellä oli veli, joka sitä alituisen tyrkytti. Mutta tunto ei löytänyt rauhaa. Toisin vuoroin hän kammoi veljensä puheita ja puhui kristillisyyden puolesta. Hänen luonaan kävi laestadiolaisia ja methodisteja, he lausuvat tuomionsa, kun sairas ei heitäkään hyväksynyt. Hän oman tunnustuksensa mukaan oli jo niinkuin kivi joka ei pehmene. Kun ne kristityt myös puhuivat, jotka hän oikeiksi uskovaisiksi tunsi, ei sittenkään vaikuttanut sana sydämeen.

Jumala ei kuitenkaan tahtonut hänen hukkumistaan. Sananpalvelia tunsi sisällisen kehoituksen

eräänä päivänä tammikuulla 1909 mennä vasiten puhuttelemaan Mrs. Mattilaa. Hän oli usein ennenkin häntä puhutellut, mutta mitään vaikutusta ei se näyttänyt tekevän. Nyt hän meni pyytäen lupaa puhella autuuden asiasta. Vainajan luvalla hän kertoi miten Jumala meitä ihmisiä rakastaissaan heitti kaiken ihmisten synnin Poikansa Jeesuksen päälle ja miten Jeesus totisesti niiden edestä kärsi ja kuoli ja niin meiltä otettiin pois Jumalan viha ja kadotus ja nyt meille jäi autuus. Kun sairas valitti sydämensä kovutta, niin saarnaaja osoitti miten Jeesuksen sydän pehmitettiin meidän tähdemme. Silloin kysyi sairas: „Saanko minäkin kurja uskoa kuuluvani siihen sovituksen?” — Totisesti, todistettiin hänelle. Tämän perästä ei vainaja enään epäillyt autuudestaan. Hän sen nyt käsitti ja sai lähes vuoden ajan vielä vaeltaa uskossa, kunnes pääsi kasvoista Herraa katselemaan. Tuntia ennen kuolemistaan hän nautti H. Ehtoollista, omistaen autuuttaan viimeiseen hengenvetoon asti. Jeesuksen Jumalan Pojan veri osti hänet, käänsi uskoon jo kantoi ijäiseen lepoon. Ruumissaarnan sisältönä oli: Jeesuksen veri kannattaa kuolemassakin.

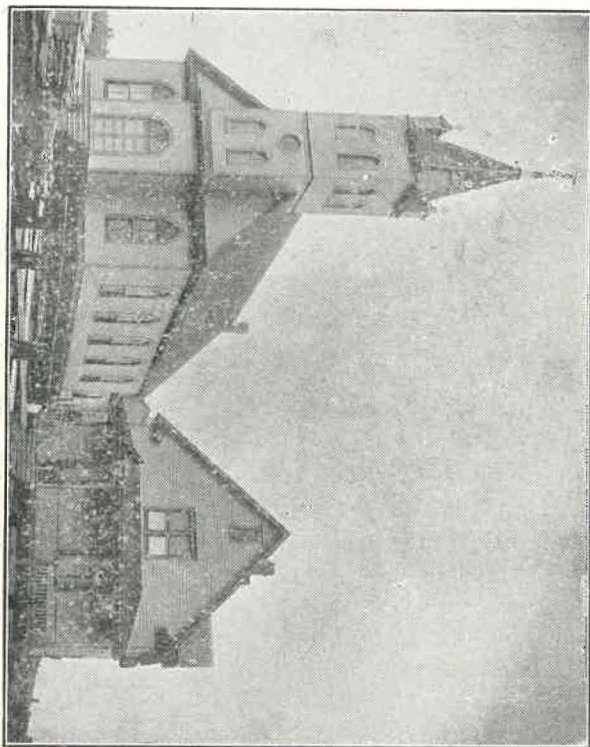
P. V.

Silmäys Gilbertin, Minn. seurakunnan menneisyyteen ja sen kehitykseen.

Muutin Massista, Mich. uuteen paikkaani Spartaan, Minn. vuonna 1908. Spartassa olikin ainoa kansalliskirkko Mesaba-alueella. Pappilaa ei ollut. Pappi asui omassa huoneessaan. Seurakunta oli perustettu jo v. 1897 joulukuulla itsenäiselle pohjalle ja sittemmin v. 1903 yhtynyt Kansalliskirkkokuntaan, jolloin oli K:kunnan esimiehenä pastori Mahdellöf, olleen pappina Ely'n seurakunnassa. Pappina on toiminut useita vuosia Spartan seurakunnassa pastori Rankila, joka nykyään hoitaa papin virkaa Mass'issa, Mich. Past. Rankila palveli seurakuntaa vuoteen 1908 siitä asti kuin seurakunta lakkasi Eveleth'in pappia kannattamasta ja hankki oman papin paikkakunnalle.

Tultuani sanotun seurakunnan palvelukseen, tuli parhailleen kaupungin muutto, jota oli jo kauan puhuttu. Teräs yhtiö osti koko kaupungin ja siis kirkkomekin, lahjoittaen meille kirkkomaan uuteen kaupunkiin Gilbertiin, sillä ehdolla, että joko siirrämme entisenkirkon sinne tai uuden rakennamme. He näet antoi kahdellaisen ehdon joko vissin summan kirkosta, tai vain muuttorahan ja olisimme saaneet pitää kirkon.

GILBERT'IN, MINN. SUOM. EV. LUTH. SEURAK.
KIRKKO JA PAPPILA.

Mieluummin otimme rahaa kolme ja puoli tuhatta ja luovuimme vanhasta kirkosta. Senjälkeen me teimme pyynnön yhtiölle seuraavasti: „Olemme kiitolliset siihen nähden mitä yhtiö on meille tehnyt, mutta nyt me haluaisimme saada kirkon ja pappilan uuteen kau-

punkiin, että niitä rakentaessa ei tuo raha minkä yhtiöltä saimme, tule riittämään, vaan täytyy toimittaa keräystä, ja kun ostotarjous on tehty yhtiön puolelta seurakunnalle vanhaan kirkkoon nähden, niin jos yhtiö antaa vanhan kirkon meille takaisin sadalla dollarilla, niin emme sitte tahdo erityisesti enään kerätä yhtiöltä, vaan pidämme että yhtiö on jo puolestaan meille lahjoittanut 500—600 dollaria. Tuo pyyntö esitettiin yhtiölle tunnetun lakimiehemme Larsonin kautta. Pian sen jälkeen saimme kirjeen Larsonilta, että yhtiö lahjoittaa kirkon takaisin seurakunnalle.

Tuo oli suuri ja odottamaton lahja. Sen jälkeen olen kuullut, että yhtiö oli lahjoittanut samoin kirkon jälestäpäin katoollilaisille ja methodisteille.

Tuon suuren lahjan saaminen auttoi meitä pappilankin rakentamiseen. Uusi kirkkomme ja pappila nähdään kuvassa. Tässä kirkossa pidetään Kansalliskirkkokunnan 12:sta vuosikokous ensi kesänä.

Gilbert, jossa nyt entinen Sparta on, on uusi kaupunki ja kasvaa nopeasti, uskotaan tästä ajan päälle tulevan sievä kaupunki. Gilbertiä ympäröi rikkaat rautamulta kaivannot.

Seurakuntamme tulevaisuus on siinä jos paljon kansalaisiamme asettuu tänne asumaan, joka on hyvin uskottava. Toivon vain ettei kansamme täällä pirstautuisi kovin moniin eri puolueisiin. Tulisi sitten huokeammaksi seurakunnan edistäminen kaikin puolin. Ajatelkaa toki sitä kansalaisemme.

Uusi kirkkomme vihittiin kesäk. 27 p. 1909. Gilbertiä ympäröivät pienet kylät Sparta, Genova, Pattit, ja Elba.

Pyydän vielä kätkeä muistoonne seuraavat Herran sanat, jotka luemme Jes. 51: 6. „Nostakaat teidän silmänne taivaaseen, ja katsokaat alas maan päälle; sillä taivas on katoova niin kuin savu ja maa vanhenee niin kuin vaate, niin myös sen asuvaiset kuolevat; mutta minun autuuteni pysyy ijankaikkisesti, ja minun vanhurskauteni ei ole puuttuva.

Sen on Gilbertinkin seurakunta kokea saanut, sillä jos on kovia aikoja seurakunnallamme ollut, niin Herra on kuitenkin ollut uskollinen lupauksiinsa nähden ja antanut ihaniakin aikoja. Entistä enemmän toivomme mukaan on seurakuntamme uudessa kaupungissamme kasvava ja varttuva. Erittäin juhlallinen ja virkistävä oli uuden kirkon vihkiäisjuhlakin. Monta siunattua hetkeä on jo ollut uudessa kirkossa. Pyydän vain tämänkin kirjeen kautta kehoittaa seurakuntamme niin nuoria kuin vanhojakin vakavaan toimintaan rakkaan seurakuntamme hyväksi, muistaen Jes. sanoja: „Nouse Sion ja pue sinun väkevyytes päällesi ja kaunista sinuas jalosti sinä pyhä kaupunki Jerusalemi”. Sion on Jumalan seurakunta maanpäällä, jota kaunistaa Jesuksen vanhurskaus. Hengellisen elämän vertaamme puuksi, joka kasvaa Jumalan rakkauden maaperässä. Usko on sen juuret, runko hengellinen elämä ja lehdet elämän ilmaus.

M. Ström.

Herran seurakunnan vaiheista Port Arthur'in, Ont., Can. seutuvilla.

Herra toimittaa sanansa kautta työtään seurakunnissaan. Joskus saapi saarnamieskin huomata mikä voima on Jumalan sanalla.

Mrs Fraback oli ensimmäinen, joka tänne saavuttuani käsitti Jumalan armon synteinsä anteeksi saamiseksi. Useita sellaisia tapauksia on senjälkeen tapahtunut. Nämä ovat seurakunnissa ilon tapauksia ja eihän ihmekään, jos se täällä on niin, iloitaanhan taivaassakin syntisen kääntymisestä. Oi että ihmiset tuntisivat etsikkoaikansa.

Lasten kasvatus on myös kallis asia seurakunnissa, että opettaa heitä tuntemaan Jumalaa. Samoin nuorison ohjaaminen löytämään kalleimman onnensa Jumalassa. Lapsille pyhäkouluissa on helpompi opettaa Jumalan rakkautta, he sen niin mielellään uskovat, mutta nuorisolle se jo on paljon vaikeampaa. Vaikeuksista huolimatta on tännekin perustettu Kristillinen Nuorisoseura. Tämä seura toimii hengellisten kokousten toimeenpanemisilla, joissa puhutaan ja lauletaan ja myös keskustellaan kalliista lunastuksestamme sekä velvollisuuksistamme kristittyinä toisiin nuoriin nähden. Onpa nuoret kokouksissaan pitäneet

huolta toimihenkilöittensä kautta paikkakunnan sairasta. Niinhän apostoli kehoittaaakin oppimaan orpoja ja leskejä ja kutsuu sellaista tointa toimelliseksi jumalanpalvelukseksi.

Lähetystyötä on myös täälläkin ahkeroitu auttaa pakanain kääntämiseksi Jeesuksen uskoon. Kiitos olkoon karitsalle, joka meitä verellään lunasti Jumalan omaksi.

J. H. Heimonen.

